

Никол Джордан

ИРИС
БИБЛИОТЕКА

Страст

НИКОЛ ДЖОРДАН СТРАСТ

Превод: Ваня Пенева

chitanka.info

За да избегне нежелания брак, който нейният баща ѝ натрапва, лейди Аурора Деминг се омъжва за осъдения на смърт Никълъс Сабрийн. Защото ще бъде негова жена само за един ден, а след това — свобода! Работата обаче е там, че след сватбения ден идва и една безумна, завладяваща нощ...

Овдовялата Аурора се завръща към обичайния си живот сред лондонското висше общество.

Но един ден нейният мъртъв съпруг се появява жив и здрав и настоятелно изисква от нея да спази брачната си клетва...

ПРОЛОГ

Откъс от дневник, 16 юли

Пак вземам перото и пиша, за да потуша бурята, бушуваща в сърцето ми. Трябва да избягам от тази всепоглъщаща страст, а не знам как.

Тази нощ ти дойде при мен. Усетих присъствието ти, топлината ти, преди да чуя стъпките ти, защото сетивата ми са изцяло настроени на вълната на твоята близост. Ти ме омагьоса, превърна ме в своя робиня, привърза ме към себе си по-здраво от всяка верига.

Ти шепнеш името ми и аз се обръщам към теб. Тъмните ти очи проникват в мен, питат ме нещо. Един твой поглед е достатъчен — залива ме вълна от желание, опиянява ме.

Отпускам се в ръцете ти, изпълнена с копнеж и любов. Милувките ти са като балсам, ръката ти върху гърдите ми е утешителна и същевременно възбуждаща.

Затварям очи и усещам мъжествеността ти, твоята мъжка сила, притисната до женски извивки. Ти отлично знаеш как чувствително реагирам на твоята пламенна страст. Тялото ми е в пламъци. Треперя под плъзгащите се устни, усещам горещия ти дъх, сръчните пръсти, които ме събличат.

Халатът ти пада на пода. Светлината на свещите позлатява силното ти тяло. Ти си мечтата на всяка женска фантазия.

Ръката ти се плъзга по бедрото ми и по гърба ми пробягва тръпка. Милвам набъбналата ти мъжественост и не изпитвам срам. Ти ме научи колко прекрасна може да

бъде плътската наслада. Ти събуди тялото ми за радостите на плътта и прогони плахостта ми.

Разтапям се. Утробата ми пулсира и става все погореща, разтваря се пред докосването ти, когато лягаш до мен. В очите ти пламти желание. Плъзгаш се в мен, потъваш дълбоко в мен. Надавам гърлен вик и се надигам да те приема.

Ти владееш сетивата ми. Отчаяно копнея да те вкуся, да се опияня от теб. Искам да ме изпълниш, както аз те изпълвам.

Страстта ти ме залива като порой. Давя се и повличам и теб в дълбините.

После лежим неясно прегърнати, запотени, пъшкащи. Усещам как утихваш, докато вкусваш солта на сълзите ми. Изправяш се над мен, поглеждаш ме в очите и виждаш болката в сърцето ми. Не съм в състояние да я скрия.

Пламенната ти целувка трябва да ме утеши, но само задълбочава мъкмата в сърцето ми.

Ти казваш, че аз трябва да избира. Предлагаш ми свобода. Скъпоценно благо. Готов си да ме освободиш, защото моето щастие означава за теб много повече от собственото ти.

Но бих ли могла да понеса живот без теб?

Наистина ли изборът е мой?

ПЪРВА ЧАСТ
ОКОВИТЕ НА ЖЕЛАНИЕТО

Още при първия поглед разбрах, че той е невероятно опасен, същински варварин. Въпреки това в очите му имаше нещо, което ме привлече...

Западноиндийските острови, февруари 1813 г.

Езическа гледка. Полугол мъж, окован във вериги, загорял от карибското слънце. Силует пред високите корабни мачти. Упорит, непобедим.

Лейди Аурора Деминг усети как сърцето ѝ ускори ритъма си, ала не беше в състояние да откъсне поглед от силуета на фрегатата.

Мъжът изглеждаше като статуя на гръцки герой. Високо, стройно тяло със стоманени мускули. Мъж мечта. Слънцето позлатяваше загорялата кожа и русата коса.

Тъкмо тази тъмноруса коса бе събудила у Аурора болезнения спомен за друг мъж, изгубен завинаги. Този великан обаче ѝ беше чужд; животинската му мъжественост по нищо не приличаше на мъртвия ѝ годеник.

Мъжът бе облечен само с панталон до коленете и въпреки веригите около китките и глезените му изглеждаше горд и непокорен. Погледът му бе устремен някъде в далечината, високо над кея. Макар и от далечно разстояние, Аурора повярва, че е видяла в очите му опасен блясък, израз на трудно овладяван гняв.

Сякаш усетил интереса ѝ, той я потърси с поглед, взря се дълбоко в очите ѝ и тя се вцепени. Шумът и оживлението на пристанището заглъхнаха. За кратък миг времето спря, останаха само той и тя.

Пронизващият му поглед я държеше в плен. Аурора се разтрепери, сърцето ѝ изведнъж заби лудо и се заблъска болезнено в ребрата.

— Аурора?

Младата жена се стресна. Настойчивият глас на братовчед й Пърси я върна в настоящето. Тя се намираще на кея в пристанището на Басетер, Сейнт Китс, пред кантората на корабна компания; обляна от парещото карибско слънце. Въздухът миришеше на сол, риба и катран. В синьото небе кръжаха крещящи чайки. Зад кея се простираше синьо-зеленото море, а в далечината се издигаха гористите хълмове на остров Невис.

Пърси проследи погледа й към затворника, вързан за релинга на фрегатата.

— Защо си го зяпнала така?

— Знаеш ли... — прошепна замаяно Аурора, — ... за миг ми напомни за Джефри.

Пърси присви очи.

— Как забеляза прилика от това разстояние? — Опита се да огледа по-внимателно затворника и смръщи чело. — Да, косата му е горе-долу същата, но остатъкът е плод на въображението ти. Аз не мога да си представя покойния граф Марч като затворник, а ти?

— Не, разбира се, че не.

Въпреки това младата жена не беше в състояние да отдели поглед от русия великан. Той явно също. Продължи да я гледа и когато се запъти към стълбичката, охраняван от двама въоръжени британски моряци. Не им обръщаше внимание, докато единият не дръпна грубо веригата, с която бяха стегнати китките му.

От болка — или от гняв? — затворникът стисна ръце в юмруци, ала не се възпротиви, когато пазачите го заблъскаха с готовите за стрелба мускети към изхода.

Аурора отново чу името си, този път още по-настойчиво. Пърси съчувствено стисна ръката й.

— Джефри е мъртъв, скъпа. Трябва да го забравиш. Мъката ти е пречка за бъдещ изгоден брак. Едва ли някой мъж ще е съгласен младата му съпруга да тъгува по друг. Научи се да овладяваш чувствата си.

В действителност тя не мислеше за загубата си, призна си засрамено Аурора, нито за нежелания си бъдещ съпруг, натрапен от баща й. Въпреки това кимна на Пърси. Как е възможно да се почувства привлечена от един полугол чужденец, на всичкото отгоре затворник?

Мъж, който очевидно е извършил тежко престъпление — иначе нямаше да го оковат във вериги.

Аурора си заповяда да отвърне поглед. Гледката наистина не беше подходяща за дъщеря на херцог. Никога преди не беше виждала толкова гола мъжка плът. Никога преди вида на мъж не я беше разтърсвал с такава сила, както в момента, когато погледите им се срещнаха.

Измъчвана от чувство за вина, тя позволи на братовчед си да я настани в откритата двуколка. Двамата с Пърси бяха дошли на пристанището да се осведомят кога ще отплава кораб за Англия. Поради военните сблъсъци с Америка и опасността от пирати твърде малко кораби напускаха Западноиндийските острови. Следващият пътнически кораб щеше да отплава след три дни, но не и преди да пристигне британска военна фрегата, която да го придружава.

Аурора не искаше да се връща в Англия. Дори само мисълта за родината я изпълваше с ужас. Удължи пребиваването си с няколко месеца, изтъквайки като претекст, че се страхува да предприеме дългото плаване, когато в света бушува война. Накрая обаче баща ѝ недвусмислено ѝ заповяда да се прибере къщи и да се омъжи за избрания от него аристократ. В последното си писмо заплаши лично да я отведе в Англия, ако продължава да се противопоставя на договора, подписан от нейно име.

Аурора вече бе стъпила на първото стъпало, когато с тъглчето на окото забеляза, че нещо става на пристанището. Затворникът трябваше да се покачи в очакващата го каручка, но веригите му пречеха.

Пазачите му явно го сметнаха за твърде несръчен и го блъснаха грубо. Затворникът загуби равновесие, ала успя да се хване за напречната дъска на каручката. Изправи се с мъка и удостои войниците с презрителен поглед.

Дързостта му вбеси двамата пазачи. Единият го удари с мускета в ребрата и мъжът се сгърчи от болка.

Аурора нададе протестиращ вик, но изведнъж замлъкна. Непознатият мъж вдигна окованите си ръце и стовари веригата върху ударения го пазач, за да се защити. Ала веригата бе твърде къса, за да причини сериозна вреда. Съпротивата му обаче достави на войниците претекста, който търсеха. Като ругаеха яростно, двамата го заудряха с приклади и го проснаха на земята.

— Псе проклето! Мръсна измет!

При вида на това жестоко насилие Аурора се разтрепери неудържимо.

— За бога! — извика задавено тя. — Спри ги, Пърси!

— Това е работа на военните — отвърна мрачно братовчед й. Явно си бе спомнил, че е вицегубернатор на Сейнт Китс. — Нямам право да се намесвам.

— Мили боже! Те ще го убият! — изпищя Аурора, вдигна полите си и хукна към кея.

— Аурора!

Младата жена чу братовчед си да ругае, но не забави крачка и изобщо не помисли на каква опасност се излага, като се намеси в сблъсъка.

Нямаше нито оръжие, нито ясен план, само потребността да помогне на затворника. Щом стигна до войниците, които продължаваха да налагат нещастника, замахна с чадърчето си и улучи единия в лицето.

— Какво, по дяволите...?

Смаяният войник се обърна към неочакваната нападателка. Без да губи време, Аурора застана между падналия на паважа затворник и мъчителите му, отпусна се на колене и защити изпадналия в безсъзнание с тялото си. В никакъв случай нямаше да допусне войниците да продължат да го бият.

Единият пазач изруга грубо.

Обзета от студен гняв, Аурора вирна брадичка и безстрашно погледна изверга в лицето, готова да посрещне следващия удар.

— Това изобщо не ви засяга, мадам — изхриптя войникът, скърцайки със зъби. — Този мъж е опасен пират.

— Обръщайте се към мен с „милейди“ — отвърна тя. Винаги мекият й глас придоби властно звучене. Знаеше какво означава титлата й. — Баща ми е херцог Евърсли. Принц-регентът и главнокомандващият британската флота са му приятели.

Войникът я измери с подозрителен поглед. Наметката от сива коприна и следобедната рокля издаваха, че е в траур. Единствено реверите на късото жакетче бяха лилави и разведряваха строгия тоалет.

— А този господин — продължи Аурора, забелязала тичащия към нея Пърси, — е братовчед ми, сър Пърси Осбърн, вицегубернатор

на Невис и Сейнт Китс. На ваше място бих си помислила два пъти, преди да го предизвикам.

Пърси пристигна смръщен и промърмори неодобрително:

— Постъпваш неприлично, Аурора. Не бива така.

— Много по-непочтено е да стоя бездейна и да гледам как двама негодници пребиват от бой човек, който не е в състояние да се защити.

Аурора сведе поглед към ранения затворник. Очите му бяха затворени, чертите на лицето му — разкривени от болка, но очевидно се бе върнал в съзнание. Наистина изглеждаше като дивак. Кожата му блестеше от пот, набола брада покриваше бузите му. От раната на челото бликаше прясна кръв. Русата коса също беше окървавена.

Аурора плъзна поглед по тялото му и сърцето ѝ заби лудо. Животинската мъжественост, която я бе възхитила отдалеч, отново я омагьоса. Загорелите от слънцето гърди и рамене бяха силни и мускулести, могъщите бедра опъваха тесния панталон.

Мъжът отвори очи и впи поглед в лицето ѝ. Ирисите му бяха кафяви като силно кафе, напръскани с кехлибарени точки. Настойчивият поглед я обърка и събуди в сърцето ѝ чувството, че е сама с него.

Също толкова странно беше желанието ѝ да се погрижи за него, да излекува раните му. Аурора неволно вдигна ръка да изтрие кръвта от челото му.

Издрънчаха вериги. Мъжът хвана ръката ѝ.

— Не ме докосвайте — изграчи той мъчително. — Стойте далеч от мен... Вредите на доброто си име.

На мястото, където я бяха докоснали пръстите му, кожата ѝ запари като огън. Аурора се опита да пренебрегне това усещане, да не чува молбата му. В момента изобщо не я интересуваше дали ще навреди на доброто си име. Най-важното беше да спаси живота му.

— Нима очаквате да седя и да гледам как умираме под ритниците им?

На устните му заигра измъчена усмивка. Пусна китката ѝ и се опита да се изправи, ала не успя. Срина се долу и отново затвори очи.

— Нужен ви е лекар! — почти извика Аурора.

— Не. Главата ми е твърда.

— Според мен не чак толкова.

Аурора бе забравила, че двамата не са сами. Братовчед ѝ се наведе към ранения и изведнъж извика смаяно:

— Божичко! Сабрийн!

— Познаваш ли този човек? — изненада се Аурора.

— Как да не го познавам! Собственик е на половината търговски кораби в Карибието. Американец. Какво се е случило, Никълъс?

Пребитият направи болезнена гримаса.

— Нещастен сблъсък с британския военен флот. Боя се, че това е краят.

Аурора установи, че непознатият говори по-меко и провлечено в сравнение с нея и братовчед ѝ. Пърси се обърна към двамата войници и поиска обяснение.

— Какво означава това? Защо сте го оковали?

Войниците се спогледаха. В този миг се появи командващият им офицер и ги освободи от необходимостта да отговорят. Аурора си спомни, че преди няколко седмици се бе запознала с капитан Ричард Джеръд на официален прием в резиденцията на губернатора.

— Аз ще отговоря на въпроса ви, ваше превъзходителство — прозвуча хладният глас на офицера. — Този човек е осъден на смърт чрез обесване за пиратство и убийство.

— Убийство ли, капитане? Това е абсурдно! Сигурен съм, че името Никълъс Сабрийн ви е известно — възрази гневно Пърси. — Той е герой, а не убиец. Вероятно е станало недоразумение.

— Уверявам ви, ваше превъзходителство, няма никакво недоразумение. Един от моите офицери го е видял в Монсерат, където бил при жена, въпреки войната. Този човек е скандално известният пиратски капитан Морския дявол. От началото на войната е завладял два британски търговски кораба и сякаш това не е достатъчно, ами миналия месец е потопил кораба на негово кралско величество „Бъртън“.

— Доколкото съм информиран — възрази хладно Пърси, — екипажът на „Бъртън“ е бил спасен от удавяне и свален на самотен остров. По заповед на същия този пиратски капитан.

— Прав сте. Ала по време на битката поне десетина са били ранени, а един моряк е бил убит. Вчера Сабрийн за малко да убие един от хората ми, докато се съпротивляваше на залавянето си. Този човек е

обвинен за военни престъпления, за които се полага смъртно наказание.

Пърси се обърна към падналия.

— Вярно ли е, Сабрийн? Наистина ли сте пират?

Сабрийн му отговори със студена усмивка.

— Ние, американците, предпочитаме израза „свободен моряк“. Освен това настояваме на правото си да защитаваме своите кораби. „Бъртън“ си позволи да обстрелва един от моите търговски кораби. Що се отнася до завладяването на английските съдове, за мен това е справедливо възмездие за загубата на два от моите.

Дълбоко в себе си Аурора го разбираше напълно. Всеки почтен търговец има право да защитава собствеността си. По време на война обаче Великобритания гледаше на американските търговски кораби като на вражески цели. Следователно Сабрийн не е действал неправомерно. Ако е бил в морето с мирна цел и англичаните са го нападнали, е имал пълното право да ги отблъсне с оръжие. Братовчед ѝ беше на същото мнение, макар че от политическа гледна точка това бе проява на нелоялност към короната. Пърси винаги твърдеше, че тази война е грешка на англичаните, че не е трябвало изобщо да я започват. Единственото, което я безпокоеше в момента, бе обвинението в убийство...

— Няма никакво значение дали този човек е пират, или не — обърна се Пърси към капитана с решителен тон. — Арестуването му ще има сериозни последствия. Сигурно не ви е известно, но мистър Сабрийн има добри връзки с короната. Познава повечето губернатори на островите и командващият карибската флота.

Лицето на капитана помрачня.

— Тъкмо тези връзки ме възпряха да го обеся веднага след арестуването му. Съмнявам се обаче, че ще са му от полза. Като прочете списъка с престъпленията му, адмирал Фоули със сигурност ще даде заповед да го екзекутират. — Обърна се към Аурора и помоли: — Отдалечете се от този човек, милейди. Той е много опасен.

Аурора ни най-малко не се съмняваше, че американецът е опасен, ала това не оправдаваше бруталността на пазачите му.

— О, така ли? — попита саркастично тя, изправи се и измери капитана с хладен поглед. — Толкова ли е опасен, та се наложи вашите матроси да го пребият до смърт? Нима не виждат, че е окован във

вериги и не е в състояние да се брани? Да знаете, че се страхувам за живота си!

Джеръд се намръщи гневно, лицето му преbledня. Пърси побърза да се намеси.

— Какво ще правите с него, капитане?

— Ще го предам на коменданта на Сейнт Китс. Вероятно ще го затворят в крепостта до екзекуцията.

При мисълта, че този мъж в разцвета на силите си ще изгуби живота си, сърцето на Аурора се сви от болка.

— Пърси... — помоли тихичко.

— Ще ви бъда благодарен, ваше превъзходителство — заяви мрачно Джеръд, — ако повече не ме възпрепятствате в изпълнението на дълга ми. Ставай, пирате.

Сабрийн стисна устни, в тъмните очи блесна неукротима омраза. Въпреки това се овладя и положи усилия да се изправи.

Аурора му помогна да стане и го подкрепи, когато той се олюля. За момент силното му тяло се докосна до нейното и пулсът ѝ се ускори. Въпреки че беше мръсен и целият в кръв, той продължаваше да ѝ въздейства със своята мъжественост.

Пърси, силно засегнат от неприличното ѝ поведение, я дръпна за ръкава.

— Да си вървим, скъпа.

Сабрийн се изкатери с много мъка в затворническата каручка. Като видя кървавите следи по гърба му, Аурора отново се разтрепери. Единият матрос го сграбчи грубо за рамото и го блъсна.

Аурора прехапа долната си устна, за да не извика. Никога не се беше чувствала толкова безпомощна.

Капитан Джеръд я наблюдаваше строго. Докато войниците заемаха местата си в каруцата, той се обърна към Пърси:

— Всъщност аз нямах намерение да придружа затворника до крепостта. В момента фрегатата ми се подготвя за поредното плаване към американския бряг, където се налага да подсилим морската блокада. Налага се обаче лично да се погрижа заповедите ми да бъдат изпълнени както трябва.

— Аз също ще отида в крепостта — намеси се Аурора — и лично ще се убедя дали ще предоставите на затворника достойни

условия в затвора. Ако вашите хора отново се осмелят да го бият, ще се погрижа да им потърсят сметка.

Пърси стисна ръката ѝ още по-силно. Пръстите му буквално се забиха в плътта ѝ. Аурора положи усилие да не го отблъсне грубо.

Капитанът се поклонил сковано, настани се на дъската до чернокожия колар и му заповяда да кара към крепостта. Аурора и Пърси дълго гледаха след покритата каруца.

— Не се меси повече в този случай, Аурора — нареди полугласно Пърси. В гласа му звучеше трудно прикрит гняв.

Тя се освободи от хватката му и тръсна глава.

— Нима одобряваш жестокостта на войниците? Ако мистър Сабрийн беше британски военнопленник, сигурно щеше да настояваш за човечно отношение.

— Естествено.

— Какво ще стане с него? — Гласът ѝ потрепери издайнически.

Пърси предпочете да не отговори. Това потвърди най-лошите ѝ опасения.

— Защо не го изправят пред редовен съд? — възмути се Аурора. — Той е видна личност по тези ширини, нали? Не могат просто да го обесят!

— Дано не се стигне дотам — отвърна мрачно Пърси. — Възможно е адмиралът да го помилва.

— А ако не го направи? Не можеш ли да се намесиш?

— Имам пълномощията да отменя заповед на адмирала, но това с голяма вероятност ще означава край на политическата ми кариера. И без това гледат с лошо око на критичното ми отношение към тази война. Ако допусна осъден престъпник да бъде освободен, нищо чудно да ме обвинят в държавна измяна. Пиратството и убийството са тежки престъпления, скъпа моя.

Аурора го погледна угрижено.

— Поне изпрати лекар да се погрижи за раните му.

— Това да. Ще говоря лично с местния командващ и ще се погрижа Сабрийн да получи медицински грижи.

Аурора прочете в очите му загриженост — и въпрос, който той не облече в думи.

Какъв смисъл има да лекуват раните на Никълъс Сабрийн, след като много скоро ще увисне на бесилката?

Като видя изцапаната с кръв рокля на Аурора, Джейн, съпругата на Пърси, изпищя. Ала когато узна причината, я подкрепи.

— Не знам дали щях да имам смелост да се намеся — усмихна се измъчено тя.

Пърси остави братовчедка си в своята къща, разположена сред просторна плантация, и отиде в крепостта, за да поговори с директора на затвора за условията, при които ще бъде настанен осъденият американец. Камериерката помогна на Аурора да се преоблече и отнесе окървавената рокля за пране. Лейди Осбърн помоли младата жена да ѝ разкаже подробно за случилото се на пристанището.

— Според мен не се изисква особена смелост да се намесиш, когато бият човек до смърт — възрази Аурора, все още възмутена от жестокостта на матросите. — Впрочем намесата ми не постигна нищо. Съдбата на мистър Сабрийн изглежда решена.

— Мистър Сабрийн има влиятелни роднини в Англия — отвърна уверено Джейн. — Граф Уиклиф му е втори братовчед. Той е безмерно богат, член е на Горната камара и има важни приятели. Би могъл да се застъпи за братовчед си.

— По-вероятно е да го обесят, преди новината за арестуването му да стигне до Англия — промърмори мрачно Аурора.

— Ти да не би да си хвърлила око на Сабрийн?

Бузите на младата жена пламнаха.

— Какво говориш! Видях го само бегло. Дори не са ни представили официално.

— Да, да, добре. Честно казано, не го смятам за джентълмен, въпреки връзките му. Боя се, че е много опасен.

— Опасен ли?

— За жените, имам предвид. Той е авантюрист и женкар, освен това е американец.

— Пърси го нарече герой!

— Да, сигурно е и герой. Преди няколко години, когато на остров Санта Лусия избухна въстание на робите, Сабрийн спаси живота на много плантатори. Все пак това не го превръща автоматично в джентълмен. Смятат го за черната овца в семейството. Непрестанно се впуска в приключения, обикаля по чужди страни и влага пари във

всевъзможни рисковани начинания. Едва след смъртта на баща си заживя по-нормално — принудително, защото наследи голямо състояние и се налага да се грижи за семейното имущество.

— Според мен не е много по-лош от повечето синове на богати аристократи в Англия.

— О, не, скъпа, той е много по-страшен, повярвай ми. Иначе нямаше да го приемат в скандално известния „Дяволски клуб“, дори ако братовчед му лорд Уиклиф го бе препоръчал.

Аурора знаеше „Дяволския клуб“ и ѝ беше известно, че членовете му се славят с изстъпления от всякакъв род. Ако Сабрийн наистина принадлежеше към онези необуздани светски лъвове значи беше лош човек.

— Освен това не забравяй, че той е осъден пират — напомни ѝ настойчиво Джейн. — Ръцете му са изцапани с кръв.

Аурора сведе поглед. Джейн беше най-добрата ѝ приятелка. Цивилизована жена с остър ум, идеалната съпруга за политик. Пърси я обожаваше, а Джейн го обичаше с цялото си сърце.

— Знаеш ли, скъпа — подхвана след малко Джейн, — имам чувството, че си взела присърце участта на един непознат, за да забравиш поне за малко собствените си грижи. За да не мислиш за своето страдание, се застъпваш за напълно чужд човек.

Аурора стисна ръце в юмруци. Джейн май беше права. Симпатията ѝ към Сабрийн беше толкова силна, защото се поставяше в неговото положение. Знаеше какво означава да си безсилен, да си принуден да предоставиш на другите да вземат решения за собственото ти бъдеще. Той беше безпомощен пред произвола на пазачите си, както тя бе принудена да се подчини на баща си и да се омъжи за нежелан мъж.

Джейн очевидно разбра за какво мисли младата жена, защото лицето ѝ омекна.

— Ти си имаш по-важни грижи от съдбата на един пират. Най-добре забрави тази ужасна случка. — Изправи се и полите ѝ зашумоляха. — Да слезем в трапезарията. Време е за обяд. Като се нахраниш, ще се почувстваш по-добре.

Аурора не яде почти нищо и настроението ѝ не се подобри. С нетърпение чакаше завръщането на Пърси.

Най-сетне пристигна човек от кантората му в Басетер. С кратко писъмце Пърси ѝ съобщаваше, че директорът на затвора му е обещал раненият да бъде прегледан от лекар.

Аурора прочете писъмцето на Джейн и обеща да не мисли повече за случилото се. После се извини и се оттегли под претекст, че трябва да се подготви за предстоящото завръщане в родината. Прибра се в стаята си, седна на леглото и се загледа право пред себе си. Не бе в състояние да прогони от паметта си спомена за две тъмнокафяви очи, които я пронизваха, а тя цялата трепереше.

Не мисли за него, за бога! — укори се тя.

Джейн беше права. Трябва да избие от главата си скандалния пират. След няколко дни ще обърне гръб на Сейнт Китс. Имаше си предостатъчно грижи. Предстоеше ѝ да се омъжи за властен аристократ, двацет години по-стар от нея. Надменността, избухливостта и ужасното му пуританство я вбесяваха. Годешът им щеше да бъде обявен непосредствено след пристигането ѝ в Англия.

Мисълта за предстоящата женитба я плашеше. Бракът щеше да я превърне в марионетка, напълно лишена от правото да мисли самостоятелно. През последните месеци с мъка успяваше да се отърве от тревогата.

За да отклони вниманието си, тя взе томче стихове и се опита да чете. Ала постоянно ѝ се натрапваше окървавеното лице на Никълъс Сабрийн, паднал безпомощен на земята, полугол, окован във вериги. Не бе в състояние да прогони тази картина от съзнанието си.

Видя го да лежи в затворническа килия, ранен, измъчван от болки, близо до смъртта. Дали са му дали поне одеяло да покрие голотата си? В подземията сигурно не прониква слънчев лъч, килиите са влажни и студени. А резливият вятър от Атлантика прави зимните месеци още по-неприятни. Крепостта Бримстън Хил, където го бяха отвели, се издигаше на висока крайбрежна скала и бе изложена на бурите.

Много по-тревожно обаче беше, че затворникът можеше да изчезне завинаги в лабиринта на подземията. Могъщата цитадела бе оградена с дебели стени от черен вулканичен камък, строени десетки години.

Веднъж бе придружила Пърси и Джейн на прием в крепостта. Дори официалните помещения на офицерите я отблъснаха. Мисълта за

подземния затвор бе направо смразяваща.

Не намери утеха в мисълта, че е направила всичко по силите си, за да помогне на ранен човек. Напразно си внушаваше да бъде разумна. Винаги беше помагала на хора в нужда, щеше да го направи и сега.

Животът ѝ щеше да е много по-лек, ако не се вслушваше в гласа на съвестта си, ако не се подчиняваше на инстинкта си да закриля безпомощните. Но не беше в състояние да извърне глава, когато баща ѝ изливаше гнева си върху треперещите си подчинени. Не беше в състояние да крие чувствата си.

И сега не можеше да мисли за нищо друго, освен за Никълъс Сабрийн, обкръжен от цяла тълпа жестоки мъчители.

Ще отиде при него, за да се увери, че е бил прегледан от лекар и раните му са превързани. Така ще успокои съвестта си и постепенно ще го забрави.

За първи път след случката на пристанището Аурора се почувства спокойна и уверена. Остави книгата, стана и повика камериерката си. Мисълта за нова среща с американеца я развълнува силно.

Съзнаваше, че нарушава драстично правилата на приличието. Ако обществото научи, че е посетила в затвора осъден пират, ще избухне скандал. От друга страна обаче, това вероятно беше едно от последните ѝ самостоятелни решения.

Би трябвало да треперя от страх, ала докосването му ми подейства като истинска магия...

Пак сънуваше. Сънуваше нея. Тя се наведе над него и бученето в главата му отслабна. Усети пръстите ѝ върху трескавото си чело, меки и утешителни. Докосването ѝ обаче събуди и друго, мъчително пулсиране в слабините му.

Тя беше идеал за мъжката фантазия — ангел, валкирия, богиня, сирена. Златно изкушение и адско мъчение едновременно. Искаше да я привлече към себе си и да пие наслада от сладките ѝ устни. Тя обаче се отдръпна...

— Ей, ти!

Той скочи стреснато. Сънят избяга. Споменът и болката го връхлетяха с брутална сила. Замаяно вдигна ръка, попипа болезнено пулсиращата си глава и усети превръзка. Лежеше върху широк нар, бяха му свалили веригите. Ала веднага позна мускета, който го удари в натъртените ребра, позна и лицето на грубия пазач, навел се над него.

— Ей, ти! Размърдай се!

Замъгленият поглед се проясни. Беше затворник в крепостта на Сейнт Китс. Много скоро щяха да го обесят за пиратство и убийство. Отначало ходеше из килията си като ранено животно, отчаян от мисълта за несъщата си сестра, понеже нямаше да сдържи обещанието си да я закриля. Накрая отчаянието и болката го принудиха да легне. Потъна в трескав полусън и в дрямката му се яви златисторусата красавица, която смело го бе защитила от бруталността на сънародниците си.

Какво, по дяволите, си въобразяваше? Ник се наруга сърдито. В неговото положение да желае жена, колкото и красива и смела да е тя бе пълно безумие! По-добре да мисли за сестра си и да се разпореди

какво да стане с нея след смъртта му. Беше длъжен да я осигури срещу всички превратности на живота.

— Казах да станеш! Една дама е дошла да те посети.

Никълъс се опря на лакти и се надигна с мъка. Погледът му се отправи към полуотворената врата зад пазача и сърцето му спря.

Тя стоеше на прага на полутъмната килия, висока, стройна, величествена като принцеса. Въпреки че качулката на тъмната наметка засенчваше фините ѝ черти, той я позна. Този път обаче не изглеждаше като ангел на отмъщението. В очите ѝ се четеше колебание, несигурност, подозрение.

— Ще оставя вратата отворена, милейди. Ако този направи непозволено движение, повикайте ме.

— Благодаря.

Гласът ѝ прозвуча тъмно и мелодично. Пазачът си излезе. В килията се възцари мълчание.

Никълъс, който не бе сигурен дали появата ѝ не е измамна, седна на коравия нар. През мъничкия прозорец с решетки влезе лъч светлина и в сиянието затанцуваха пращинки.

Аурора свали качулката. Русата ѝ коса бе хлабаво увита на кок на тила. През тялото на Ник премина гореща вълна. Отново я пожела с цялата си сила. Необикновената ѝ красота огря мрачната килия.

Жената от сънищата му стана действителност... освен ако не беше умрял и не сънуваше небесните радости. Според мюсюлманите воинът отива в рая, където го посрещат неземни хубавици. Болката от раните обаче му подсказа, че все още се намира в земния ад.

В погледа, с който жената изследваше лицето му, пролича изненада. А като осъзна, че го зяпа почти неприлично, тя насочи поглед към превързаната му глава.

— Добре поне, че са извикали лекар. Опасявах се да не си го спестят. Не, моля, не ставайте заради мен — добави бързо тя, когато той направи опит да се надигне. — В момента не сте в състояние да спазвате формалностите.

— Какво... — започна дрезгаво той, покашля се и попита: — Защо сте тук?

— Искях да се уверя, че са се погрижили за вас.

Никълъс смръщи чело в опит да подреди обърканите си мисли в болезнено пулсиращата си глава. Май ударите на матросите са

замъглили разума му.

Никоя дама не би изложила на риск доброто си име, като посети непознат мъж в затвора. А тя беше дама със синя кръв — това си личеше отдалеч. Нали спря пазачите му със заявлението, че е дъщеря на херцог...

Никълъс се запита дали пък нещо у тази загадъчна жена не му е убягнало. Внезапно през главата му мина чудовищно подозрение.

Дали пък не са ѝ поставили задача да го прелъсти? Дали онзи негодник Джеръд не я е изпратил тук, за да му измъкне някаква информация?

Ник присви очи. Корабът му все още кръстосваше Карибието. Той бе отишъл в Монсерат съвсем сам, за да вземе сестра си. Бе пътувал с холандско рибарско корабче, защото не искаше да излага екипажа си на опасност за своята лична работа. Капитан Джеръд обаче бе твърдо решен да издири американската шхуна и да я потопи.

Капитанът явно гореше от желание да ускори кариерата си в британския военен флот, като унищожи неприятелски кораб. Вероятно това беше една от причините да не го обесят още при залавянето му. Джеръд се бои да не направи политическа грешка и да не настрои срещу себе си влиятелните роднини и познати на пленника си.

Никълъс огледа мрачно неочакваната посетителка. Възможно ли е да действа по заповед на врага му?

Нима са я изпратили да го измъчва? Да примами осъдения на смърт с прекрасни обещания, както подават на умиращ от жажда в пустинята чаша вода, без да му позволяват да пие. Мисълта, че някой иска да го тормози с женска красота, събуди гнева му.

Лицето му се скова. Англия и Америка бяха във война. Тази англичанка принадлежеше към враговете му. Трябва да е нащрек.

Очевидно младата дама се почувства неудобно под изпитателния му поглед, защото се изчерви. А когато огледа предизвикателно гърдите ѝ, лицето ѝ направо запламтя. Това си пролича въпреки полумрака в килията.

— Мисля, че не бяхме представени един на друг, мадам — подхвана студено Ник.

— Така е. Нямаше време за това. Аз съм Аурора Деминг.

Подходящо име, помисли си горчиво мъжът. Аурора, утринна зора.

— Лейди Аурора. Спомням си. Споменахте името си на пристанището.

— Нямах представа дали сте в съзнание...

Никълъс попипа превързаната си глава.

— Боя се, че съм малко... раздрусан.

Отново се възцари мълчание.

— Донесла съм няколко неща, от които може би се нуждаете — промълви след малко тя.

Направи крачка напред и Никълъс забеляза вързопчето в ръката ѝ. Аурора нареди с трескави движения донесените вещи на нара и огледа тясната килия.

— Май трябваше да взема и свещи. Жалко, не се сетих. Това е завивка... и нещо за хапване.

Погледна го, но побърза да извърне глава.

— Помолих един чиновник на Пърси да ми даде риза и жакет. Вие сте по-широкоплещест от братовчед ми...

Голотата ми я парализира, установи развеселено Ник. Добре възпитана дама от висшето общество не отива в затвора да посети полугол мъж.

— Как ви пуснаха да влезете? — попита той недоверчиво.

Аурора мислено му благодари за неутралната тема.

— Позовах се на командира на гарнизона, мистър Сабрийн. — На устните ѝ заигра усмивка. — Прибягнах до благородна лъжа, като заявих, че ме изпраща братовчед ми Пърси.

— Той ли ви изпрати?

— Не, аз...

— Джеръд е забранил всякакви посещения.

— Капитан Джеръд няма власт в гарнизона. Впрочем, на острова не го обичат много.

— Той ли ви изпрати да ме разпитате?

В средата на челото ѝ се вдълба бръчка.

— Не, разбира се. Защо питате?

Никълъс вдигна рамене. Вече не вярваше, че тя играе фалшива игра. Но защо е дошла? Какво иска от него?

Той посегна към вързопчето и Аурора се отдръпна назад, сякаш се боеше от близостта му. Ник извади ризата, облече я с усилие и изкриви лице от болка.

— Простете, милейди, но не разбирам по каква причина се занимавате с мен — заговори направо той. — Аз съм напълно непознат за вас, на всичкото отгоре съм осъден престъпник.

— Не бих понесла да убият човек пред очите ми — отговори честно тя. — Останах с впечатление, че Джеръд търси претекст да ви премахне. Хората му щяха да ви довършат.

— Това още не е причина да си играете на добрата фея.

Саркастичните думи я накараха да вирне брадичка.

— Искях да се уверя, че тук са се погрижили добре за вас.

— Искате да подсладите последните ми дни. Защо?

Да, защо? — запита се Аурора. Не бе в състояние да обясни нито на себе си, нито на него, защо толкова силно е пожелала да го посети в затвора. Той беше пират. Насилник. По ръцете му лепнеше кръв.

Без оковите изглеждаше още по-внушителен. Бяха му дали възможност да измие кръвта от лицето си. Въпреки брадясалите бузи изглеждаше смайващо красив. Наболата брада и превръзката на главата му придаваха вид на авантюрист и засилваха представата за човек извън закона.

Аурора разбра защо Джейн го бе нарекла опасен женкар. С кехлибарената коса и класическите черти на лицето той притежаваше привлекателната сила на паднал ангел. Загорялата от слънцето кожа и стоманените мускули на ръцете предизвикаха странни тръпки в долната част на корема ѝ.

В момента обаче лицето му беше каменно. Студеният, нагъл поглед я уплаши. Очевидно той се съмняваше в мотивите ѝ. Това не би трябвало да я учудва. Самата тя не беше наясно с причините, накарали я да дойде тук.

Сутринта бе действала инстинктивно, защото бе свикнала да се намесва в сбивания. Безброй пъти беше заставала пред безпомощните слуги, за да ги защити от гневните изблици на баща си.

Това обаче не обясняваше порива ѝ да се погрижи за непознатия мъж. Вероятно отношението ѝ към него, най-вече необяснимото чувство за интимност, се дължеше на приликата му с починалия ѝ годеник.

— Напомняте ми за човек, който означаваше много за мен — отвърна тихо тя.

Ник скептично вдигна вежди и Аурора смутено отвърна поглед от голите му гърди под отворената риза.

Погледът му обходи фигурата ѝ и отново спря върху бюста ѝ. Под наметката Аурора бе облякла строга дневна рокля от тъмносива коприна.

— Носите полутраур — кимна Ник. — Вдовица ли сте?

— Не. Годеникът ми загина в морето преди осем месеца.

— Не си спомням да съм ви виждал някога на острова.

— Прекарвам тук само лятото. Братовчед ми и жена му бяха в Англия и след трагичната смърт на годеника ми решиха, че смяната на мястото ще ми помогне да преодоля загубата, затова ме поканиха да прекарам известно време в Карибието. Отплавахме, преди вестта, че Америка е обявила война, да стигне до Англия. Ако знаех, нямаше да тръгна на дълъг път. След няколко дни ще отплавам обратно за Англия.

Гласът на Аурора затихна. Не беше в състояние да скрие болката си. Ужасяваше се от съдбата, която я очакваше в Англия.

Никълъс Сабрийн продължаваше да я гледа с недоверие.

— Май не сте особено щастлива, че се завръщате в родината, милейди. Не се ли радвате да видите отново Англия след дългото си отсъствие?

Аурора се усмихна измъчено.

— Вероятно причината е, че не съм въодушевена от брака, уреден от баща ми.

— Аха — кимна Ник. — Договор за продажба и покупка. Английската висша класа много се гордее с умението си да омъжва дъщерите си изгодно.

Аурора се скова. Не бе дошла тук с намерението да излее сърцето си пред мистър Сабрийн. Разговорът бе взел обрат, който не ѝ харесваше.

— Няма да ме продадат, уверявам ви. Това е въпрос на обществена целесъобразност. Баща ми иска да е сигурен, че ще живея добре и ще разполагам с всичко необходимо.

— Но това не е вашето изрично желание, нали?

— За съжаление сте прав. Не бих избрала точно този джентълмен за свой съпруг — призна тихо тя.

— Защо не протестирайте? Не правите впечатление на покорна млада дама. Тази сутрин на пристанището се държахте като разярена

лъвица.

— Ситуацията беше изключителна — отвърна изчервена Аурора.
— Обикновено не се опълчвам срещу обществените правила.

— Така ли? Защо тогава сте тук? Не е много умно да рискувате доброто си име, ако ми позволите да го кажа. В моята страна изисканите дами не посещават осъдени престъпници в затвора.

— И в Англия е необичайно да се постъпва така — кимна Аурора и успя да се усмихне. — Отлично съзнавам колко неприлично е поведението ми... Обикновено спазвам правилата. Е, поне дойдох, придружена от камериерката си. Тя ме чака в коридора. И пазачът е отвън.

Споменаването на пазача изобщо не го впечатли. Ник закопча бавно чуждата риза и я погледна втренчено под тъмните си гъсти мигли.

Надигна се от нара и Аурора отстъпи крачка назад. Беше висока за жена и не би трябвало да се плаши от ръста му. Ала широките рамене, мускулестата фигура и мъжественото му излъчване я стреснаха. Възприе близостта му като заплашителна.

— Надявам се, че не се страхувате от мен? — попита той с копrien глас, от който по гърба ѝ пробягаха тръпки.

Объркана, Аурора се опита да укроти чувствата си. Този мъж наистина я плашеше. Еротичното му излъчване ускори пулса ѝ и тя задиша често.

— Не изглеждате като мъж, който посяга на жена — промълви несигурно.

— Не помислихте ли, че може да ви взема за заложница?

Очите ѝ се разшириха от страх. Неловкостта ѝ нарасна.

— Не помислих. Пърси каза, че сте джентълмен. — В гласа ѝ прозвуча ясно доловимо съмнение.

Лицето му се озари от подигравателна усмивка. Той направи крачка към нея.

— Някой е трябвало да ви научи да не сте толкова доверчива.

Обхвана китката ѝ, без да я стиска. Пръстите му сякаш изгориха кожата ѝ, но тя си заповяда да не показва вълнението си от докосването му.

— Някой е трябвало да ви научи на добри маниери — контрира го тя хладно. Мистър Сабрийн явно нямаше намерение да пусне ръката

й и тя решително го погледна в очите.

— Не очаквам благодарност, но не очаквах и да се отнесете пренебрежително към мен.

Суровостта изчезна от тъмните очи. Ник пусна ръката й и сведе глава.

— Простете. Май наистина съм забравил добрите маниери.

Аурора разсеяно потърка китката си.

— Преживяхте страшни неща. Пък и сте американец.

— О, да, забравих, че съм простак от бившите колонии — засмя се ведро той.

— Е, трябва да признаете, че сте много... директен.

— А вие би трябвало да се сетите, че един осъден на смърт може да прибегне до отчаяни действия.

При мисълта, че мъжът пред нея много скоро ще увисне на бесилката, Аурора усети пробождане в сърцето.

— Пърси ще вложи цялото си влияние, за да ви помогне. Възможно е обаче да загуби поста си, ако настоява за освобождаването ви. Вече го подозират в симпатии към американците. Той смята тази война за абсурдна и е на мнение, че вината е повече у британците, отколкото у американците.

Никълъс погледна в красивото й лице. Може би тя не играе фалшива игра. Може би е бил несправедлив към нея. Мразеше много нейни сънародници, но нямаше право да излива гнева и горчивината си върху нея.

— Простете ми — повтори разкаяно. — Задължен съм ви. Ако някога бих могъл да се реванширам...

Не завърши изречението. Никога нямаше да бъде в състояние да й се отплати за проявената доброта.

Очите й се напълниха с тъга.

— Искане ми се да можах да направя повече за вас.

— Направихте повече от достатъчно.

Аурора прехапа устни.

— Мисля, че е време да си вървя.

Никълъс гледаше устата й като омагьосан.

— Да.

— Имате ли нужда от нещо?

Очите му блеснаха иронично.

— Имам нужда от ключ за килията и кораб, който да ме отведе далече оттук. Ще се радвам да получа и бутилка ром.

— Аз... ще опитам.

— Недейте. Беше само шега.

Ник вдигна ръка и нежно помилва бузата ѝ с връхчетата на пръстите си. Устните ѝ се разделиха и той чу как тя дълбоко пое дъх. Слабините му веднага реагираха.

— Не бива да стоите повече тук — промълви тихо той. — Стойте далеч от мен, за ваше добро.

Аурора кимна и отстъпи крачка назад. Сините ѝ очи се замъглиха. Обърна се и безмълвно избяга от сумрачната килия.

Вратата се затвори с трясък. Проклетият пазач! Ник изруга горчиво.

Вдъхна дълбоко миризмата на люляк, останала от посетителката, и стисна ръце в юмруци, готов да заудря отчаяно по вратата. Защо, защо бе дошла при него? Все едно нарочно или не, тя бе успяла да развълнува кръвта му.

Учудващо... Тя беше девойка със синя кръв, добродетелна, строго възпитана. Пълна противоположност на жените, които го привличаха обикновено. Ако беше свободен, непременно щеше да я ухажда...

Ако беше свободен...

Никълъс стисна зъби и вдигна глава към мъничкото прозорче високо в дебелината стена на крепостта. Проклятие! Трябва някак да излезе оттук! Трябва да намери изход от безизходното си положение.

Закрачи напред-назад из килията. Какво ще стане със сестра му, ако го обесят? Бе положил свещена клетва пред баща си да се грижи за нея. А ето че го заловиха заради собственото му лекомислие и вече не можеше да ѝ помага.

Не беше свикнал да се чувства безпомощен и това го вбесяваше. В тялото му пулсираше решителност да предприеме нещо, дори да е безсмислено. Продължи да ходи напред-назад, но изведнъж замръзна на място. В главата му започна да се оформя дръзка идея.

Не се боеше от смъртта, макар че обичаше живота и му се наслаждаваше в пълна мяра. Ако трябва да умре, ще съжалява на първо място за провала си, за невъзможността да сдържи обещанието си. Но може би ще намери начин да изпълни задълженията си.

Чрез лейди Аурора Деминг.

Може би тя беше отговорът.

Или не? Май започваше да полудява.

Понечи да зарови пръсти в косата си, но напипа превръзката и спря. Бяха го превързали благодарение на нея. Очевидно я бе преценил неправилно. Тя беше добра, човечна, състрадателна. Бе проявила искрена загриженост за един ранен непознат. Нямаше нищо общо с Джеръд. Тя беше ангел на милосърдието.

Ангел и изкусителка, помисли си Никълъс, потънал в спомена за сапфиреносините ѝ очи. Вероятно е по-млада, отколкото изглежда — на не повече от двацет години. Въпреки че се бе хвърлила да го защити от жестокостта на пазачите, а после бе дръзнала да дойде при него в крепостта, тя си оставаше добре възпитана, добродетелна млада дама, уважавана от изисканото общество. Като дъщеря на херцог сигурно имаше достъп до най-висшите кръгове в Англия.

Ник се просна върху нара, без да го е грижа за болката в натъртените ребра. Устремил поглед към влажния таван, той се замисли дълбоко. Нямаше особено желание да посвети дамата в семейните си отношения, но бе длъжен да защити сестра си и затова беше готов да се съюзи дори с дявола. Ще използва лейди Аурора Деминг, за да помогне на момичето, което беше под негова опека. Ще я помоли да използва влиянието си в английското общество...

Устните му оформиха иронична усмивка. Май все още страдаше от ударите по главата си, след като се отдаваше на такива безумни фантазии. Дали дъщерята на високомерен английски херцог ще се съгласи с предложението му, въпреки че то бе родено от отчаянието? Той ще я възнагради по кралски за жертвоготовността, но тя надали ще приеме.

Всичко зависеше от способността му да убеждава.

Не му оставаше друга възможност. Дори шансът да изпълни обещанието си да беше минимален, той бе длъжен да опита.

3

*Когато ме повика при себе си, сърцето ми
заби лудо...*

Какъв абсурд — постоянно да мисли за човек, когото познаваше бегло и никога повече нямаше да види. Аурора си даваше сметка, но дори сънят не ѝ помогна да забрави Никълъс Сабрийн. Цяла нощ се мяташе неспокойно в леглото, преследвана от тъмни сънища, в които стоеше безпомощна и гледаше как силният рус мъж се опитва да се освободи от веригите си.

Когато възето на палача стегна шията му, тя изплака и скочи. Неспособна да понася повече ужасните картини, стана от леглото, облече се набързо и слезе на първия етаж, където завари Пърси да закусва. Седна при него и изпи чаша кафе.

— Ще отидеш ли днес в крепостта? — попита след малко, стараяйки се гласът ѝ да звучи небрежно, ала не успя да се прикрие напълно.

Пърси я огледа загрижено. Не бе одобрил вчерашното ѝ посещение при затворника, нищо, че Аурора го определи като акт на милосърдие към човек, когото братовчед ѝ познава. Време беше да ѝ дръпне юздите.

— Как можа, скъпа? Поведението ти е крайно неприлично. Нима не разбираш какво изисква общественото ти положение?

Аурора виновно сведе поглед. След първата среща с Никълъс Сабрийн не беше на себе си, но не знаеше как да си обясни своя интерес към този мъж, камо ли пък как да го обясни на Пърси.

— Просто не понасям да се отнасят с такава жестокост към човешко същество — отговори най-после тя и беше съвсем искрена.

Пърси кимна съчувствено.

— Мила моя... трябва да очакваме най-лошото. Вчера изпратих доверен човек при адмирала в Барбадос с молба за помилване.

Очаквам отговора му още днес, но, честно казано, не се надявам много.

Стомахът ѝ се сгърчи от болка. Надяваше се поне да заменят смъртната присъда с доживотен затвор. Все пак Сабрийн беше човек с влиятелни познати.

— Ще те уведомя веднага щом получа вест — обеща Пърси.

Аурора кимна безмълвно. Бе неспособна да произнесе дори една дума. Гърлото ѝ бе стегнато в желязна примка.

Пърси заговори за незначителни неща, а след малко се сбогува и тръгна за кантората си. Аурора стана бавно, отиде до прозореца и загледа разсеяно зелената, огряна от слънце морава, високите палми, полюлявани от вятъра, и пищните храсти, отрупани с виолетови цветове.

Направи грешка, като отиде при Никълъс Сабрийн в затвора — не само защото наруши правилата на приличието, а защото образът му се запечата още по-дълбоко в паметта ѝ. Трудно щеше да го забрави. Все още усещаше поразителното му мъжествено излъчване — забранения трепет при гледката на голата, загоряла от слънцето кожа, леката милувка на пръстите му по бузата си, топлината в тъмните очи...

Аурора прехапа устни и се укори за глупостта си. Няма ли най-после да се научи да не потъва в своите чувства?

Бе изгубила двама души, които обичаше искрено. Преди няколко години почина майка ѝ, а преди месеци загина годеникът ѝ Джефри Крю, граф Марч.

Когато пристигна вестта, че Джефри е намерил смъртта си в морето, отдавна планираното и сигурно бъдеще се пръсна на хиляди парченца. Двамата се сгодиха още когато бяха деца. Като единствен, макар и далечен роднина на баща ѝ, Джефри беше претендент за титлата и херцогството, наследник на огромните имоти на Евърсли. Баща ѝ бе твърдо решен да предаде титлата на внуците си, понеже не успя да създаде и други деца след Аурора.

Тя разбираше защо баща ѝ копнее така силно за син, който да продължи рода му. Херцогът често се хвалеше с родословното си дърво, водещо по пряка линия чак до царуването на Хенри VIII. Разбираше и колко разочарован е бил херцогът, когато първото му дете се е оказало момиче.

Тя самата също искаше да се е родила момче — така щеше да си спести участието, която ѝ беше определил нейният родител. Все още беше в траур след трагичната смърт на Джефри, когато баща ѝ прие предложението на свой стар приятел от нейно име, без дори да я попита. Негова светлост херцог Халфорд я поиска за жена. Вече бе надживял две съпруги — първата умряла при раждане, втората се удавила при неизяснени обстоятелства. Родословното дърво на Халфорд беше по-старо от това на баща ѝ, а самият той беше достатъчно богат, за да си купи дъщеря на херцог.

Според баща ѝ подобна връзка не представляваше произвол, както твърдеше Аурора. Той я уверяваше, че е загрижен единствено за нейното благо, затова я омъжва за богат, високопоставен мъж. Така или иначе, титлата Евърсли щяла да умре с него. Аурора въздъхна горчиво и за първи път се запита дали пък баща ѝ не иска просто да се отърве от нея, за да не му напомня за неспособността му да създаде наследници от мъжки пол.

Тя бе приела с радост поканата на Пърси и Джейн да прекара лятото в дома им на Западноиндийските острови, надявайки се в новата обстановка по-лесно да преодолее мъката от загубата на Джефри, но и с желанието да забави възможно най-дълго предстоящия си брак. През месеците на пребиваването ѝ тук отвращението ѝ от брака с Халфорд не отслабна ни най-малко. Не искаше да се върне в Англия, където бъдещият ѝ съпруг гореше от нетърпение да обяви публично годежа им. За съжаление вече нямаше причини да отлага завръщането си.

Аурора стисна ръце в юмруци и обърна гръб на прозореца. При нормални обстоятелства щеше да излезе на езда, за да повдигне духа си, или да придружи Джейн при ежеседмичното ѝ посещение в бедняшкия квартал, където двете раздаваха храна и се грижеха за болните. Джейн приемаше тази мисия много сериозно и я изпълняваше със съзнание за дълг, както подобава на съпругата на вицегубернатора. Днес обаче Аурора щеше да си остане вкъщи, за да научи каква ще е съдбата на американския затворник.

Тя взе шал от стаята си и излезе да се разходи в градината. През цялото време не изпускаше от очи входната алея. Гневеше се, че е натикана в ролята на вечно чакаща, докато светът се управлява от мъжете.

Ако бях мъж, щях да имам съвсем друг живот, разсъждаваше горчиво Аурора. Копнееше сама да управлява съдбата си. Ако беше мъж, щеше да разполага със своето бъдеще... и да се бори за други хора.

Ако беше мъж, със сигурност щеше да намери начин да помогне на Никълъс Сабрийн, вместо да проклина женската си съдба, да кърши ръце и да чака.

Пърси се върна вкъщи чак към края на следобед. Аурора го очакваше в салона, горяща от нетърпение. Щом го чу да влиза, отиде до вратата.

— Радвам се да те заваря тук, скъпа — поздрави я Пърси. — Боях се, че си отишла да помагаш на Джейн в бедняшкия квартал.

— Чакам те. Получи ли вест от адмирала?

Пърси освободи слугата, дошъл да вземе палтото му, и я погледна сериозно. Погледът му потвърди най-страшните ѝ опасения.

Аурора притисна ръка върху устата си, за да не изпищи.

— Съжалявам, скъпа, но адмиралът отказа да го помилва — обясни смутено Пърси.

Помълча малко, за да ѝ даде време да се овладее. Стисна ръцете ѝ и я привлече към себе си.

— Донесох ти лоша вест, Аурора, знам. Но искам да обсъдя с теб много сериозен въпрос.

Обезумяла от ужас, тя едва чуваше какво говори братовчед ѝ.

— Случи се нещо неочаквано — подхвана той и лицето му помрачня още повече. — Никълъс Сабрийн има молба към теб.

— Молба ли? — попита с пресекващ глас Аурора.

— Отидох да съобщя на Ник какво е решил адмиралът — обясни Пърси. — И той поиска да чуе мнението ми по един много деликатен случай. Не посмях да отхвърля молбата му, защото смятам, че е най-добре ти да го изслушаш и сама да решиш. Става дума за много необичайно предложение... но и цялата ситуация е необикновена, признавам.

— Аз... не те разбирам. За какво ме моли?

— Нуждае се от помощта ти. Каза ми, че не е изпълнил дълга си, а няма време да го стори.

— Какъв дълг?

— Сабрийн е настойник на несъщата си сестра, която живее на Монсерат. Младата дама се нуждае спешно от протекцията на влиятелна личност и от придружител до Англия. Понеже ти ще потеглиш обратно много скоро... Всъщност това не е всичко, но не бих искал да влияя върху решението ти. Ако си готова да го изслушаш, ще те придружа до крепостта.

— Искаш да кажеш, че трябва да отида сега, веднага? — попита объркано Аурора.

— Да, веднага. — Пърси пусна ръцете ѝ. — Боя се, че времето изтича. Утре ще е късно, защото...

Гласът на Пърси се изгуби и Аурора се зарадва, че той не облече ужаса в думи.

Не очакваше да види още веднъж дръзкия американец, нахлул така неочаквано в живота ѝ. Отиде отново в крепостта с натезало от болка сърце. Докато следваше братовчед си към тъмната килия, се усещаше абсолютно празна.

Никълъс Сабрийн стоеше с гръб към нея. Последните лъчи на слънцето позлатяваха косата му. Мъжът носеше официален жакет и високи ботуши. Аурора си помисли бегло, че вероятно му ги е донесъл Пърси. Днес приличаше на джентълмен, не на дързък пират.

Когато той се обърна бавно и тя срещна настойчивия поглед на тъмните му очи, сърцето ѝ ускори ритъма си.

— Много ви благодаря, че дойдохте — поздрави я с тих глас той и се обърна към братовчед ѝ: — Отново ще ви помоля за услуга, Пърси. Позволете ми да поговоря на четири очи с лейди Аурора.

Пърси кимна колебливо.

— Ще чакам отвън в коридора, скъпа.

Оттегли се безшумно и остави вратата откритата. Сабрийн удостои тази мярка на предпазливост с иронична усмивка.

Посочи нара си и рече:

— Желаете ли да седнете, лейди Аурора? Мисля, че е най-добре да ме изслушате седнала.

— Не, благодаря, предпочитам да остана права — отговори тя със скована учтивост.

— Както желаете.

Пронизващият поглед я уплаши, но тя все пак издържа. Понеже мълчанието се проточи, Аурора огледа внимателно превръзката на главата му и облекчено установи, че е сменена. Тъкмо когато щеше да го попита дали се чувства по-добре, той заговори.

— Какво ви каза Пърси?

— Че се нуждаете от помощта ми. Че става въпрос за несъщата ви сестра.

— Точно така.

Сабрийн я погледна замислено, после започна да обикаля тясната си килия като тигър в клетка — гъвкав, жилав, бдителен.

— Вероятно ще ме сметнете за луд, но ви моля да ме изслушате докрай, преди да вземете решение.

Тревогата и настойчивостта му се пренесоха върху нея. Аурора се почувства ужасно неловко.

— Говорете, мистър Сабрийн, слушам ви — помоли сковано тя.

Никълъс отново заходи напред-назад и подхвана с тих глас:

— Преди много време един американец срещнал в Англия млада дама и се влюбил в нея. Тя отговорила на чувствата му, ала щастието на влюбените от самото начало било помрачено. Семейството на момичето отказало да даде съгласието си за брак, защото не било доволно от общественото положение на мъжа. На всичкото отгоре се оказало, че американецът вече е женен и има малък син, а съпругата му очаква второто им дете.

Мъжът не искал да компрометира младата англичанка, нито да изостави съпругата си. Напуснал Англия с натежало от болка сърце, твърдо решен да потисне чувствата си към момичето и да не види любимата си никога вече. След няколко години се върнал в Англия по работа, срещнал я случайно и тя му изплакала страданието и отчаянието си. Баща ѝ уредил женитба с много по-възрастен от нея мъж, буквално старец, физически немощен, зъл като чудовище. Ако ме омъжат за него, плачела младата жена, той ще ме отведе в имението си в далечния Корнуел и ще живея далеч от столицата, от приятелите си и от светските забавления.

Тя не понасяла мисълта, че ще попадне в клопката на един неравен брак и вярвала, че животът ѝ ще свърши още преди да е започнал. На колене умолявала американеца да прати законите и

традицията по дяволите, да не потиска повече своите и нейните чувства и да ѝ покаже какво означава физическата любов, за да има поне един хубав спомен за любовно щастие. Той не могъл да устои и я направил своя любовница.

Сабрийн спря за малко и я погледна въпросително. Аурора не реагира и той продължи:

— Тайната им любов продължила само няколко месеца. Скоро се наложило мъжът да се върне при семейството си, за да поеме отново работата си. Почти веднага след заминаването му младата дама установила, че очаква дете.

Аурора изпита дълбоко съчувствие към непознатото момиче, забременяло от любовника си, очакващо да бъде отхвърлено от обществото.

— Какво станало по-нататък? — попита тихо тя.

— Както може да се предполага, старият годеник на момичето отказал да я вземе за жена. За да избегнат скандала, я омъжили за най-младия син на един ирландски благородник, останал съвсем без средства. Гневният баща изпратил новобрачните на Карибите и заявил, че вече няма дъщеря. Младата жена почина преди една година, без да види никого от семейството си. Остави дъщеря. Единственото ѝ дете.

— Вашата сестра — допълни тихо Аурора.

Сабрийн пое дълбоко дъх.

— Да, моята полусестра, за да бъда точен. Както правилно предположихте, баща ми е бил любовникът на нещастната млада жена.

— Знаел ли е за детето?

— Отначало не. Едва когато съпругът ѝ починал, тя писала на баща ми и му разказала какво се е случило. През следващите години той я подпомагаше финансово, но не намери начин да признае официално детето си. Не искаше мама да узнае, че е имал любовна връзка с друга жена, и криеше от нея съществуването на дъщеря си. Преди четири години, на смъртния си одър, татко ми разказа цялата история и ме закле да се погрижа за бъдещето на сестра си.

Сабрийн отново се усмихна иронично и на Аурора ѝ идеше да му кресне.

— Не посмях да отхвърля молбата на умиращия си баща. Честно ще призная, че не бях идеалният син. Двамата постоянно се карахме, защото не полагах сериозни усилия да управлявам корабната

компания, основана от баща ми. Татко е племенник на шестия граф Уиклиф, но е доста назад в списъка на претендентите за титлата. Заминал за Вирджиния още преди Войната за независимост, за да си опита късмета в колониите. Надминал и най-смелите си мечти — буквално от нищото изградил огромна търговска и финансова империя. Аз обаче предпочитах безгрижния живот на авантюрист и отказвах да тръгна по стъпките на баща си. Смъртта му ме принуди да поема отговорността, която дотогава занемарявах...

— Тогава ли се запознахте със сестра си?

— Да. Непосредствено след смъртта на татко я посетих на остров Монсерат. Тя носи името Кендрик — така се е казвал съпругът на майка ѝ, но знае чия дъщеря е. Още когато била дете, научила от майка си, че е плод на любовна връзка.

— Капитан Джеръд каза, че сте били при някаква жена на Монсерат — спомни си Аурора.

При споменаването на британския офицер лицето на Сабрийн се скова.

— Да, бях при сестра си. Наскоро тя навърши деветнайсет години и е много красива. Малко преди войната майка ѝ почина от тропическа треска и ме направи настойник на Рейвън^[1].

— Рейвън? Необикновено име.

— Да, но ѝ подхожда. Родила се е с гарвановочерна коса — това е от испанската линия на моите предци. Не само външността, характерът ѝ също е необикновен. Когато се запознах с Рейвън, тя беше същинско диваче. Прекарваше дните си в обора при конете или играеше с момчетата по скалите и из пещерите на брега. Междувременно успя да се освободи от детската си буйност, стареа се да се държи прилично, като английска дама. Решена е да осъществи мечтата на майка си. Исква английските ѝ роднини да я признаят и да заеме полагащото ѝ се място във висшето общество. Вече успях да отстраня едно голямо препятствие: Рейвън бе поканена от дядо си да живее в Англия.

— Имате предвид бащата на майка ѝ?

— Да, виконт Лутрил от Съфок. Вероятно го познавате.

Аурора се замисли.

— Май веднъж ми го представиха. Не знаех, че има дъщеря.

— Преди двайсет години я е лишил от наследство и я е изпратил на Карибите. В последно време започна да променя отношението си. Като научи за смъртта на единствената си дъщеря, съжали, че никога не е предприел опит за помирение. Здравето му бързо се влошава, затова иска да се запознае с внучката си и да я представи на обществото. Макар и неохотно, лелята на Рейвън обеща да я въведе във висшите кръгове. Аз обаче се съмнявам, че в Англия ще я признаят — все пак не бива да забравяме съмнителните обстоятелства около раждането ѝ. Ала скъпата ми сестричка си е втълпила, че трябва да стане част от света на богатите и изисканите, които някога са се подигравали на майка ѝ. Затова смятам, че намерението ѝ ще се осъществи доста по-лесно, ако Рейвън може да разчита на доброжелателната подкрепа на лице от висшето общество.

— Мислите, че аз съм тази личност, така ли?

— Да. — Тъмните очи потърсиха нейните. — Аз не умея да се моля, лейди Аурора. Боя се, че не знам как точно да изкажа молбата си. Но ще ви бъда безкрайно благодарен, ако разпрострете добротата, с която ме дарихте вчера, и върху малката ми сестричка.

Очевидно Никълъс Сабрийн е свикнал да налага волята си, помисли с лека ирония Аурора. Явно му беше трудно да приеме състоянието на безпомощност. Тя, естествено, щеше да изпълни молбата му. Човек би трябвало да има сърце от камък, за да не се трогне от съдбата на младото момиче.

— Разбира се, мистър Сабрийн. Ще се радвам да помогна на сестра ви да заеме мястото си в обществото.

Никълъс кимна, но лицето му остана напрегнато и това я учуди.

— Пърси ми спомена, че сестра ви се нуждае от придружителка за пътуването до Англия — добави тя.

— Да, така е. — Никълъс отново тръгна из стаята. — Преди да избухне войната, бях решил да я изпратя в Англия с един от моите кораби. В момента обаче там не се отнасят добре към американците. Братовчед ми Уиклиф е твърде зает да се бие с французите и няма възможност да дойде да я вземе. Може да минат години, преди британците да победят Наполеон. Имам още един братовчед по майчина линия, но и той е американец.

По навик щеше да зарови пръсти в косата си, но напипа превръзката и спря.

— Бях уговорил с Уиклиф момичето да замине за Англия с кораб от неговата карибска флота, а аз да осигуря въоръжен ескорт през Атлантика. Отидох на Монсерат, за да извърша последните приготовления за пътуването на Рейвън, и тогава за съжаление паднах в лапите на Джеръд и хората му. Сега съдбата ми е решена и...

Сърцето на Аурора се сгърчи болезнено. Не искаше да повярва, че този искрящ от живот мъж е осъден да умре.

— Сега това няма значение — продължи той със студена усмивка. — Въпреки злощастните обстоятелства съм готов да направя всичко, за да изпълня обещанието, което дадох на баща си и да осигуря живота на сестра си. Тъкмо по тази причина бих искал... — Ник отново се поколеба и измери Аурора с внимателен поглед под тъмните си гъсти мигли — ... бих искал официално да помоля за ръката ви.

Аурора погледна неразбиращо. Думите му отекнаха в главата ѝ. Най-сетне разбра, че е чула правилно, и шумно пое дъх.

— Сериозно ли говорите?

— В момента съм смъртно сериозен. — Красивите устни изобразиха иронична усмивка. — Бъдете уверена, че гледам съвсем сериозно на брака. Никога досега не съм помислял да направя предложение. Не бих го направил и сега, ако обстоятелствата не ме принуждаваха.

Неспособна да каже и дума, Аурора продължаваше да го гледа втренчено. Отвори уста и пак я затвори. Коленете ѝ трепереха. Като в транс отиде до нара и седна. Изненадата беше толкова силна, че не ѝ позволяваше да мисли ясно.

— Но, мистър Сабрийн, аз...

— Помолих ви да ме изслушате докрай, преди да ми дадете отговор.

Аурора вдигна лице и потърси погледа му.

— Така е, но... нали ви казах, че ще се омъжа веднага след завръщането си в Англия?

— Да, Пърси ме уведоми. Обещана сте на херцог Халфорд, но годежът ви още не е обявен публично.

— Да. Ще бъде обявен едва когато изтече траурът за загиналия ми годеник. Баща ми настоява да ме омъжи за херцога.

— А вие какво искате, лейди Аурора? Останах с впечатлението, че не сте съгласна с избора на баща си. Или съм се излъгал?

— Не сте се излъгали — призна тихо младата жена.

Сабрийн направи крачка към нея и тя вдигна очи като омагьосана.

— Моля ви да обмислите много внимателно какви предимства ще ви донесе обвързването с мен. Първо, няма да ви принудят да се омъжите за Халфорд. Дори само този аспект е основателна причина да се съгласите. Помня херцога от посещението си в Англия преди три години. Той е два пъти по-стар от вас и е крайно надменен и избухлив — хора като него се срещат рядко дори сред висшата аристокрация. Желаете ли да прекарате остатъка от живота си като безправна съпруга на такъв мъж?

Аурора не отговори и Сабрийн продължи:

— Ще ви изброя и други основателни причини. Аз съм готов да ви обезщетя щедро за неприятностите, които ви причинявам. Защото съм богат човек, лейди Аурора. Уверявам ви, че моето богатство напълно може да се мери с това на Халфорд и дори го надвишава. Позволих си свободата да обсъдя подробностите с братовчед ви. Ще получите от мен достатъчно, за да станете богата вдовица. Това ще ви направи напълно независима от баща ви. Помислете за тази възможност. Няма да разчитате повече на издръжката, която получавате от него. Няма да сте принудена да сключите нежелан брак.

Мисълта да не зависи повече от волята на баща си звучеше твърде примамливо. И все пак...

— Осмелявам се да твърдя — продължи Никълъс, — че се отнасяте към мен с повече симпатия, отколкото към Халфорд. Но дори да не е така, връзката ни ще продължи само докато ме обесят. Бракът ни ще трае не повече от ден. След това ще сте моя вдовица.

Аурора потрепери. Този човек се подиграваше дори със собствената си смърт! Шегуваше се с безизходното си положение и не искаше да го съжаляват. Мислеше само за доброто на сестра си.

— Осъзнавам, че се възползвам безсрамно от добротата ви — прошепна той и улови ръката ѝ. — Правя го, защото нямам избор.

Аурора се отдръпна, стана от нара и на свой ред закрачи из тясната килия.

— Както вече ви казах, мистър Сабрийн — подхвана тя след известно време, опитвайки се гласът ѝ да звучи делово, — аз съм

готова да помогна на сестра ви и без формално споразумение. Не е необходимо да се жените за мен.

— За съжаление се налага да ви възразя. Женитбата ще увеличи значително шансовете на Рейвън да заеме мястото си в обществото и да има сигурно бъдеще. Бракът ни ще ви направи роднина на моята подопечна и вие ще имате пълното право да използвате цялото си влияние, за да бъде приета от английската аристокрация. Ако сте съгласна, с радост ще ви прехвърля попечителството върху девойката.

Сабрийн й даде време да помисли, преди да продължи:

— Ако се омъжите за Халфорд, това няма да е възможно. Сигурен съм, че херцогът ще повдигне възражения. Човек като Халфорд никога не би се съгласил съпругата му да вземе под крилото си необикновена девойка като Рейвън. Той е ужасно педантичен, когато става дума за обществените норми.

— Да, прав сте — съгласи се разсеяно Аурора.

— Като ваш съпруг той би могъл да ви забрани да общувате със сестра ми.

Аурора притисна пръсти върху слепоочията си. Халфорд със сигурност щеше да й забрани да се занимава с Рейвън.

— Въпреки това... бракът с вас си е съдбоносна стъпка...

Сабрийн се помъчи да остане търпелив. Изписа на лицето си подкупваща усмивка.

— Май се налага да ви размекна малко, когато ви направя няколко комплимента.

Аурора изпъна рамене и го удостои с укорителен поглед.

— Аз съм нечувствителна към комплименти и ласкателства, мистър Сабрийн.

— Наистина ли? — За първи път усмивката стигна до очите му. — Опасявах се, че е така. — Въздъхна и понижи глас до лъстив шепот: — Искрено съжалявам, че се налага да моля за ръката ви при тези крайни обстоятелства. Горя от желание да се поупражнявам в изкуството си да убеждавам, ала се боя, че не разполагам с достатъчно време да ви очаровам. Но с радост признавам, че съм омагьосан от красотата ви.

Аурора го погледна слисано. Дали тези думи бяха само празни ласкателства? Мъж като Никълъс Сабрийн със сигурност бе очаровал доста жени.

Тя пое дълбоко дъх, обърна му гръб и се върна към същественото.

— В момента не съм в състояние да ви дам отговор, мистър Сабрийн. Трябва да обмисля някои обстоятелства.

— Какви например?

Например че Никълъс Сабрийн не е мъж, какъвто би избрала за свой съпруг. Да, никога в живота си не беше срещала мъж, който да я привлича така неустоймо, но от него се излъчваше някаква опасност, която ѝ внушаваше страх.

— Ако си търсех съпруг, не бих избрала пират, нито пък американец. Вие сте човек, който не се спира пред насилието. Сам го признахте.

— Не си спомням да съм правил подобно признание.

— А какво ще кажете за убийтия, когато спомена Джеръд? Той каза, че за малко да убие един от неговите войници, докато сте се съпротивлявали на залавянето си.

Лицето му стана кораво, ала погледът му срещна нейния напълно спокойно.

— При залавянето ми един английски войник бе ранен, това е вярно, но го нарани един от сънародниците му. Нападнаха ме половин дузина войници, а аз бях без оръжие. Един извади кама и в бъркотията я заби в гърдите на другаря си. Видях го много ясно. После ме удариха, вероятно с бутилка по главата, и съм изгубил съзнание.

Пръстите му неволно се плъзнаха към превръзката на главата. Изведнъж лицето му омекна.

— Разбирам защо се колебаете да приемете предложението ми. Мъж, който скоро ще свърши на бесилката, не е подходяща партия за една млада дама. — Засмя се тихо и продължи: — Откровено казано, аз също бих забранил на сестра си да общува с такъв човек. Но ще се опитам да се оправдая пред вас. Заклевам се, че каквото и да съм вършил като пират, винаги съм изпълнявал волята на баща си. Някои ваши сънародници силно желаят да унищожат изграденото от него, а аз му обещах да запазя компанията и да я ръководя до смъртта си.

Тъмните очи я пронизваха.

— Направих съдбоносна грешка. Повярвах, че на Монсерат съм в безопасност от британските войници. Държах се безразсъдно. Наех си стая в евтин пансион и тъкмо тръгнах към дома на Рейвън, когато

един от офицерите на Джеръд ме позна. По ирония на съдбата офицерът се оказа същият, на когото само преди месец бях спасил живота. Братовчед ви спомена за потъването на „Бъртън“ и усилията ми да отведа екипажа на сигурно място.

Аурора се намръщи. Спасяването на британския екипаж беше благороден жест, но това далеч не превръщаше Никълъс Сабрийн в светец.

— Джеръд ви нарече Морския дявол. Не особено ласкателно прозвище за джентълмен.

— Морския дявол не е нищо повече от име, предназначено да плаши враговете ми. За да си помислят два пъти, преди да нападнат някой от корабите ми.

Аурора го погледна изпитателно.

— Обвиняват ви в убийства — прошепна тя.

— За съжаление по време на война загиват хора, лейди Аурора — прозвуча хладно гласът му. — Няма да се оправдавам за така нареченото пиратство, но, повярвайте ми, Джеръд също не е ангел на невинността. При нападенията на британската флота загинаха безброй моряци, сред тях и мои приятели. Англичаните отвлечат силни млади мъже и ги принуждават да служат на корабите им. Наказват ги с бой и много от тях умират от раните си.

Сабрийн млъкна и пое дъх, за да обуздае гнева си. Пристъпи поблизо до Аурора и заяви:

— Аз не съм светец, но никога не съм извършил убийство. Никога не съм вдигал ръка срещу жена. Не бива да се страхувате от мен.

Сигурно е прав, помисли си Аурора. Тя се страхуваше по-скоро от собствените си чувства. Близостта му я вълнуваше, ускоряваше дишането ѝ и изпращаше горещи вълни по тялото и.

— Не забравяйте, че връзката ни ще е краткотрайна — настоя той. — Дори да съм човекът, за когото ме смятате, няма да се наложи да понасяте присъствието ми дълго време. Убеден съм, че докато сме женени, ще съумея да се държа прилично.

Аурора не искаше да повярва, че мъжът насреща ѝ е осъден да умре.

— Предложението ви звучи... студено — прошепна с болка тя. Сабрийн поклати глава.

— Гледайте на него като на делова уговорка. Подобни уговорки не са необичайни при дамите с вашето положение.

Надали е имало жена, която се е омъжила, за да овдолее само след ден, възрази мислено Аурора.

— Значи става дума само за делова уговорка?

— Не само. — Никълъс упорито поклати глава. — Ще се изразя съвсем ясно, лейди Аурора. Бракът ни не бива да остане само на хартия. За да е валиден, трябва да го консумираме.

Погледна изпитателно в загадъчните тъмни очи.

— Искам всички да са убедени, че сключеният брак е валиден — продължи делово той. — Искам да изключа възможността да бъде анулиран. Вашият баща има влияние в Англия, да не говорим за Халфорд. Искам да бъда сигурен, че усилията ми да осигуря бъдещето на сестра си не са били напразни.

Аурора спря да диша. Най-сетне бе разбрала за какво става дума. Той искаше да споделят леглото като мъж и жена!

Досега не бе помислила за тази страна от брака. Обмисляше сериозно предложението му, но това условие промени всичко. Представата да се люби с този мъж я ужаси. Но няма няма да споделя леглото с Хелфорд, когато я омъжат за него? Никълъс Сабрийн беше много по-възбуждаващ от застаряващия и груб херцог.

Никълъс я погледна пронизващо и вдигна ръката ѝ към устните си. Вместо да целуне пръстите ѝ обаче, обърна ръката ѝ с дланта нагоре и притисна устни върху вътрешната страна на китката. Горещите му устни опариха нежната кожа и сякаш я белязаха със знака му. По гърба ѝ пробяга гореща тръпка. Бързо издърпа ръката си.

— Желаете ли да бъдете моя съпруга за една нощ, скъпа Аурора? Обещавам ви, че първата брачна нощ няма да ви разочарова.

Сърцето ѝ заби лудо. Никога не бе чувала такова страстно обещание. Представи си как се люби с него и се разтрепери. Чувственият му поглед ѝ отне дар слово.

Никълъс впи очи в устните ѝ.

— Ужасно съжалявам, че няма да мога да ви предложа подходящата обстановка за първа брачна нощ. Красива жена като вие има право на красива атмосфера — лунна светлина, рози, прошепнати обещания...

Лицето му се приближи към нейното, топлият му дъх помилва устните ѝ.

Аурора се скова от страх. Ала той не я целуна, само продължи с кадифено мек глас:

— Не вярвам, че наистина се страхувате от мен, Аурора. Вие сте необичайно смела жена. Нали видях как на кея се превърнахте от добродетелна млада дама в ангел на отмъщението.

Аурора обходи с поглед брадатото лице. Никълъс Сабрийн наистина приличаше на опасен морски дявол. Аурора не се плашеше лесно, ала еротичното излъчване на този мъж я вълнуваше силно и предизвикваше у нея грешни усещания. Чувствеността му се долавяше съвсем ясно и създаваше напрежение помежду им.

— Дайте ми ръката си, скъпа. Докоснете ме... — Ник поднесе пръстите и към бузата си. — Аз съм от плът и кръв, също като вас. Аз не съм заплаха.

Напротив, той беше страшна заплаха: отнемаше ѝ дъха, предизвикваше тръпки във всяка частица на тялото ѝ. Същевременно тя виждаше в очите му топлина и нежност и това я спря да побегне ужасена.

— Плаши ли ви това? — прошепна той и целуна пръстите ѝ.

— Не... — отговори нерешително тя.

— А това?

Устата му се плъзна по устните ѝ, нежна и лека като пеперудено крилце. Аурора усети странно теглене в слабините. В тялото ѝ се надигна тръпнеца горещина.

Никълъс се отдръпна и тя го проследи със замъглен поглед. Дрезгавият му глас я упояваше. Той плъзна пръсти по бузата ѝ.

— Целувал ли ви е някога мъж?

— Да... годеникът ми.

— Май не го е направил както трябва. Истинската целувка не е само докосване на устните. Тя е сливане на устата, езиците, дишането... интимно опознаване. — Палецът му очерта линията на устните ѝ. — Искам да те целуна истински, ангеле.

Нежното докосване я разтрепери.

— Аз... не бива...

Мъжът се усмихна меко, снизходително, нежно. Когато се усмихваше, устата му ставаше още по-красива.

— Когато мъж ухажва жена, обикновено я моли за целувка — зашепна отново той. — Това е единственият ми шанс да ви помоля да станете моя жена. Може би ви виждам за последен път. Може би ви докосвам за последен път. Нима ще ми откажете последния шанс да изпълня завещанието на баща си?

— Не — промълви Аурора, загубила сили да се брани.

Той се наведе отново над нея и този път тя не се отдръпна. Позволи му да я прегърне и да я притисне.

Целувката му не можеше да се сравни с нищо, което бе преживяла досега. Горещата, влажна уста завладя устните ѝ, настойчива и грешна. Ароматът му замая сетивата ѝ. Тя вкуси сладостта на устните му и бе връхлетяна от гореща вълна на желание.

Готовността ѝ да се отдаде на целувката я уплаши, но за нейно учудване не тя, а той внезапно сложи край на сладката омая.

— Май направих грешка — прошепна дрезгаво той и опря чело в нейното. — Мислех си, че мога да се владее по-добре.

Отдели се от нея и потърси погледа ѝ.

— Вече съм сигурен, че не се страхувате от мен. У вас гори същият огън като този в моите гърди. Сърцето ви бие силно, бузите ви се обагриха в розово...

Аурора мълчеше, разкъсвана между потреса и сладката магия на желанието. Колко точно описваше чувствата ѝ, толкова силни и подавяващи. Но и забранени. Никога преди това мъж не бе събуждал у нея такова желание.

— Това е само началото, сладка моя — продължи той, сякаш четеше мислите ѝ. — Бих могъл да ви разкрия невероятни тайни. Изпълнете молбата ми.

Тъмните очи, неразгадаеми като нощта, я заклинаха да се съгласи. Гласът му галеше слуха ѝ.

— Братовчед ви ще вземе специално разрешение и бракът ни ще бъде сключен още утре. Ще ме направите много щастлив, ако кажете да.

Аурора затвори очи. В момента не бе способна да разсъждава разумно. Сърцето ѝ се вълнуваше, надежда, страх и съмнения се бореха в душата ѝ. Да се осмели ли да приеме това безкрайно примамливо и не по-малко ужасно предложение?

— Вие сте моята най-голяма надежда, ангеле. Моята единствена надежда. Една нощ... ще ми подарите ли една нощ?

Аурора преглътна мъчително.

— Трябва ли да отговоря веднага? — попита с треперещ глас. — Трудно ми е да взема решение. Нужно ми е време да размисля.

— Но разбира се. — В погледа му светна топлина. — Неприятно ми е да настоявам, но трябва да ви напомня, че не ми остава много време.

— Знам.

Аурора се откъсна от прегръдката му, направи крачка назад и се олюля. Не беше нужно да ѝ напомня за предстоящата екзекуция. Ако се съгласи да стане негова жена, ще отложат обесването за след венчавката.

Очите ѝ запариха. Дишаше трудно и не бе в състояние да произнесе нито дума. Бързо се обърна и избяга от килията, ослепяла от сълзи. Излезе в тъмния коридор и немощно се облегна на влажната стена. Трепереше с цялото си тяло.

— Лошо ли ти е, Аурора? — загрижено извика Пърси и се втурна да я подкрепи.

Божичко, съвсем го бе забравила! Поклати глава, но не можа да отговори.

— Да се махаме от този ужасен затвор. Имаш нужда от свеж въздух.

Пърси я хвана под ръка и я поведе по тесните каменни стъпала. Щом излязоха на двора, тя задиша дълбоко, за да овладее бушуващата в сърцето ѝ буря.

Пърси търпеливо я изчака да се овладее.

— Предполагам, че Сабрийн е помолил за ръката ти? — попита той след малко.

— Да.

— Отговори ли му?

— Още не. Не мога да реша. Казах му, че ще си помисля.

— Разбирам те. Предстои ти да вземеш трудно решение. Ако кажеш да, ще се противопоставиш на баща си и ще се омъжиш за непознат. Хайде да си отидем вкъщи и да поговорим с Джейн.

— Добре — отвърна Аурора с насилена усмивка.

Пърси я заведе до чакащата карета, помогна ѝ да се качи и седна до нея. Аурора се облегна на кожената тапицерия и се загледа през прозореца.

Представи си как ще се разкреци баща ѝ и в сърцето ѝ пропълзя студ. Но не това беше най-страшното. Мисълта, че ще се омъжи за непознат, също не я притесняваше особено. Тревожеше я друго: мъжът, който молеше за ръката ѝ, бе осъден на смърт.

Мисълта, че Никълъс Сабрийн е обречен да умре, късаше сърцето ѝ.

---

[1] Рейвън (англ.) — гарван. — Бел.ред. ↑

Не проумявам защо този мъж има такава власт над мен. Как е възможно, като почти не го познавам?

— Значи той ти предложи да сключиш с него брак по разум, за да осигури бъдещето на незаконната си сестра? — обобщи Джейн след подробния разказ на Пърси. Изглеждаше замислена.

Джейн и Пърси седяха на тесния диван в салона, докато Аурора стоеше права до прозореца, твърде развълнувана, за да остане на едно място.

— Точно така — потвърди Пърси. — Никой не знае, че момичето е незаконородено. Майка ѝ е успяла да избегне скандала. Случаят е бил умело потулен.

Джейн вдигна вежди.

— Сестрата на мистър Сабрийн несъмнено ще има изгода от този брак, но каква ще е ползата за Аурора, ако стане негова съпруга?

Пърси не се поколеба да отговори.

— От финансова гледна точка тази женитба ще е много полезна за Аурора, понеже е свързана с придобиване на значително имущество. Майката и двете сестри на Ник във Вирджиния наследяват част от богатството, корабната компания става собственост на братовчед му, също американец. Изричното желание на Никълъс е несъщата му сестра да бъде осигурена, без майката да научи за съществуването на момичето и за изневярата на съпруга си. Ник оставя на Аурора огромна сума. Тя ще управлява и частта на мис Кендрик като нейна настойница. Ако двамата сключат брак, всички тези разпоредби стават неоспорими.

— Разбирам — кимна сериозно Джейн. — Но той ще бъде обесен като пират... Този брак ще хвърли петно върху Аурора, не мислиш ли? Ще ѝ създаде сериозни проблеми в Англия.

— Позицията ѝ в обществото ще я предпази от непочтени атаки. Не забравяй, че Ник също произхожда от аристократично семейство. Братовчед му, граф Уиклиф, е достатъчно влиятелен в обществото.

— Но тя ще се върне в Англия като вдовица! Взехте ли предвид този факт?

— Още едно голямо предимство за нея. Знаеш, че аз съм против Аурора да се омъжи за Халфорд. Като вдовица ще се наложи да изчакат да мине годината на траура, а през това време Халфорд сигурно ще се огледа за друга годеница. Единственият недостатък на тази сделка е, че Аурора вече не може да претендира за титлата херцогиня.

Как говорят за мен, сякаш ме няма в стаята, помисли си гневно Аурора.

— Ще позволите ли и аз да кажа няколко думи по случая? — попита остро тя.

Джейн я погледна виновно.

— Прощавай, миличка, двамата се поувляхохме. Но ти си ни толкова близка и скъпа. Намирам, че Пърси е прав. Обмисли сериозно предложението на мистър Сабрийн.

— Само преди ден ти го определи като опасен — напомни ѝ Аурора. — Нарече го скандален авантюрист.

— Да, права си. Всеки мъж с неговата слава е опасен за неомъжените млади момичета. Предложението за женитба обаче променя нещата. Бракът превръща и най-големия дявол в почтен мъж. Аз съм на мнение, че тази женитба ще реши всичките ти проблеми, Аурора. Знаем, че се ужасяваш от предстоящия брак с Халфорд. Той ще те тиранизира дори повече от баща ти. Ще живееш нещастно под диктата на властен мъж и ще раждаш децата му. Във всеки случай Сабрийн е по-малкото зло.

Аурора потрепери, но в следващия миг се усмихна.

— Не особено ласкателна препоръка за един съпруг.

— Това не е идеалното решение, признавам. Но богатството му ще те обезщети за неприятностите.

— Знаеш ли колко грозно прозвучаха думите ти?

— Аз разсъждавам практично, Аурора. Имуществото на Сабрийн ще ти гарантира доста голяма независимост. Би могла не само да отхвърлиш настояванията на баща си да те омъжи за човек, удобен за

него, но и да заживееш в собствен дом. Да не разчиташ повече на бащините си пари.

— Значи предлагаш да се опълча срещу баща си? — попита скептично Аурора. — Като чуе, че няма да се омъжа за Халфорд, той ще побеснее.

— Баща ти изтръгна съгласието ти за този брак насилствено — взе думата Пърси. — Ако не му беше обещала да се омъжиш за Халфорд веднага след завръщането си в Англия, нямаше да ти позволи да ни гостуваш. При сегашното развитие на нещата гневът му ще се излее по-скоро върху мен. Дадох му дума да не занемарявам задълженията си спрямо теб. Вместо това аз те съветвам да се омъжиш за Сабрийн — защото съм убеден, че действам в твой интерес, макар и да не отговарям на очакванията на баща ти.

При мисълта за тираничния си баща Аурора изпита горчивина. Дори Пърси не подозираше какво върши херцог Евърсли в пристъп на ярост. Обикновено тя се държеше като покорна дъщеря, защото притежаваше ясно изразено чувство за семейна принадлежност и осъзнаваше какво изисква от нея общественото ѝ положение. Ако се съгласи на този скандален брак, баща ѝ никога няма да ѝ прости.

Джейн стана, отиде при Аурора и сложи ръка на рамото ѝ.

— Сигурно ме смяташ за безчувствена, мила, но не забравяй, че тази връзка ще е краткотрайна. Опитай се да я приемеш като сделка. Сабрийн ти дава името си, нищо повече. Скоро ще заминеш оттук и никога вече няма да го видиш. Но няма да си принудена да прекараш живота си с мъж, когото не обичаш.

При мисълта, че Никълъс Сабрийн ще бъде екзекутиран, Аурора отново се разтрепери.

— Знам колко обичаше Джефри — продължи Джейн, която изтълкува погрешно отчаянието ѝ. — Но бракът с Халфорд само ще увеличи страданията ти. Още си много млада, а си видяла само лоши неща...

Аурора сведе глава към преплетените си ръце. Наистина бе обичала Джефри, но не така, както предполагаше Джейн. С него я свързваше нежна дружба, ала пламтящата страст липсваше. Джефри беше олицетворение на добротата. Той обичаше страстно само изкуството.

Тъкмо спокойният му нрав и уравновесеността му правеха предстоящия им брак толкова желан. Тя го ценеше високо заради добротата, сърдечността и чувството за хумор — качества, които рязко го отличаваха от баща ѝ. Джефри никога не ѝ предписваше как да се държи, никога не я принуждаваше да прави нещо против волята си, не изпадаше в ярост и по най-дребен повод. С Джефри тя щеше да живее спокойно, да се чувства самостоятелна — а той щеше да продължи да се рови в любимите си книги. Смъртта му я съкруши, но откровено признаваше, че го е обичала като брат, не като любовник.

Болезненият спомен извика сълзи в очите ѝ. В лицето на Джефри бе изгубила най-добрия си приятел.

— Мистър Сабрийн не желае брак само на хартия — съобщи тя, опитвайки се да остане спокойна. — Той иска да консумираме брака си, за да е сигурен, че никой няма да оспори разпоредбите му.

Джейн вдигна вежди. Пърси се покашля.

— Сабрийн е прав. Ако бракът ви е консумиран, баща ти не може да предприеме стъпки за анулирането му — обясни делово той. — Впрочем всички в Англия познават предпочитанията на Халфорд към съвсем млада плът. Щом овдовееш, той без съмнение ще изгуби интереса си към теб, защото много държи да получи девствена невеста.

Откровеността му накара Аурора да се изчерви. Вече би трябвало да е свикнала с това. Откритостта, с която говореха Пърси и жена му, беше необичайна, но и много освежаваща в сравнение със задушавачата строгост на нравите, в която бе възпитана самата тя.

Джейн, от вниманието на която не бе убягнало колко се смути Аурора, хвърли укорителен поглед към мъжа си и се опита да я успокои:

— Мистър Сабрийн е тежко ранен и вероятно е изгубил мъжката си сила. Вярвам, че няма да ти се натрапва. Ще му се отдадеш само веднъж. Освен това... моля да извиниш безсрамието ми, скъпа, но се осмелявам да твърдя, че мистър Сабрийн има достатъчно опит с жените, за да направи първата ти брачна нощ приятно преживяване.

Сега беше ред на Пърси да стрелне жена си с поглед. Джейн се усмихна и заразпитва как ще бъде организирана сватбата.

— Пърси, смятам, че не е редно братовчедка ти да се омъжи в онзи ужасен затвор. Не бива да го допускаш!

— Никълъс няма право да напуска крепостта, но параклисът в Бримстън е много приличен. Венчавката би могла да се състои там утре вечер. Дотогава ще получи специално разрешение и ще съставя завещанието.

Понеже Аурора продължаваше да се взира в празното пространство, Пърси отиде при нея и стисна ръката ѝ.

— Мила братовчедке, не си длъжна да приемеш предложението на Сабрийн, както не си длъжна и да се омъжиш за Халфорд. Ние те приехме с радост в дома си и ти предлагаме да останеш при нас колкото искаш. Не е нужно да се връщаш в Англия.

— Благодаря ти, Пърси — отвърна тихо Аурора, — но Англия е моята родина. Там живеят роднините и приятелите ми.

— Не искам да ти натрапвам решение, за което по-късно ще съжаляваш.

Аурора се усмихна колебливо.

— Да, Пърси, знам. — Крачката, която ѝ предстоеше да предприеме, бе твърде значителна, за да я направи под натиск, дори ако този натиск идваше от любещи и доброжелателни роднини. — Безкрайно съм ви благодарна за загрижеността — обърна се тя към Джейн. — Но ми е нужно малко време да помисля. Позволявате ли?

— Но разбира се, скъпа — отвърна Джейн и сърдечно я прегърна.

— Така е най-добре — кимна и Пърси. — Моля те само да побързаш. Никълъс Сабрийн няма много време.

— Знам — отвърна глухо Аурора.

Взе наметката си и излезе да се поразходи под палмите в градината. Карибското слънце потъваше зад далечния хоризонт като огромна пламтяща топка и потапяше океана в медночервено сияние. Аурора не обърна никакво внимание на величествения природен спектакъл. През цялото време виждаше пред себе си фино изрязано, опърлено от слънцето мъжко лице и две загадъчни тъмни очи, които я омагьосваха.

Хиляди причини говореха против безумната идея да стане съпруга на Никълъс Сабрийн. Той беше авантюрист, осъден на смърт. Баща ѝ ще побеснее от гняв. Обществото ще бъде шокирано. Но най-същественият аргумент срещу това обвързване бяха собствените ѝ чувства. Как ще понесе да изгуби съпруга си на бесилката? Как ще

понесе този позорен край само няколко часа, след като се е заклела да го обича и почита, докато смъртта ги раздели.

Вече бе загубила много обичани хора, сред тях и мъжа, с когото бе сгодена от ранна младост. Колкото и безумна да изглеждаше мисълта, тя вече тъгуваше за Никълъс Сабрийн, когото познаваше едва от един ден. Чувстваше се силно привлечена към него и знаеше, че ако стане негова съпруга, тези чувства ще се задълбочат.

След трагичната смърт на Джефри се бе заклела никога вече да не се обвързва с чувства към някой мъж.

Аурора стигна до края на засенчената от палми алея и се запъти обратно към къщата. Защо тъкмо на нея се случи този толкова труден избор?

Преди смъртта на Джефри бъдещето ѝ бе уредено по най-добрия начин. Като графиня Марч щеше да води безгрижен живот редом със сърдечен съпруг, с когото я свързва нежна дружба. Джефри щеше да ѝ разреши висока степен на независимост, а тя щеше с радост да го дари с цял куп здрави деца.

Баща ѝ не уважи траура ѝ за Джефри и я принуди да приеме предложението на един омразен мъж. С Халфорд поне не съществуваха опасност да изгуби сърцето си.

На устните ѝ заигра горчива усмивка. Странно защо съдбата толкова държеше да ѝ натрапи нежелан брак. Вероятно истинската любов щеше да си остане неизпълнена мечта за нея. Никога нямаше да познае голямата страст, както я възпяваха поетите. Онази поразяваща, всеобхватна любов, която майката на Рейвън бе преживяла с бащата на Никълъс...

Никълъс Сабрийн. Аурора затвори очи, за да се наслади на спомена за целувката му. Устните му бяха толкова настойчиви и същевременно нежни... А целувката му беше по-вълнуваща от всичко преживяно досега.

Този мъж беше напълно различен от Джефри. Авантюрист, пират, воин, борец, умеещ да защитава интересите си. Опасен човек. Докосването му я вълнуваше. Тъмните му очи обещаваха наслади, за каквито не смееше и да мечтае.

Въпреки това Никълъс притежаваше чувство за чест. Кой мъж би вложил толкова усилия, за да изпълни последната воля на баща си?

Кой мъж би рискувал живота си, за да отиде при несъщата си сестра и да осигури бъдещето ѝ?

Аурора се облегна на високото гъвкаво стъбло на една палма. Би ли могла да отхвърли молбата му? Като си помислеше за тъмната килия, в която бе затворен, сърцето ѝ се свиваше от болка. Нейната участ също не беше лека — баща ѝ я принуждаваше да се омъжи за доста неприятен човек, но тя в никакъв случай не можеше да се сравни с неговата страшна съдба. Тя беше единствената му надежда.

Постара се да разсъждава спокойно и разумно. Щом е принудена да склучи брак по разум, много по-добре е сама да вземе решението. При всички съмнения имаше и доста аргументи в полза на брака с мистър Сабрийн. Но първо място беше възможността да се отърве от брака с Халфорд. Ще се върне в Англия, но там ще определя живота си сама. Ще се освободи от тираничния си баща. Вече няма да понася гневните му изблици.

Свобода! Едва когато Сабрийн обеща да ѝ я осигури, тя осъзна колко силно е копняла да бъде свободна. Тръгна с Пърси и Джейн, за да се отърве от грубия си баща. Изминалите месеци бяха балсам за наранената ѝ душа. Тук живееше свободно и безгрижно, без напрежение, без страх от избухванията на херцога.

Вероятно никога вече няма да се върне в този мирен рай. Женитбата с Никълъс Сабрийн беше единственият ѝ шанс да стане независима. Като вдовица сигурно ще намери спокойствието, за което копнееше.

Само да не беше заплашителната мисъл за консумирането на брака! *Една нощ. Ще ми подарите ли една нощ?* Той ѝ бе загатнал, че ще ѝ подари първа брачна нощ, за каквато дори не е смеела да мечтае. Но тя ще загуби невинността си... Разумът ѝ се плашеше от възможността да се отдаде на толкова страстен мъж.

Интимността на първата брачна нощ сигурно ще изостри душевния ѝ конфликт. Дали ще успее да прекара една нощ с него, без да изгуби сърцето си? Какво ще стане, ако си заповяда да остане на разстояние, да приеме този брак единствено като делова уговорка? Като временна връзка, която ще продължи само ден или два? Ако направи само това, което трябва...

Аурора изпъна рамене и излезе на слънце. Ще се опита да запази спокойствие. Кой знае, може би прави най-голямата грешка в живота

си, но вече бе взела решение. Ще се омъжи за Никълъс Сабрийн.
Утре ще стане негова съпруга.

— Приела е предложението ми? — повтори Никълъс, сякаш искаше да се увери, че е чул правилно.

— Да — потвърди Пърси. — А командир Мадсън се съгласи да отложи екзекуцията. Венчавката ще се състои утре вечер.

Ник въздъхна дълбоко. Напрежението, което го сковаваше от мига на арестуването му, изведнъж се изпари.

— Пърси, безкрайно съм ви благодарен, че позволихте на братовчедка си да ме изслуша и ми помогнахте да я убедя.

— Не се наложи да я убеждавам. Аурора взе решението самостоятелно.

— Според мен подценявате влиянието си. — Никълъс посочи малката масичка, на която стояха гарафа и чаши. — Какво ще кажете да прием по чаша вино за моето щастие?

— Вино? — Пърси огледа изненадано оскъдно обзаведената килия. — Донесли са ви столове и маса. Обкръжили са ви с удобства.

— Да, благодарение на командир Мадсън. По този начин изразява съжалението си, че се е наложило да ме приеме в крепостта и да ме обеси — изкоментира сухо Ник.

— Да, спомням си. Той каза, че ви дължи услуга. Доколкото знам, снаха му е била една от многото, които преди шест години спасихте от въстаналите роби на Санта Лусия.

— Боя се, че не си спомням дамата.

— Мадсън обаче не е забравил спасителната ви намеса. Затова отложи екзекуцията, без да се колебае. — Пърси прие с усмивка чашата, която му предложи Ник. — Възмутен е, че го задължават да изпълни такава позорна заповед. Наговори ми куп грубости по адрес на адмирал Фоули и спомена, че предпочита да ви откарат в Барбадос, където Фоули лично да се заеме с вас.

— Ще се погрижа Мадсън да получи малък дар на сбогуване.

— Сигурен съм, че ще се зарадва на сандъче с френски коняк — отбеляза Пърси с присъщото си чувство за хумор. — Като съюзници на французите, вие, американците, имате по-лесен достъп до хубавите неща в живота. Ние, англичаните, оставаме на сухо. — Хвърли

презрителен поглед към грубо скования нар и допълни: — Още по-добре би било Мадсън да ви осигури по-комфортна квартира. Позорно е братовчедка ми да прекара първата си брачна нощ в това подземие.

— Бог знае, че тя заслужава само най-доброто — съгласи се мрачно Ник. — Ще поговоря с Мадсън.

— Направете го. Сигурен съм, че той с удоволствие ще направи нещо за Аурора. Каза ми, че много я харесва.

— Не само той я харесва. Братовчедка ви е прекрасна млада жена.

— Така е, но Мадсън никога не би посмял да ѝ досажда, защото знае, че е в траур. Това обстоятелство я опази от обожатели. В Англия нямаше да се отърве от кандидати за ръката ѝ — не само заради красотата си, а и заради общественото си положение. За щастие дългогодишната връзка с лорд Марч и строгият ѝ баща възпираха младите джентълмени да я ухажват. Съмнявам се обаче, че Аурора съзнава въздействието си върху мъжете. — Пърси се намръщи загрижено. — В тази връзка имам молба към вас, Ник. Братовчедка ми е възпитана много строго. Надявам се да се отнесете към нея с нужната сдържаност...

Сабрийн срещна погледа му, без да мигне.

— Бъдете уверен, Пърси, че никога не съм бил лош с жена.

— Не искам да кажа, че нарочно ще ѝ причините болка. Моля ви само за сдържаност. Обуздавайте страстта си. Аурора не може да се сравни с другите ви любовници. Тя е напълно невинна и няма никакъв опит във физическата любов.

— Давам ви думата си, че ще се отнасям с нея с необходимата деликатност — обеща тържествено Ник. — А сега да обсъдим финансовата страна на въпроса. Като се има предвид военното положение, лейди Аурора няма да има достъп до парите ми, съхранявани в американски банки. Затова ще ѝ дам писмо до братовчед ми Уиклиф в Англия. Люсиен ще изпълни желанието ми и ще ѝ връчи уговорената сума. След края на войната американските банки ще му я изплатят.

Двамата обсъдиха всички подробности: каква издръжка ще получава Аурора, каква ще е сумата, която тя ще управлява като настойница на Рейвън. Уговориха и отделните постановки в завещанието на Ник.

След като Пърси записа всичко уговорено, Сабрийн смени темата.

— Имам една последна молба към вас, приятелю. Искам лейди Аурора да напусне острова, преди да ме екзекутират. Не желая жена ми да види как умирам на бесилката.

— Ще е много сложно да изпълня тази молба — отвърна замислено Пърси. — Познавам добре Аурора и съм сигурен, че тя ще откаже да замине. Трябва да знаете, че тя е много отговорна млада дама. Вероятно ще се почувства задължена да остане с вас до края.

— Моля ви да предотвратите това. Не искам да ме види на бесилката!

— Ще направя каквото мога.

— Отведете Аурора в Монсерат, ако трябва и насила. Там е хвърлила котва шхуната на Уиклиф, за да отведе сестра ми в Англия. Лейди Аурора също ще се качи на кораба и двете заедно ще отплават към родината.

— Ще се погрижа — обеща Пърси. — Иска ми се да можем да направя повече за вас.

Никълъс протегна ръка на приятеля си.

— Направихте за мен достатъчно, Пърси. Повярвайте ми, ще умра спокойно, като знам, че бъдещето на сестра ми е осигурено.

След като Пърси се сбогува, Ник се отпусна на твърдия нар и за първи път след арестуването си се почувства спокоен — странно предвид факта, че утре му предстоеше да се ожени. Открай време се ужасяваше от мисълта да се обвърже с някоя жена. Мразеше представата, че ще се наложи да ограничи свободата си. При нормални обстоятелства щеше да се разбунтува против мисълта за женитба, да се брани с всички средства. Ала обстоятелствата бяха повече от необикновени.

Необикновени като бъдещата му съпруга.

Аурора Деминг беше въплъщение на противоречието — с учудващо силна воля за една винаги закриляна, добре възпитана млада дама от висшата аристокрация, смайваща смесица от недостъпна елегантност и момичешка грация.

Дали пък не искаше твърде много от тази разглезена херцогска дъщеря? Тя беше добродетелна. Невинна. Пленителна. При мисълта, че утре ще стане негова, слабините му запариха.

Чудна красавица със златна коса, дълбоки сини очи и сочна розова уста.

Споменът за първата им целувка засили желанието му. Никълъс изруга тихо. Как да си наложи сдържаност? Беше имал безброй жени. Страстни жени, които изцеждаха силите му. Нежни жени, които задоволяваха глада му с много мекота. Ала беше убеден, че една любовна нощ с Аурора ще представлява напълно ново преживяване за него. Когато я целуна, откри в очите ѝ огън — тлеещо, дълго потискано желание.

Ник се отдаде на сладостни фантазии за първата си брачна нощ. Рисуваше си как ще завладее тази прекрасна, несъбудена жена с много нежност и внимание. Възможността да възпламени сърцето и тялото ѝ му причини мъчителна болка, която нямаше нищо общо с раните му. Мъж, държал в обятията си такава жена, може да умре блажен.

Никълъс си заповяда да запази спокойствие. Постепенно напрежението в мускулите му отслабна.

Тази женитба не беше грешка. Утре ще е последният му ден на тази земя. Ще го прекара в прегръдките на едно прекрасно момиче с позлатена от слънцето коса и огнени сини очи.

*Той ме взе с учудваща нежност и внимание.
Прие невинността ми като скъпоценен подарък.*

Венчавката се състоя в параклиса на крепостта в присъствието на Джейн, Пърси и коменданта Мадсън. Докато вървеше към жениха, Аурора усещаше как краката ѝ се подкосяват. Никълъс беше прясно изкъпан и избръснат и красотата му ѝ замая главата.

Младоженецът носеше тъмнозелен жакет и снежнобяла вратовръзка, която подчертаваше бронзовия му тен. Изглеждаше като благородник, не като осъден на смърт затворник. Тъмнорусата коса бе грижливо сресана назад.

Само чистата превръзка на главата и затвореното лице издаваха колко сериозно е положението му. Сключването на брак би трябвало да е повод за радост, но малката сватбена компания съвсем не изглеждаше весела.

Аурора беше като упоена. Краткият ритуал по нищо не приличаше на момичешките ѝ мечти, в които се виждаше като сияеща булка. Широката златна халка, която получи от Никълъс — собственият му пръстен с гравюра на морски капитан, — беше твърде голяма за безименния ѝ пръст. Когато устните му нежно докоснаха нейните, за да подпечатат брачната клетва, те бяха студени, а горчицината в очите му засили болката в сърцето ѝ.

Последва сватбена вечеря, за която комендантът предостави частните си помещения в крепостта. Атмосферата беше напрегната. Никой не забравяше какво ще донесе следващият ден.

Никой не вдигна тост за щастието на новобрачните и за дълъг съвместен живот. Полковникът обаче не спести критиката си към началниците. Възмущаваше се, че го принуждават да извърши тази екзекуция. Малко след десерта пожела да се оттегли. Прие благодарностите на Аурора за сърдечното гостоприемство с кратко кимване и пожела на малката компания приятна вечер.

Пърси и Джейн се сбогуваха с Аурора със сърдечни прегръдки. Джейн пожела да повика камериерката, за да помогне на Аурора да се приготви за лягане, но Никълъс я спря с уверението, че сам ще се погрижи.

Не се притесни нито от неодобрителното смръщване на Джейн, нито от въпросителния поглед на съпругата си. Накрая Аурора остана сама с мъжа, чието име носеше от около час.

— Надявам се да ми простите желанието да остана насаме с вас — прошепна той и дръпна резето на вратата.

— Да — отговори безпомощно Аурора. Нямахше представа как да се държи.

— Позволявате ли да ви предложи чаша вино?

Тя бе готова да откаже, но се съгласи с надеждата алкохолът да отслаби напрежението ѝ.

— Да, с удоволствие.

Частната квартира на коменданта не беше много луксозна, но Аурора въпреки това остана изненадана, че полковникът им предостави собствената си спалня за сватбената нощ. Очевидно съпругът ѝ притежаваше известно влияние, нищо, че беше осъден на смърт престъпник.

Никълъс отиде да налее вино, докато Аурора разсеяно въртеше на пръста си големия брачен пръстен.

— Не е нужно да го носите — рече той, загледан в ръцете ѝ.

— Боя се да не го загубя. Най-добре е да го сваля и да го прибера на сигурно място.

— Чудесна идея.

Аурора прибра пръстена в дамската си чантичка и скръсти ръце, за да скрие страха си.

Никълъс си наля коняк и ѝ подаде чаша шери, която тя прие с усмивка. Той вдигна чашата си и отпи голяма глътка.

Избягвайки погледа му, Аурора отпи от кехлибарената течност. Когато съпругът ѝ посочи с широк жест вратата към съседната стая, сърцето ѝ направи огромен скок.

— Да се оттеглим ли, милейди?

Аурора го последва колебливо в сумрачната спалня, осветена само от лампата на нощното шкафче и от слабия огън в камината.

Погледът ѝ неволно се насочи към тясното легло, върху което беше разпростряна нощницата ѝ. Устата ѝ изведнъж пресъхна.

Усети изучаващия му поглед. Без да каже нищо, Никълъс разбърка жаравата в камината и добави още дърва.

— Боя се, че пак забравих добрите маниери — подхвана той с привидна небрежност. — Още не съм ви благодарил, че приехте предложението ми.

— Стори ми се разумно да го приема — отвърна тя с подчертано делови тон.

— Винаги ли сте разумна?

— Всъщност да, мистър Сабрийн.

— Няма ли да ме наричате Никълъс? Все пак сме мъж и жена.

Аурора потръпна. Той се обърна към нея и потърси погледа ѝ.

— Сценичната треска е нещо нормално при младите булки.

— Щом така смятате...

— Вече ви казах, Аурора, няма причини да се страхувате от мен. Гледате ме така, сякаш ви водят към ешафода.

Аурора пое дълбоко дъх и се укори за страха си. Тя бе казала „да“ и щеше да удържи на обещанието си. Все някак ще преживее тази нощ.

— Знаете ли какво ще се случи между нас? — попита той и тя смело вирна глава.

— Джейн ми обясни всичко. Готова съм да ви се отдам.

В очите му светна разбиране.

— Не искам да ми се отдадете, Аурора. Желанието ми е да изпитате от интимността ни същата радост като мен. Надявам се любовният акт да ви достави удоволствие.

— Джейн също каза, че е възможно да изпитам удоволствие, но...

По лицето му пробяга усмивка.

— Ще се постарая да не разочаровам доверието на братовчедка ви.

Когато Аурора остана неподвижна, Никълъс леко вдигна вежди.

— Седнете до мен пред огъня, скъпа. Няма да се нахвърля върху вас като звяр, обещавам ви.

Аурора го погледна изпитателно и очевидно се успокои от нежността, която светеше в зениците му.

Пред камината бяха поставени две кресла, между тях кръгла масичка. Аурора седна, но Никълъс остана пред камината, вдигнал единия си крак върху решетката. Когато отново заговори, гласът му прозвуча замислено:

— Не сте ли си помислили поне за миг, че този брак може да ме плаши не по-малко, отколкото вас?

— Да ви плаши?

— Да, разбира се. — Устните му се изкривиха подигравателно. — Това е първата ми брачна нощ. Ходил съм на лов за тигри в Индия и тогава изобщо не ме беше страх, но сега...

Аурора го погледна смаяно. Не можеше да си представи, че този силен мъж изобщо е в състояние да изпита страх. Възхити се на енергичната брадичка, на красиво извитите вежди, на пламтящите очи под гъстите тъмни мигли.

В този миг осъзна, че в действителност не се страхува от него — макар че би трябвало, при неговото минало. Единственото обезпокояващо беше, че той ѝ въздействаше твърде силно.

От гъвкавата му фигура се излъчваше трудно удържана енергия, чувствена сила, която я смущаваше. Той нахлуваше във всичките ѝ сетива, събуждаше женските ѝ желания, жаждата ѝ да се слее с мъж. Животинската му чувственост я замайваше. Това беше страшното у него.

— Мисля, че трябва да обсъдим правната страна на брака ни — подхвана след малко той. — Проведох дълъг разговор с двама адвокати и се постарях да отстраня всички проблеми, които биха могли да се изпречат пред вас. Финансовата страна е уредена.

— Благодаря — прошепна тя, предполагайки, че той е подхванал темата само за да отклони вниманието ѝ.

— Рейвън също може да ви създаде трудности — продължи сериозно Никълъс. — Вероятно няма да се съгласи да ви приеме за своя настойница, преди да ви е опознала. Сигурно ще ѝ е трудно да се подчинява на строгите правила на английското общество. А и първо трябва да свикне с английските си роднини. Каза ми, че е твърдо решена да изпълнява всички изисквания, за да я признаят за равна, но момичето има вродено отвращение към забраните. Боя се, че скъпата ми сестричка е роден бунтовник. В това отношение си приличаме.

Усмивката му целеше да успокои Аурора, но постигна точно обратното. Кожата ѝ пламна.

— Убедена съм, че ще намерим начин да се разберем — отговори тя.

— Радвам се, че мислите така. Написах писмо на Рейвън, в което обяснявам обстоятелствата около нашия брак и я умолявам да бъде разумна. Възможно е обаче да се наложи още убеждаване от ваша страна, затова ви моля да бъдете дипломатична. Накарайте я да разбере, че вие сте на нейна страна и ще ѝ помагате във всичко. Като узнае какво сте направили за мен, тя ще разбере, сигурен съм.

Ник се поколеба малко и продължи:

— Разчитам на вас, Аурора. Вземете сестра ми за ръка и я въведете в обществото. Тя ще е съвсем сама в Англия и може да се уповава само на вас. Има още нещо, за което досега не сме говорили. Наследството на майката на Рейвън съдържа една много рядка книга, подарък от баща ми. Преди смъртта си той ми каза за книгата, но не знаеше нищо за съдбата ѝ. Много искаше да разбере дали Елизабет Кендрик я е съхранявала грижливо през всичките тези години. От своя страна, тя изрази пред мен желанието дъщеря ѝ да получи книгата едва когато стане пълнолетна или когато се омъжи. Сега вие сте настойница на Рейвън и само от вас зависи кога ще ѝ дадете книгата. Предавам ви и тази отговорност.

— Да, разбира се — отговори тихо Аурора, учудена, че една книга може да е заобиколена от толкова тайни.

Никълъс се обърна с профил към нея и се загледа в огъня. Сенките на пламъците танцуваха по красивите контури на лицето му.

— Имам още една молба към вас, Аурора. Ще ми обещаете ли нещо?

— Какво?

— Искам утре да заминете за остров Монсерат.

— Утре? — Аурора го погледна намръщено. — Защо още утре?

— Ще бъда щастлив да знам, че сте при Рейвън.

В сърцето ѝ пропълзя студенина. Утре Никълъс ще умре. Как да отхвърли молбата му?

— Обещавате ли ми?

— Да — отговори дрезгаво тя.

Ник кимна доволно.

— В пристанището на Монсерат чака кораб, готов да замине за Англия. Братовчед ви ще ви придружи до Монсерат и ще ви качи на кораба. Съжалявам, че трябва да заминете толкова скоро, но се боя, че съществуват сериозни причини за това бързане. Междувременно Рейвън е узнала какво се е случило с мен и много ме е страх да не извърши някоя глупост. Тя е в състояние да се въоръжи и да тръгне да ме спасява.

— Разбирам — прошепна Аурора и продължи колебливо: — Всъщност не ми създавате особени проблеми. Багажът ми е готов. Преди да... преди да се запозная с вас, се готвех да тръгна обратно за Англия през следващите дни.

— Искахте да кажете, преди да объркам живота ви напълно, нали? — усмихна се иронично той.

Аурора се смути ужасно. В действителност се радваше, че той е объркал живота ѝ. Бракът с него я предпазваше от обвързване с мъж, който я отвращаваше. Сега обаче не беше моментът да говори за чувствата си.

Профилът му се откри на фона на червеникавите пламъци в камината. Никълъс бавно отпи глътка коняк.

— Спокойно. — Гласът му прозвуча учудващо ведро за човек, осъден на смърт. — Утре всичко това ще е минало.

Аурора потрепери от внезапен студ. Не искаше да си спомня за участта му.

Никълъс се наведе и отново разбърка жарта. Една тъмноруса къдрица падна на челото му. Той вдигна ръка да я приглади и Аурора забеляза яркочервено петно на превръзката му.

— Но вие кървите! — извика тя и скочи.

Ник предпазливо опипа превръзката.

— Наистина — промърмори равнодушно и избърса окървавените си пръсти. — Раната май се е отворила.

— Ще позволите ли да видя?

Аурора започна да развързва превръзката. Ник не се възпротиви.

— Моля ви, елате на светло, за да виждам по-добре.

Аурора взе чашата от ръцете му, остави я на масичката и увеличи пламъчето на лампата. Никълъс приседна на края на леглото и зачака търпеливо тя да свали превръзката му.

— Със сигурност сте си представяли другояче първата си брачна нощ — отбеляза тихо той. — Съжалявам.

Ако Джефри беше още жив, първата ѝ брачна нощ щеше да е съвсем различна. Нямахте да бъде принудена да се отдаде на непознат мъж, близостта на Джефри нямаше да я смуцава толкова силно. Нямахте да се чувства толкова... възбудена.

Аурора се укори за мислите си. Не бива да си спомня за Джефри и да го сравнява с Никълъс Сабрийн. Джефри бе мъртъв. Утре и съпругът ѝ щеше да бъде екзекутиран.

Ник явно усети тъгата ѝ, защото попита тихо:

— Годеникът ви... много ли го обичахте?

Аурора се изчерви и отговори смутено:

— Да...

Постара се да прогони мрачните мисли, взе една кърпа, потопи крайчето ѝ във вода и се върна при леглото.

— Раната кърви, но не силно. Ще изтрия кръвта, за да не залепне за косата.

— Направете го, моля.

— Може да ви заболи.

— Болката не ме плаши.

Аурора започна да почиства раната.

— Казахте, че малко приличам на годеника ви — поде отново

Ник.

— Само на пръв поглед. Косата му имаше същия цвят. Иначе нямате нищо общо.

— Защо?

— Джефри беше...

— Истински джентълмен?

— Исках да кажа добродушен и обичлив.

— Значи се съмнявате, че аз мога да обичам? — попита сериозно той.

— Надявам се, че не очаквате отговор на такъв въпрос — отвърна уплашено тя, с мъка запазвайки самообладание.

— Честно казано, никога не съм мислил за брак.

— Не сте ли помисляли, че един ден трябва да се ожените?

— Е, да, имах смътна представа, че ще се наложи да си взема съпруга и да създам наследници. Ала бях твърде зает да търся

приключения и да се наслаждавам на живота и изобщо не мислех за трайно обвързване.

Лицето му отново се озари от усмивка, която го правеше неустоим. Вдигна рамене и заключи:

— Е, вече е твърде късно да се питам дали не съм пропуснал нещо...

— Съжалявам, че сключихте брак по принуда — рече задавено Аурора.

Никълъс улови ръката ѝ и я накара да го погледне в очите.

— Няма да прекарам последната си нощ в мисли за миналото. — Тъмните очи я държаха в плен. — Искате ли да се споразумеем? Тази нощ ще забравим цялото си минало.

— Много искам да забравя.

— Аз също. — Гласът му премина в тъмен шепот: — Това е нашата нощ. Ще живеем само за мига.

— Да — отвърна едва чуто тя.

Ник сложи ръка на тила ѝ и привлече лицето ѝ към своето. Сърцето ѝ ускори ритъма си.

Устата му се усещаше безкрайно мека и нежна, но въпреки това събуди в тялото ѝ буря от желание. Тя искаше да избяга, но когато той отдели устни от нейните и неразгадаемият му поглед потъна в очите ѝ, се почувства като окована във вериги.

Никълъс взе кърпата от ръцете ѝ и я хвърли на пода. Обгърна кръста ѝ и я привлече между краката си. Бюстът ѝ се опря в гърдите му.

Аурора сложи ръце на раменете му и по тялото ѝ премина тръпка. Пламтящите му очи ѝ показаха, че той няма да се задоволи с целувка.

— Раната ви...

— Ще го преживея. Но ако най-сетне не ми позволиш да те целуна, ще умра.

Без да я изпуска от ръцете си, той се отпусна назад и я притегли към себе си. Лъхна я горещина, заля я цялата и се събра на топка в средата на тялото ѝ. Тя се отпусна върху него и усети мускулестото му тяло под женствените си форми.

— Отвори уста за мен, прекрасна Аурора — помоли той и се надигна срещу нея.

Езикът му се плъзна едновременно бавно и жадно в устата ѝ. Напрегната, Аурора се опита да разбере какво ѝ причинява чуждото проникване. Той пиеше от нея, вкусваше сладостта на нежността ѝ. Езикът му я милваше и ѝ причиняваше чувствени мъчения.

Много скоро сковаността ѝ се разсея. Дъхът ѝ се ускори. Желанието нарасна. Ала той не искаше покорството ѝ.

— Целуни ме, ангеле — прошепна дрезгаво и отново завладя устата ѝ.

Без да съзнава какво прави, Аурора затърси с език неговия. Докосна го и бе възнаградена с гърлен стон.

Натискът върху устата ѝ се засили. Сладък копнеж нахлу в средата на тялото ѝ, докато той я учеше как да се целува с устни и език. Пръстите му се плъзнаха по гърба ѝ, обхванаха бедрата ѝ и я притиснаха към слабините му.

Дълго лежаха в тази поза, вкусваха се един друг в блажено мълчание. Аурора загуби чувство за време. Наслаждаваше се на опияняващите му целувки, на животинската му мъжественост.

Скоро милувките му станаха по-настойчиви, езикът му проникна още по-дълбоко в устата ѝ. Заля я сладка топлина. Зарови пръсти в гъстата му коса. Устата му беше като пламък, който ѝ отнемаше дъха.

Безпомощна, тя се притисна с все сила към него. Копнееше за нещо, което не беше в състояние да назове. Чувстваше се безтегловна, възпламенена. Пътуваше към нещо непознато.

Никълъс я обърна внимателно и я положи върху завивката. Ресниците ѝ затрепкаха. Погледна го със замъглени от страст очи. Трепереше, бузите ѝ бяха зачервени, зениците ѝ тъмнееха.

Без да я изпуска от поглед, Никълъс плъзна ръка по корсажа на официалната ѝ рокля. На Аурора ѝ се струваше, че ще се удави в сенчестите дълбини на очите му. Когато пръстите му намериха гърдите ѝ, тя отново се скова. Ник се наведе над нея. Горещият му дъх помилва устните ѝ.

— Не се страхувай от чувствата си, ангеле. Тази нощ имаш право да забравиш повелите на разума. Остави се на желанието. То ще те води.

Аурора не се възпротиви, когато той пъкна ръка в деколтето ѝ и разголи гърдите ѝ. Хладният нощен въздух погали голата ѝ кожа.

Пръстите му заиграха със зърното на едната ѝ гърда и то моментално се втвърди. По тялото ѝ премина гореща тръпка.

— Никой ли не те е докосвал така? — попита дрезгаво той, навел глава към ухото ѝ.

— Никой... — отвърна задъхана тя, докато палецът му бавно описваше кръгове около зърното.

Аурора затвори очи и се отдаде на прекрасните усещания от милувките му. Топлата, настойчива уста отново завладя нейната, докато ръцете му милваха гърдите ѝ, опияняваха я и превръщаха цялото ѝ тяло в пламтящ огън.

Не усети кога ръката му се плъзна под полите ѝ и започна да милва краката. Внезапно топлите му пръсти се плъзнаха по вътрешната страна на бедрата, намериха влажната, набъбнала плът между тях и спряха.

Аурора се вцепени. Опита се да стисне колене, но ръката му се мушна още по-дълбоко между бедрата ѝ. Отвори очи и потръпна от пламъка в зениците му. Той помоли с дрезгав глас:

— Отвори краката си за мен, сирено, и ми позволи да те докосна.

Като в транс Аурора разтвори крака и той зарови пръсти в къдравите косъмчета, покриващи женствеността ѝ. Дълбоко в нея сякаш се изля горещ поток, изпълни я с копнеж и я разтопи. Тя простена тихо и се надигна насреща му. Искаше да преживее нещо, което не познаваше.

Той знаеше съвсем точно какво иска тя, за какво копнее. Пръстът му се мушна като на игра между срамните ѝ устни и проникна в нея.

Аурора отново простена. Пръстите му продължиха да си играят с нея, изследваха тайните ѝ дълбини, наслаждаваха се на пулсиращата ѝ женственост, намериха влажната перла на възбудата ѝ.

Аурора се вкопчи в раменете му и извика. Нямаше да понесе това сладко мъчение. Ала той продължи да я възбужда. Проникваше навътре и изведнъж се оттегляше, милваше я, дразнеше я. Играта на пръстите му я подлуди. Бедрата ѝ сами се задвижиха в ритъма, зададен от него. Опиянена от тези нови усещания, Аурора стенеше и се извиваше, за да усеща отново и отново ласките на опитната му ръка. Напрежението в нея нарасна до непоносимост. Тялото ѝ периодично се разтърсваше от силни тръпки и изгаряше в пламъци. Накрая огънят избухна. Пръснаха искри.

Нарастващ водовъртеж от усещания я повлече със себе си, докато цялата се превърна в поток от гореща лава и се пръсна като фойерверк от пламтящи искри. Заливаха я вълни на невероятен екстаз.

Замаяна, Аурора усети как ръката му се отдръпна. Нежни целувки по шията ѝ успокоиха забързания пулс и охладиха парещата ѝ кожа.

Мина доста време, докато опиянението отшуми. Тогава се почувства изцедена, тежка като олово и смаяна от екстаза, който я бе разтърсил цялата.

Отвори очи и се огледа. Никълъс бе полегнал до нея, и я наблюдаваше внимателно, опрян на лакът. Тя лежеше с разтворени крака, единият висеше към пода. Полите ѝ бяха вдигнати към корема, голите гърди дръзко стърчаха от отворения корсаж. Интимните ѝ части бяха разголени, но копринените чорапи и ластиците, които ги стягаха, си бяха на мястото. Пламтящият му поглед обходи тялото ѝ с ясно доловима жажда и спря първо върху розовите гърди, а после и върху пулсиращия венерин хълм.

Аурора се изчерви от срам и се опита да спусне полите си, ала Никълъс задържа ръката ѝ.

— Не бива да се срамуваме един от друг, ангеле.

Тя избегна погледа му.

— Държах се като... Никога не съм била такава... без задръжки.

— Защото никой не е запалил огъня ти. В теб има една невероятна страст, която си пазила като тайна.

Понеже тя не смееше да го погледне, той обърна лицето ѝ към своето.

— Възбудената жена е силно желана за мъжа.

Лицето ѝ пламна още по-силно.

— Никога не съм си представяла...

— Какво блаженство е любовният акт?

— Да.

Ник се усмихна нежно.

— Това беше само прелюдията, скъпа. Ще научиш още много за любовната страст. С твое съгласие тази нощ ще те посветя в тайните ѝ.

Аурора впи поглед в очите му. Искаше Никълъс да я запознае със света на страстта, искаше отново да усети онзи опияняващ огън. Тази нощ ѝ предлагаше единствена възможност да се наслади на

физическата любов. Сигурно никога вече нямаше да се люби с мъж. Никога повече нямаше да усети какво е да си жена. Ала тази игра криеше и опасности...

— Джейн каза, че от този акт може да се роди дете...

Ник я погледна сериозно.

— Джейн явно е практично мислеща дама.

— Да. Предупреди ме за възможните последствия.

— Съществуват методи за предотвратяване на зачеването. Ще бъде ли моето дете твърде нежелано за теб?

Сърцето ѝ се изпълни със странен копнеж.

— Не. — Хубаво би било да зачене неговото дете. Така част от него ще остане при нея. — Не би било нежелано.

Лицето му се отпусна.

— Тогава няма причини да се тревожиш.

Тревожа се единствено от възможността да изгубя сърцето си...

За нейно учудване Никълъс се изправи.

— Крайно време е да се съблечем.

Започна да я съблича и тя не се възпротиви, но лицето ѝ пламна от срам.

— Угаси светлината — помоли тя тихо и се опита да прикрие голите си гърди.

Никълъс се поколеба за миг, после угаси лампата и стаята остана осветена само от трепкащото сияние на огъня в камината.

— По-добре ли се чувстваш така?

— Да, благодаря.

Той вдигна ръката ѝ към шията си.

— Ще ми окажеш ли честта да ме съблечеш?

— Искаш да те съблека?

Усмивката му беше неустоима.

— Според мен това е добро начало, за да преодолееш задръжките си. Плаха си, защото още не си свикнала с мен. Скоро ще разбереш, че всичко, което става между нас, е естествено и прекрасно.

Пламенният му поглед я омагьосваше, дрезгавият глас очароваше сетивата ѝ.

— Ти ще поемеш водачеството. Ще определяш какво да се случва. Няма да те принудя да извършиш нещо, което не ти харесва.

Ще се покоря на волята ти.

Думите му я накараха да се почувства сигурна. Колебливо развърза вратовръзката му, помогна му да свали жакета, жилетката и ризата. Никълъс сам свали ботушите и чорапите си. Когато тя се поколеба, той се освободи от панталона и бельото.

Застана пред нея висок, строен, съвсем гол, и тя впи поглед в прекрасното му тяло.

— Аз съм твоят мъж, Аурора. — Гласът му бе мек като кадифе. — Не бива да се страхуваш от мен. Аз съм просто човек от плът и кръв, като теб.

Аурора огледа скептично голата, загоряла от слънцето плът и силните мускули. Широкият гръден кош се стесняваше към кръста. Бедрата му изглеждаха невероятно силни. Приличаше на гръцките статуи, каквито бе видяла в музеите. Набъбналият му член ускори ритъма на сърцето ѝ. Не ѝ вдъхна страх, но я накара да се почувства неловко.

— Сега е мой ред — прошепна той. Усети неловкостта ѝ и се усмихна. — Позволяваш ли да изпълня ролята на камериерка?

— Да...

— За мен ще е удоволствие.

Първо махна всички фуркети от косата ѝ и русите къдрици се разпиляха по раменете.

— Имаш прекрасна коса — въздъхна Ник и зарови пръсти в копринения водопад. — Като нишки злато.

Сръчните му пръсти бързо разкопчаха копченцата на гърба. Аурора стоеше неподвижна, макар да умираше от срам. Позволи му да я освободи от роклята, бельото и чорапите. Накрая и копринената долна риза падна на пода и тя остана съвсем гола. Хладният нощен въздух помилва кожата ѝ и тя настръхна.

— Тялото ти е невероятно красиво — прошепна дрезгаво Ник и я обърна към себе си. — Ти си родена за любов. Ще ти покажа как да изпиташ блаженство.

Аурора понечи да прикрие голотата си, но той внимателно спря ръцете ѝ.

— Между нас не бива да има плахост, изкусителна сирено. — Пръстът му остави следа от шията към зърното на гърдата. — Какво

лошо има, ако се възхищавам на прелестите ти? Твоите тайни са на сигурно място при мен, повярвай.

Сърцето ѝ натежа от болка. Утре той ще си отиде завинаги. Всичко, с което го дари, ще отиде с него в гроба. Само тази нощ имаше значение. Тази нощ той беше нейният съпруг, нейният любовник. Имаше пълното право да му се отдаде без срам и страх. Имаше пълното право да отхвърли плахостта и задръжките.

Приближи се към него и нежно плъзна пръсти по чувствената му уста.

— Ти каза да забравя всичко — напомни му с усмивка тя.

— Преди и след тази нощ не съществува нищо, нали?

— Да, точно така.

В очите му светна нежна топлина. Имаше прекрасни очи. Очи, които завладяваха без остатък.

Ник направи крачка към нея. Горещината на тялото му я стопли.

Аурора потръпна от върховна наслада. Зърната на гърдите ѝ се отъркаха в кожата му. Коровата пулсираща мъжественост се притисна към долната част на тялото ѝ.

— Представяла ли си си някога какво е да се любиш с мъж? Да усещаш мъжествеността му дълбоко в себе си?

Никълъс започна да целува лицето ѝ.

О, да, беше си представяла. В най-тайното ъгълче на сърцето си виждаше безименен любовник, който събуждаше страстта ѝ...

— Знаех си, че няма да си признаеш — засмя се тихо той.

Аурора също се усмихна.

— Разбира се, че няма. Добре възпитаните дами не говорят за тези неща.

— Правилно. Но ако все пак си мечтала за любов... настъпи моментът да удовлетвори любопитството ти. — Взе треперещата ѝ ръка и я поведе към пулсиращия си член. — Докосни ме, скъпа. Усети плътта ми.

Аурора извика тихо, щом обхвана най-мъжката му част. Не очакваше, че мъжкият член е толкова голям. Остави се Ник да я води и изпита истинска наслада от докосването до гладката, кадифеномека кожа, от твърдостта на пениса и от фината закръгленост на главичката. Зарови пръсти в копринените косъмчета, опипа тежките, набъбнали тестиси. Ник вече не ѝ вдъхваше страх. Даже смело си призна, че

разликата между мъжкото и женското тяло е крайно възбуждаща. Животинската му мъжественост събуди женските ѝ инстинкти.

Ник простена тихо и обхвана гърдите ѝ. Аурора въздъхна и затвори очи. Съпругът ѝ явно знаеше как да ѝ доставя удоволствие. Връхчетата на пръстите му се плъзгаха по копринената ѝ кожа и я възбуждаха с нежни ласки по гърдите.

— Ти си магьосница.

О, не, магията се излъчваше от него! Аурора се чувстваше неспособна да се освободи от желанието, което се разпространяваше в тялото ѝ. Той я държеше в плен на еротичното си излъчване.

Тя се притисна до гърдите му и отвори уста за целувка. Ник простена дрезгаво. Целуна я пламенно и много нежно, вдигна я на ръце и я положи върху леглото.

Очите му бяха замъглени от страст. Продължи да милва гърдите ѝ. Много скоро зърната им щръкнаха и се втвърдиха. Аурора имаше чувството, че стрели от наслада пронизват тялото ѝ.

Тя престана да мисли и се отдаде изцяло на любовната игра. Чувстваше се като в приказка, толкова прекрасно беше да лежи в прегръдките му, да вдъхна топлия му мъжки аромат, да се наслаждава на ласките му. Той се наведе над нея и обхвана с устни зърното на гърдата ѝ. Езикът му закръжи около набъбналата плът и Аурора простена безпомощно.

Надигна се трескаво към него и поиска да изживее още и още. Копнееше за огъня между мъжа и жената, разпален от него. Устните му засмукаха зърното и тя се изпъна като струна. Пръстите ѝ се заровиха в косата му.

Силната мъжественост на Ник се притискаше към долната част на тялото ѝ. Пръстите му отново се плъзнаха между влажните ѝ бедра.

— Господи, ти си влажна и готова за мен — прошепна дрезгаво той. — Копнея да вкуся медената ти сладост.

Слабините ѝ горяха и се разтапяха. Аурора копнееше да го усети в себе си. Прошепна задавено името му, когато пръстите му намериха влажната перла на желанието. Забрави всички задръжки и се отдаде изцяло на невероятната любовна игра.

Усети като в треска как устата му се отдели от гърдите ѝ. Ник се надигна, намести се между разтворените ѝ бедра и я целуна страстно. Пулсиращият му член потърси входа към женствеността ѝ. Аурора

застина. Ник задълбочи целувката, езикът му проникна в устата ѝ и започна да напредва заедно с напредването на члена му. Силните му бедра разтвориха краката ѝ, без да допускат съпротива. Бавно и без да спира, той проникваше в тялото ѝ.

Аурора дишаше тежко. Беше уверена, че не е достатъчно широка, за да приеме в себе си толкова голямо чуждо тяло. Въпреки това се отвори. Утробата ѝ се разшири болезнено и му позволи да навлезе навътре.

Тя затвори очи и се опита да диша равномерно.

Ник спря.

— Погледни ме, ангеле.

Аурора отвори очи и видя в погледа му дълбока нежност. Лежеше, без да смее да се помръдне. Чувстваше се вътрешно разкъсана от чуждото тяло.

— Аз... боли ме.

Ник я целуна по челото.

— Защото ти е за първи път. Болката ще отшуми бързо и тогава ще изпиташ удоволствие. — Впи поглед в очите ѝ и помоли: — Вярвай ми.

Напрежението ѝ отслабна. Той лежеше неподвижен върху нея и чакаше тялото ѝ да привикне с големината му и да започне да ѝ се наслаждава. Разкъсващата болка лека-полека изчезна.

Ник приглади влажните ѝ къдрици, нападали по челото.

— По-добре ли си вече?

— Да...

Усещането вече не беше непоносимо. Паренето намаля. Аурора раздвижи бедра, колебливо, внимателно. Не изпита болка. Ник я целуна леко по устата, оттегли се предпазливо, после отново потъна в нея. В тялото ѝ лумна огън. Той се задвижи в бавен ритъм и Аурора изпита чувството, че пенисът му я милва. В утробата и се надигна див копнеж и тя усети с цялата му сила чувствения глад между жената и мъжа, стар като човешкия род.

Проплака, заби нокти в раменете му и инстинктивно се нагоди към ритъма му. Ник присви очи, дишането му се ускори. Продължи да се движи внимателно в нея, да се трие във влажната ѝ плът.

Когато желанието ѝ нарасна до непоносимост, той мушна ръка между телата им и започна да разтрива с два пръста клитора ѝ. Аурора

се надигна насреща му и извика. Тялото ѝ избухна във внезапен, неизразим екстаз.

Ник потисна гърлените ѝ викове с целувка и не спря да се движи в нея. Искаше да удължи екстаза ѝ, който се разнасяше на вълни по цялото ѝ тяло. Всяко мускулче по тялото му беше напрегнато, за да не загуби самообладание.

Дойде обаче мигът, когато и той се самозабрави. Могъща тръпка разтърси тялото му. Заби се дълбоко в нея и избухна на свой ред. Найсетне удовлетвори желанието, което го мъчеше от първата им среща. Простена дрезгаво и семето му се изля в нея.

Рухна върху влажното ѝ тяло, изтощен до смърт. Когато усети треперенето ѝ под него, сърцето му се изпълни с дълбока нежност.

След малко Ник се отдели от Аурора, зави я грижливо и я прегърна. Тялото му я стопли и ѝ вдъхна спокойствие.

Дълго лежаха прегърнати, изтощени от невероятния любовен акт. По някое време Ник вдигна глава.

В сиянието на догарящия огън Аурора изглеждаше като ангел на сладострастието. Разрошени руси къдрици обкръжаваха алабастровото лице, нежните ѝ устни бяха подути и влажни от целувките му.

Ник остана смаян от въздействието, което тази жена упражняваше върху него. Тя беше абсолютно неопитна и невинна, но първото им любене предизвика у него буря от чувства. Вероятно бракът им беше повече от делова уговорка. Тази нощ бе създала между тях връзка, каквато не биваше да се създава.

Неговата съпруга. Понятие, което му беше чуждо, но днес събуди в сърцето му див копнеж и желание за домашен уют. Запита се дали ще остави наследник. Възможно ли е двамата да са създали дете? Син или дъщеря — все едно. Тази мисъл го натъжи.

Сякаш усетила какви мисли го тревожат, жената в ръцете му се раздвижи. Обърна се към него и яносините очи започнаха да изследват лицето му. Отново го връхлетя желание, горещо и настойчиво. Ала обузда страстта си. Бе длъжен да се съобрази с нея, все пак току-що ѝ бе отнел невинността.

— Как се чувстваш? — попита шепнешком и я целуна по челото. Аурора въздъхна тихо.

— Беше... прекрасно.

В гърдите му се надигна вълна от нежност.

— Радвам се да го чуя.

— Това беше ли... аз бях ли разочарование за теб?

Ник учудено вдигна вежди.

— Напротив, ангеле. Никога не съм преживявал толкова прекрасен любовен акт. Ти си невероятна.

Аурора го погледна скептично и той се засмя тихо.

— Не те лъжа. Вероятно си твърде неопитна, за да усетиш как се опитвах да се сдържам, за да не се нахвърля върху теб като диво животно. — Наведе се и я целуна по връхчето на носа. — Бих могъл да те любя цяла нощ, но се боя, че съм длъжен да се съобразявам с невинността ти, затова ще те оставя да поспиш.

Аурора се усмихна тъжно. Вдигна ръка и плъзна пръсти по устните му.

— Не искам да спя. Ако това е единствената ми нощ с теб, искам да ѝ се насладя докрай.

Ник я погледна дълбоко в очите и отчаяно си пожела да прогони тъмните сенки. Знаеше, че тя мисли за утрешния ден. Полегна върху нея и приближи устни към нейните.

— И аз искам същото, ангеле — прошепна дрезгаво. — И аз искам същото.

*В обятията му опознах чудесата и
ужасите на желанието...*

Аурора отвори очи. Първо се почувства объркана. Усещаше тялото си необикновено чувствително, устните и гърдите ѝ бяха подути, а между бедрата ѝ пулсираше лека болка. Примигна срещу слънчевите лъчи, които влизаха в стаята през процепите на кепенците, и се опита да проумее къде се намира. Лежеше в чужда, спартански обзаведена спалня. А още по-объркващ беше фактът, че се е сгушила до силно мъжко тяло, при това напълно голо...

Внезапно споменът я връхлетя с цялата си сила. Сватбата ѝ. Съпругът ѝ. Никълъс Сабрийн.

За момент остана да лежи в прегръдката му, отдадена на спомените. Бузата ѝ почиваше върху рамото му, крайниците им бяха преплетени. През цялата нощ той я бе любил с безкрайна нежност и страст. Вместо кратко и формално усилие за консумиране на брака се бе породила прекрасна любовна нощ. Никълъс събуди желанието ѝ и я отведе в небесните селения на екстаза, които я разтърсиха до дън душа.

А тя му се отдаде без задръжки. Остави го да прави с нея каквото иска. Жестоката съдба, която го очакваше, придаде на единствената им любовна нощ отчаяна сила.

Аурора прехапа устни. През нощта, благодарение на Никълъс, бе забравила болката от предстоящата загуба. Ала страшното утро настъпи. Днес той щеше да умре.

Аурора присви очи. Не биваше да си позволява чувства към него. Той беше осъден на смърт.

Ала вече беше твърде късно. Тя бе дълбоко свързана със съпруга си. Мисълта за предстоящата му смърт беше непоносимо болезнена.

Сълзите, които досега смело беше сдържала, потекоха по бузите ѝ и закапаха по голото му рамо. Никълъс се скова и тя разбра, че и той

е буден. Задиша равномерно, опитвайки се да спре горещите сълзи.

— Не искам да плачеш за мен — промълви тихо Ник.

— Аз... не мога друго.

— Моля те. Не понасям да гледам плачеща жена. По-добре да се сражавам сам срещу бригада британски ездачи. — Помилва нежно мократа ѝ буза. — Сълзите ти са най-страшното мъчение за мен.

— Аз... съжалявам.

Аурора затвори очи и го остави да изтрие сълзите ѝ. Не понасяше да гледа безпомощна как той отива на смърт.

— Това не бива да се случи. — В гласа ѝ звънна отчаяна решителност. — Няма да го допусна. Ще отида при губернатора и ще го принудя да отмени смъртната присъда. Мили боже, защо по-рано не се сетих за това?

Ник седна, но остана с гръб към нея.

— Ще позволиш ли да ти напомня, че ми обеща да се погрижиш за сестра ми? — попита тихо. — Братовчед ти ще те отведе в Монсерат още днес следобед.

— Няма да отида. Не и докато съществува възможност да спася живота ти.

Никълъс зарови пръсти в разрошената си коса. Точно тази реакция беше очаквал. Тя не искаше да го предостави на съдбата му, не и след такава нощ. Страстта, пламнала между двамата, бе разтърсила и него. Между тях вече съществуваше връзка, която трудно можеше да бъде премахната.

От очите ѝ отново потекоха сълзи и Никълъс изруга вътрешно. Безкрайно го болеше да я гледа как плаче, ала нямаше право да постави своите интереси над тези на сестра си. Не биваше да рискува. По някакъв начин трябваше да разкъса връзката помежду им.

Аурора вдигна глава към него. Очите ѝ блестяха наситено сини, косата я загръщаше като златна паяжина, розовите ѝ устни бяха набъбнали от целувките му. Никога не беше срещал толкова красива жена... и толкова беззащитно създание.

Вдигна ръката ѝ към устните си и нежно целуна връхчетата на пръстите.

— Безкрайно съм ти благодарен, че направи последната ми нощ толкова приятна, съкровище, но всичко свърши. Нашият брак е

консумиран. Вече не е нужно да се преструваме, че сме привързани един към друг. Вече не е нужно да играем на влюбени.

Цветът се отдръпна от лицето на Аурора и Никълъс се прокле за грубите думи. Стисна здраво зъби, защото съзнаваше, че е омърсил пламтящата помежду им страст, че се е подиграл с нежността ѝ. Ала не искаше да се поддава на чувствата си.

Принуди се да срещне неразбирация ѝ поглед. Аурора издърпа ръка от неговата и побърза да прикрие голите си гърди със завивката.

С каменно изражение Ник отиде до масата за миене и почисти от тялото си следите на нощната страст. Усещаше погледа ѝ в гърба си, но когато се обърна към нея, тя извърна лице.

— Спомни си, че ние с теб склучихме споразумение — заговори хладно той, докато се обличаше. — Твоята финансова независимост в замяна на грижите ти за сестра ми. Надявам се да спазиш договора.

Дълбоко наранена в гордостта си, Аурора вирна брадичка.

— Винаги спазвам дадената дума.

Никълъс се зарадва да чуе гневния звън в гласа ѝ. Гневът се понасяше по-лесно от сълзите. Облече панталона си и седна да обуе ботушите.

— Братовчед ти Пърси получи всички документи, от които се нуждаеш. У него е и писмото ми до Рейвън, което те моля да ѝ предадеш в Монсерат. Покажи ѝ пръстена ми като доказателство за склучения брак. Ще го познае по гравюрата.

Шумно чукане по вратата на съседната стая стресна Аурора. Ник спря насред движението.

Отново се почука, този път нетърпеливо.

— Имаме заповед да ви отведем обратно в килията ви, сър — извика груб войнишки глас.

— Почакайте малко — отговори Ник. — Тъкмо се обличам.

Обу и втория ботуш и облече ризата. Без бързане завърза шалчето на шията си, облече жилетката и жакета. Аурора седеше в леглото, напълно объркана и вцепенена от внезапната му студенина.

— Това е сбогуването — промълви той и се обърна към нея.

— Това е — отвърна беззвучно тя и с болка потърси по лицето му следи от страстния, нежен любовник от изминалата нощ. Намери само празнота. Гледаше в затвореното, студено лице на непознат човек.

— Разчитам на обещанието ти да се погрижиш за сестра ми —
повтори Ник.

— Имаш думата ми.

— Ще заминеш за Монсерат още днес, нали?

— Да.

— Тогава мога да си отида в мир.

Внезапно ръката ѝ се стрелна към устата, за да потисне напирещото ридание. Никълъс направи крачка към нея, но спря. На бузата му затрепка мускулче.

Гледа я дълго, после се обърна и без да каже дума, излезе от спалнята. Вратата тихо се затвори зад него.

Аурора се взираше в затворената врата, ослепяла от сълзи. Все още не можеше да повярва в студеното му равнодушие след тази безкрайно нежна нощ. Отчаяно се питаше как ще понесе болката и ужаса, които я бяха завладели така внезапно и заплашваха да разкъсат сърцето ѝ.

Но може би все още имаше време да го спаси.

Тъкмо когато скочи от леглото, някой почука на вратата на спалнята. Сърцето ѝ спря да бие. Първата ѝ мисъл беше, че Никълъс се е върнал. В следващия миг обаче чу тихия глас на камериерката.

— Аз съм, милейди, Нел... Джентълменът, вашият съпруг, ме помоли да видя как сте.

— Влез, Нел — покани я Аурора, скри разочарованието си и отиде до масата за миене.

Като видя иначе толкова добродетелната си господарка, застанала чисто гола наред спалнята, Нел примигна смаяно.

— Аз... донесла съм ви костюма за езда, милейди, и съм поръчала гореща вана.

— Не. — Аурора решително тръсна глава. Нямаше време за благотворна баня. — Благодаря ти, Нел, но бързам. Помогни ми да се облека. Ще отида да говоря с губернатора. Нямам време за губене.

Ще опита да спаси Никълъс, дори ако това означава да се противопостави на желанието му и да наруши обещанието си.

Аурора намери губернатора лорд Хиъм в плантацията му. Помоли го да пощади живота на съпруга ѝ, като вложи в думите си гореща пламенност и изкуството си да убеждава. Постара се да му обясни, че произнесената смъртна присъда ще има огромни политически последици. Губернаторът я изслуша благосклонно и обеща да обсъди случая със своя вицегубернатор.

Аурора тръгна да търси Пърси и изгуби скъпоценно време. Когато най-сетне го откри в кантората му, бяха минали три часа от сбогуването ѝ с Никълъс в брачната спалня. Небето потъмняваше, от юг приближаваха черни, буреносни облаци.

Пърси излезе от кабинета си със затворено, мрачно лице, поздрави я кратко и каза, че щял да я потърси в къщата си. А когато тя го уведоми, че губернаторът вероятно ще се съгласи да отмени присъдата, Пърси тъжно поклати глава.

— Боя се, че е твърде късно.

— Твърде късно? Какво говориш?

— Само преди няколко минути получих вест от Мадсен. Вече се е случило. Никълъс не е между живите.

Аурора пребледня като смъртник.

— Не... невъзможно.

— Съжалявам.

— Не може да е мъртъв... — прошепна дрезгаво тя и притисна ръка върху устата си, за да потисне отчаяния вик. Болката прониза сърцето ѝ като добре наточена кама.

Пърси стисна ръката ѝ.

— Аурора, Никълъс не искаше да тъгуваш за него. Искаше да го забравиш и да продължиш живота си. Обещах му още днес да те отведа в Монсерат при сестра му. А и времето не ми харесва. Надига се буря. Яхтата ми е в пристанището.

— Искам да го видя.

Пърси се намръщи неодобрително.

— Казах ти, че вече не е жив.

— Искам да видя тялото му. Моля те, Пърси... не мога да тръгна, без да се сбогувам с него.

Братовчед ѝ въздъхна примирено.

— Опасявах се, че няма да се успокоиш, докато не се убедиш в смъртта му. Е, добре. Ще те отведа на гроба му, щом толкова

настояваш. Вече е погребан.

Аурора застана пред прясно натрупаната надгробна могила. По бузите ѝ се стичаха сълзи и тя не беше в състояние да ги спре. Атмосферата беше мрачна и буреносна като небето над главата ѝ. Нямаше камък, нито кръст — само малката купчина пръст показваше, че мъжът, който бе нахлул в живота ѝ и го бе преобърнал с главата надолу, е мъртъв.

Аурора сведе глава и се опита да потисне напирещото ридание. Сърцето ѝ беше студено и празно. Освен солта на сълзите си вкусваше и горчивината на своята вина, че не е предприела нищо, за да го спаси.

Ужасно съжалявам, Никълъс. Прости ми.

— Да вървим — помоли я глухо Пърси. — Трябва да изпълниш обещанието си.

Аурора кимна безмълвно. Нямаше сили да говори.

Пърси бе проявил разбиране към необходимостта да дойдат тук. Само прясно изкопаният гроб можеше да я убеди, че Никълъс вече го няма.

Едва сега тя беше в състояние да приеме, че не може да промени съдбата.

За плаването до Монсерат Аурора облече траур — пътнически костюм от черна коприна, останал от годината, през която носеше траур за загиналия си годеник. Почти веднага след като Аурора и Пърси се качиха на борда, небето отвори шлюзовете си. Наложиха се да изчакат цял час, докато дъждът отслабна и моряците успяха да вдигнат платната.

Аурора почти се радваше на бурята. Плачещото небе и плющиящият вятър отговаряха на душевното ѝ състояние. Стоеше в капитанската каюта и се взираше като замаяна в оловносивото, развълнувано море.

Бурята стовари най-голямата си сила южно от курса на яхтата, въпреки това високото вълнение направи плаването доста неприятно. Когато влязоха в малкото пристанище на Монсерат, тъмните облаци

вече се бяха разнесли, небето се проясняваше и слънцето се показваше между разкъсаните облаци.

Меките зелени възвишения и многото ирландци, населяващи Монсерат, бяха донесли на това красиво кътче земя името Зеления остров на Карибието. След бурята островът блестеше под слънцето като смарагд. Яхтата хвърли котва в залива. Пърси и Аурора стигнаха до сушата с лодка. Пърси нае файтон и двамата пътуваха дълго между плантации със захарна тръстика и буйни тропически гори. При всеки завой се разкриваше чудна гледка към синьото море, ала Аурора не беше в състояние да ѝ се наслаждава. Беше благодарна на Пърси за мълчанието му. Предпочиташе да остане сама с тъмните си, тъжни мисли.

Най-сетне файтонът спря пред вила, заобиколена от бугенвиллии и хибискуси. Красива веранда с колони и изкусно иззидани балкони във въздушния стил на Западноиндийските острови ѝ придаваха особено очарование. Въпреки това се виждаше, че къщата отдавна не е била ремонтирана. Бялата мазилка на фасадата се лющеше, дъждовете бяха отмили зелената боя на прозорците.

Не се появи слуга да ги посрещне. Двамата изкачиха каменните стъпала и Пърси почука силно с месинговото чукче. Мина доста време, докато обитателите на дома се раздвижиха.

Отвори им девойка, облечена в проста памучна рокля, с пистолет в ръка. Аурора примигна смаяно. Дулото на оръжието бе насочено право в сърцето ѝ. Пърси изруга тихо и доста грубо я блъсна настрана, за да я отдалечи от линията на стрелба. Момичето отпусна пистолета и промърмори някакво извинение.

— Съжалявам, очаквах други хора... В последно време имахме проблеми и...

— Какви проблеми? — попита Аурора, бързо преодоляла уплахата си.

— Досадни посещения на офицери от британския военен флот — обясни девойката и презрително изкриви уста. После попита учтиво: — Какво мога да направя за вас?

— Дошли сме при мис Рейвън Кендрик — отговори Аурора, макар да знаеше, че пред нея е самата Рейвън. Никълъс я бе описал като красавица с буен нрав. С гарвановочерната си коса, прозрачния

тен, яркосините очи и смъртоносния пистолет в ръката това момиче отговаряше напълно на описанието му.

— Аз съм мис Кендрик — отговори Рейвън. — А вие кои сте?

— Лейди Аурора... Деминг. А това е братовчед ми, сър Пърси Осбърн. Идваме по поръка на брат ви.

По лицето на момичето пробяга страх.

— Какво знаете за Ник?

Аурора говореше с мъка, сърцето ѝ биеше в гърлото. Усети как Пърси стисна лакътя ѝ.

— Аз знам само, че са го заловили — обясни Рейвън. — Добре ли е? — Когато очите на Аурора се напълниха със сълзи, момичето пребледня. — Мъртъв ли е?

— Аз... боя се, че да.

Рейвън им обърна гръб, сведе глава и задиша дълбоко, за да запази самообладание. След малко отново се обърна към гостите.

— Какво се случи? Трябва да знам!

— Историята е доста... объркана — отговори овладяно Аурора. — Ще позволите ли да влезем?

— Да, да, разбира се.

Рейвън Кендрик изпъна крехките си рамене, отстъпи настрана и ги покани в дома си.

След три дни Аурора стоеше на палубата на двумачтов бриг с новата си подопечна и се взираше в зелените хълмове на Монсерат, които бавно се отдалечаваха. Накрая малкото парче земя изчезна зад хоризонта. Сбогуването с Джейн и Пърси беше много трудно за нея. Сърцето ѝ тежеше в гърдите като студен камък, бъдещето ѝ изглеждаше мрачно и сиво.

Слава богу, през последните три дни имаше достатъчно работа и не ѝ оставаше време да тъгува и да размишлява. Трябваше да помогне на Рейвън да събере багажа си и да се приготви за преместването в Англия. Събраха вещите на момичето в куфари и сандъци, заключиха къщата, заплатиха се с прислугата и продадоха малкото добитък. Рейвън се раздели с мъка с любимата си кобила. Очевидно и тя беше луда по конете като Аурора.

Рейвън изглеждаше изцяло съсредоточена върху неотложните задачи и почти не говореше за Никълъс. Въпреки това Аурора остана с впечатлението, че момичето страда дълбоко за смъртта на несъщия си брат, когото е познавала само няколко години, но е обичала истински. Както се оказа, Пърси с право бе настоявал да отидат веднага в Монсерат, защото Рейвън наистина е имала намерение да тръгне да търси изчезналия си брат.

Момичето прие с изненада вестта, че сега има друга настойница. Ала след като прочете писмото на Никълъс, се подчини на съдбата си, без да мърмори. Даже заяви, че е убедена в ползата от новата роля на лейди Аурора, и ѝ изказа благодарност, че ще замине за Англия с придружителка, а не сама. Перспективата била много утешителна.

Аурора остана много учудена от смелостта на Рейвън и от спокойствието, с което момичето приемаше промените в живота си. Съзнаваше, че за Рейвън никак не е лесно да обиколи половината свят, за да заживее в чужда страна, при роднини, които никога досега не е виждала, придружавана само от камериерката си и от верен ирландски коняр на име О'Мали, които очевидно се бе самопровъзгласил за нейна лична охрана.

Сега девойката стоеше до Аурора на палубата и следеше без видимо вълнение как родината ѝ изчезва зад хоризонта.

— Сигурно сте прекарали целия си живот на острова? — започна разговор Аурора, за да отклони младото момиче от тъжните му мисли.

— Да, целия си живот...

— Вероятно ви е трудно да се сбогувате завинаги?

Брадичката на Рейвън потрепери и за миг момичето заприлича на беззащитно дете. Ала се овладя бързо.

— Не е чак толкова трудно. С тази стъпка изпълнявам най-голямото желание на мама. — Тя пое дълбоко дъх, обърна се и се загледа към носа на кораба. — На Монсерат нямам нито един близък човек.

— Сега имате мен — напомни ѝ нежно Аурора.

— Това е голямо облекчение. — Рейвън се усмихна колебливо. — Много се радвам, че Никълъс е избрал именно вас.

Остра болка прониза сърцето на Аурора. Обърна се решително и също погледна напред.

— В Англия ще започнем нов живот, Рейвън. И вие, и аз.

— Права сте. — Рейвън изпъна рамене и сложи ръка върху тази на Аурора.

Окуражена от смелостта на младото момиче, Аурора устреми поглед в безкрайния простор на океана. И тя щеше да остави миналото зад гърба си и да гледа с доверие в бъдещето. Бъдеще без Никълъс.

— Двете заедно ще започнем нов живот — повтори тя с тържествена сериозност.

Не можейки да заспи, Аурора лежеше по гръб в корабната си койка и наблюдаваше розовата утринна зора. Бригът беше собственост на граф Уиклиф. Кабината, която тя споделяше с камериерката си, бе обзаведена с всичко необходимо и сравнително просторна.

Нямаше нужда да става рано. Плаването до Англия щеше да продължи седем до осем седмици, разбира се, ако времето останеше добро. Това беше първата сутрин в открито море. С изключение на двама прислужници, Аурора и Рейвън бяха единствените пътници.

В кабината беше тихо, само вълните се удряха в корпуса на кораба, а камериерката дишаше равномерно във втората койка. Нещастното момиче страдаше от морска болест и заспа едва на разсъмване.

След бъркотията от последните дни сега Аурора се измъчваше от тишината и самотата в открито море. Докато се приготвяше за плаването, все някак ѝ се удаваше да прогони собствените си грижи и мислите за Никълъс. Ала в тишината преди разсъмване болката я връхлетя с жестока сила.

Затворила очи, тя посегна към пръстена му, който носеше на златна верижка на шията си. Златният пръстен се усещаше топъл и болезнено ѝ напомняше за Никълъс и пламтящата му страст през единствената им любовна нощ.

Неспособна да понася по-дълго самотата и мрачните мисли, Аурора отметна завивката и стана. Облече се бързо, без да събужда Нел. Макар че корабът се люлееше доста силно, тя реши да се качи на палубата и да поговори с капитана или с някой от офицерите.

Когато извади от куфара си шал, погледът ѝ падна върху пакет, увит в копринена хартия. Плъзна пръсти по написаното с трепереща

ръка посвещение: „За Никълъс Сабрийн“. Майката на Рейвън му бе оставила пакета заедно с още няколко вещи за спомен.

Аурора отвори пакета, налагайки си да не мисли за болката си. Намери вътре книга, но не каква да е книга. При вида на скъпоценния том тя се задъха.

Кожената подвързия бе покрита с листенца от злато, а в четирите ъгъла украсена с полускъпоценни камъни. Заглавието също беше златно. Аурора прочете с изненада: *Une passion du Coeur — par une dame anonume*. „Страст“ — от анонимна авторка.

Любопитна да види какво съдържа книгата, Аурора отвори скъпоценния том. Оказа се дневник, написан преди сто години и отпечатан доста по-късно.

Първата записка, също на френски, носеше датата 3 септември 1727 година.

Минаха седем месеца, откакто ме отвлякоха турски корсари и ме продадоха в Константинопол. Оттогава живея като робиня в харема на принца. Минаха седем месеца, през които отчаянието ми постепенно се превърна в плътска жажда и безволна любов.

Едва днес ми връчиха пергамент, мастило и перо, за да запиша преживяното по време на пленничеството ми.

Живо си спомням деня, когато ме отведоха пред него като нова наложница. Тогава бях момиче от добро семейство, невинно и напълно неподготвено за тайните на страстта, които ме очакваха при новия ми господар. Дори не подозирах колко дълбоко ще ми влезе под кожата той, какви копнежи и какво желание ще събуди у мен.

В първия миг го възприех като безкрайно опасен, даже като варварин. Въпреки това в очите му светеше нещо, което ме омая...

Аурора затвори очи и си спомни с мъчителна яснота мига, когато за първи път видя Никълъс на борда на военната фрегата. Тогава той беше окован във вериги, но тя го възприе като опасен и същевременно безкрайно привлекателен — като ориенталския принц от дневника.

Продължи да прелиства изтритите от четене страници. Никълъс бе споменал, че баща му е подарил дневника на любимата си. Очевидно майката на Рейвън го е чела често. Някои пасажки бяха подчертани. Аурора продължи да чете.

Ръката му върху гърдите ми беше успокояваща и възбуждаща едновременно. Той помилва втвърденото зърно с опитни пръсти и предизвика сладко мъчение в тялото ми.

Докато четеше откровените признания на авторката, Аурора се изчерви от срам. Бе обещала да прочете дневника, за да прецени дали е редно да го покаже на Рейвън. Само след няколко изречения вече знаеше отговора.

Очевидно Никълъс не е знаел какво съдържа книгата и никога не е чел подобни похотливи текстове. Еротичните описания на младата французайка бяха поетични и чувствени, замайващи и същевременно шокиращи.

Погледът на Аурора спря върху друг подчертан пасаж: *Дръзкото докосване възпламени невинните ми сетива, достави ми още по-голяма наслада и разпали у мен истински пожар.*

Никълъс, о, Никълъс! Аурора затвори книгата. Не би могла да понесе още подобни сцени, които събуждаха в сърцето ѝ мъчителни спомени.

Загърна се с шала, за да се предпази от утринния хлад, и след известно колебание излезе от кабината с книгата в ръка.

На палубата цареше оживление. Моряци се катереха по такелажата, за да вдигнат платната. За да не пречи, Аурора отиде на носа и застана до релинга.

Ярката светлина на изгряващото слънце я ослепи. А може би в очите ѝ пареха и сълзи, които замъгляваха погледа ѝ към безкрайния океан. Синьо-зелените води на Карибието бяха отстъпили пред оловното сиво на Атлантика. Силният вятър люлееше кораба и платната над главата ѝ плющяха застрашително.

Аурора се разтрепери. Обгърна се с ръце и вдигна лице срещу вятъра.

Дълго стоя до релинга, потънала в болезнени мисли за Никълъс. Той искреше от живот, изглеждаше толкова неуязвим в мъжката си сила. *За бога, престани да мислиш за него!*

По някакъв начин трябваше да прогони Никълъс от спомените си. Тази кратка глава от живота ѝ бе приключена. В Англия я очакваше ново начало. Щеше да си изгради нов живот, свободен от бурни чувства. Щеше да живее като самостоятелна жена, без тираничен баща, без властен съпруг.

Би трябвало да бъде благодарна за този неочакван обрат в живота си, вместо да тъгува за мъж, когото почти не познаваше. Би трябвало да се радва, че бракът им не е продължил дълго. С Никълъс не би могла да бъде щастлива. Неговата страст, неговата сила не биха я оставили на спокойствие...

Ако между тях е имало връзка, тя е била само плътска, не и сърдечна. Бракът им беше делово споразумение, нищо повече. Затова тя беше длъжна възможно най-бързо да погребее спомена за него.

Аурора се опита да преглътне болезнената буца в гърлото си и решително си заповяда да се посвети на дневника в ръцете си. Значи младата жена е била отвлечена от езичници и продадена като робиня. Тогава е познала страстта в ръцете на един непознат. Как продължава историята ѝ? Как ще свърши?

Аурора седна на една бъчва, отвори скъпоценната книга и започна да чете. Сърцето ѝ биеше лудо.

В първия миг го възприех като безкрайно опасен, даже като варварин. Въпреки това в очите му светеше нещо, което ме омая...

ВТОРА ЧАСТ
ТАНЦЪТ НА СТРАСТТА

*Въпреки волята ми той продължи да ме
преследва в сънищата ми...*

Лондон

Юни 1813 година

Балът с маски премина с голям успех. В празнично украсената зала се тълпяха овчари и овчарки, принцове и принцеси, благородни рицари в блестящи брони, фигури от митове и легенди. Дори принц-регентът бе почел празника с присъствието си и домакинята, лейди Дейлримпъл, леля на Рейвън, не криеше триумфа си.

Скрила лице под маска от блестящ сатен, Аурора наблюдаваше внимателно подопечната си от края на залата. В момента Рейвън танцуваше мазурка с някакъв Купидон. Младата жена бе облечена като циганка и костюмът подходеше отлично на гарвановочерната коса и южните ѝ черти. Рейвън носеше яркочервена пола, ръцете ѝ бяха отрупани със звънящи гривни, на ушите ѝ висяха огромни златни обици.

Господата се възхищаваха колкото от костюма, толкова и от момичето. Застаналият до Аурора граф Клюни наблюдаваше темпераментно танцуващата циганка с жив интерес.

— Вашата подопечна явно се радва на успех — отбеляза графът. — Учудвам се как лейди Дейлримпъл ѝ е разрешила да участва в бал с маски.

— Защо да не ѝ разреши? — попита спокойно Аурора. — Сигурна съм, че лейди Дейлримпъл знае какво прави. Освен това би било жестоко да откажем на мис Кендрик да се позабавлява малко. Тя бе въведена в обществото и със сигурност е много по-зряла от повечето млади дами на нейната възраст.

Графът потърси погледа ѝ под маската.

— Учудвам се също как тъкмо вие сте получили настойничеството над това момиче. Та вие сте почти на нейната

възраст!

— Разликата ни е две години. Прав сте, аз се чувствам по-скоро като приятелка на Рейвън и нямам никакво намерение да я покровителствам. Но ви уверявам, че приемам възложената ми отговорност много сериозно. — Аурора срещна без колебание погледа на събеседника си. — Ако ви хрумне мисълта да ухажвате подопечната ми, милорд, бих искала да ви предупредя: тя не е подходяща за вас.

Графът се усмихна очарователно.

— Без съмнение. Но вие вероятно знаете, че не харесвам плахи дебютантки. Чувствам се много по-силно привлечен от красивите млади вдовици. Ако търсите утеха и развлечение, лейди Аурора, аз съм на ваше разположение, уверявам ви.

Аурора се усмихна загадъчно зад маската. Джереми Деър Норт, известен в цяла Европа с безразсъдните си приключения из спалните и балните зали, беше героят на женските сърца. Колкото и скандално да се държеше, никой не му се сърдеше, защото притежаваше неустоим чар. Богатството и общественото му положение също даваха своя принос и изисканото общество винаги намираще начин да извини непристойното му поведение. Притежаваше графска титла и няколко хубави имения, а скоро щеше да получи и титлата маркиз Уолвъртън, тъй като здравето на дядо му драстично се влошаваше.

Аурора познаваше лорд Клюни от няколко години, но доскоро той изобщо не и обръщаше внимание. Едва през последните месеци я бе забелязал и несъмнено приемаше, че като вдовица тя е свободна — и лесна — плячка. Веднага щом я откри в претъпканата бална зала, дойде при нея и започна да ѝ прави комплименти за тайнствения вид зад красивата сатенена маска. Изтощи я с въпросите си и накрая тя му призна коя е.

— Позволете да ви напомня, сър, че съм в траур — отбеляза Аурора подчертано строго.

— Това обаче не ви пречи да се явявате в обществото — възрази с усмивка той. — Според мен не е редно една тъгуваща вдовица да участва в забавление с танци.

— Починалият ми съпруг изрично заяви, че не желае да тъгувам за него. До днешния ден се придържах стриктно към правилата на траура. Впрочем аз не се впускам в неприлични забавления. Както

виждате, не танцувам и съм скрита зад маска. Признайте, че не ме познахте.

Клюни я наблюдаваше развеселено. Аурора носеше сребърносин костюм с домино и шапка, украсена с кристални висулки. В сравнение с екстравагантните и доста разголени тоалети на другите гости тя бе облечена скромно и покрита от главата до петите. Маската скриваше цялото ѝ лице и оставяше свободни само очите и устата.

— Длъжен съм да ви възразя — отвърна Клюни с добре изиграна обида. — Как бих могъл да не разпозная най-прекрасната дама на празненството?

Аурора спря напирания на устните ѝ подигравателен отговор. Не искаше да кокетничи с този всеизвестен донжуан. Чувстваше се задължена да пази строго добрите нрави и да се държи на разстояние от мъжете, не само заради Рейвън, а и в свой собствен интерес. Знаеше, че дори само с участието си в този бал с маски рискува неприятни клюки.

— Придружих мис Кендрик по нейно изрично желание — обясни търпеливо тя. — Младата дама все още няма достатъчно добри приятели, за да се чувства спокойна на такова светско събитие.

— Обаче не ѝ липсват обожатели — възрази с усмивка графът и отново се обърна към паркета, препълнен с танцуващи двойки. — Вижте само колко млади глупаци е събрала около себе си.

Танцът свърши и засмяната мис Кендрик моментално бе обкръжена от тълпа млади аристократи, които си съперничеха за благосклонността ѝ.

Аурора се радваше на успеха на Рейвън. Подопечната ѝ бе влязла учудващо бързо в лондонското висше общество, а искрящият темперамент и откровеността ѝ скоро ѝ бяха завоювали славата на „оригинална“ млада жена.

За голямо облекчение на Аурора Рейвън се държеше разумно и я слушаше във всичко. Наистина, някои от възгледите ѝ бяха необикновени и понякога се веселеше без задръжки, но в повечето случаи се държеше като добродетелна млада дама. И най-важното — винаги съумяваше да постъпва според ситуацията. В действителност ѝ липсваше единствено малко светска шлифовка, както и опит в сложното общуване, установило се сред изисканите дами и господа.

Импулсивността ѝ със сигурност щеше да продължи да ѝ създава проблеми, ала Рейвън полагаше сериозни усилия да обуздава темперамента си. Само когато излизаше на разходка с Аурора, препускаше в див галоп през парка и забравяше сдържаността си. Иначе поведението ѝ беше безупречно.

Рейвън слушаше внимателно, когато Аурора ѝ даваше съвети, защото беше готова на всичко, за да изпълни голямото желание на майка си. Стремеше се към успех в обществото, а това означаваше да си извоюва титла и богатство чрез подходяща женитба. Бе отраснала в малкия свят на един карибски остров, отхвърлена от надменните си английски роднини заради незаконната връзка на майка си. Сега обаче беше твърдо решена да бъде призната от английската аристокрация, прогонила някога бедната ѝ майка.

Не е изключено малката да постигне целта си още до края на този сезон, каза си развеселено Аурора. Рейвън можеше да избира между дузина обожатели и трябваше само да направи правилния избор. Радваше я и фактът, че „Прини“, както наричаха принц-регента, още в началото на вечерта бе определил мис Кендрик като „крайно очарователна“.

— Позорно е, че не ви е разрешено да танцувате — промърмори замислено граф Ключи. — Но след онзи тайнствен брак, вероятно не бива да си разрешавате и най-малката недискретност. — Когато Аурора му хвърли остър поглед, мъжът се усмихна лениво. — Шегувам се, скъпа моя, още повече че аз съм от малкото хора, които не са шокирани от женитбата ви с онзи скандално известен американец. Отлично си спомням Никълъс Сабрийн от посещението му в Лондон преди няколко години. Честно ви казвам, този мъж ми направи силно впечатление! Единственият янки, приет като почетен член в клуба на дяволските типове.

Ключи беше председател на клуба на дръзките светски лъвове. Той и английският братовчед на Никълъс, граф Уиклиф, от години бяха главните фигури в сдружението, което непрестанно доставяше материал за клюки на лондонските салони.

— Тогава позеленях от завист — призна Ключи. — Защото Сабрийн ни разказа някои от приключенията си... Как е пътувал в далечни страни, търсил е заровени съкровища, сражавал се е с

бандити... Знаете ли, че за малко не е бил разпорен от кривата сабя на ориенталски военачалник?

— Подобно поведение не е достойно за подражание, нито да предизвиква завист — отбеляза сухо Аурора.

— Не исках да кажа това. Останах възхитен от смелостта му. Уиклиф ни е разказвал безкрайни истории за геройствата на вашия Ник. Веднъж преследвал тигър човекоядец в дивите индийски гори, за да отърве жителите на някакво село от постоянните нападения. Убил опасната котка с един-единствен изстрел. Местните хора го чествали като спасител и нарекли селото си на негово име.

Уиклиф бе разказал на Аурора подобни истории за братовчед си. Веднъж Ник спасил живота на руски принц, докато били на лов за вълци. Тройката на принца трябвало да премине през замръзнало езеро и ледът се пропукал. Никълъс го измъкнал от ледената вода и го влачил няколко мили до най-близкото село. Принцът му се отплатил за спасението си с цял куп скъпоценности, които му осигурили живот в лукс за няколко години. Заедно с легендарното пиратско съкровище, което още като млад измъкнал от дъното на океана, подаръкът на принца му дал възможност да води заможен живот още преди да наследи корабната компания на баща си.

Горчиво-сладкият спомен за Никълъс Сабрийн извика сълзи в очите ѝ. Съпругът ѝ е бил дързък до безумие, често е рискувал живота си от жажда за приключения, но и нерядко е спасявал чужд живот. Това беше една от причините, поради които се чувстваше виновна за смъртта му. Тя не бе предприела нищо за спасението му, докато не стана твърде късно. Защо още предишния ден не отиде да говори с губернатора? Защо, защо... Не, нямаше смисъл да се измъчва със закъснели самообвинения. По-добре да запомни Никълъс като нежен любовник от единствената им нощ заедно, отколкото като безразсъдно смел авантюрист, какъвто е бил в действителност.

— Както чух — продължи Кюни, — баща ви не е бил особено доволен, че сте се омъжили така прибързано по време на пребиваването си в Карибието.

— Правилно сте чули — отговори спокойно Аурора. Както се очакваше, обществото се възмути от брака ѝ. Какъв позор! Дъщеря на херцог да се омъжи за дързък пират, намерил безславен край на бесилката. Баща ѝ направо побесня. Крещеше, размахваше ръце,

обсипваше я с отвратителни ругатни, които я нараниха дълбоко. Пред обществото обаче се показваше спокоен, наложил на лицето си ледена маска, защото не желаше да подхранва скандала около женитбата ѝ с нов материал за клюки.

Заплахата му да я лиши от наследство обаче не попадна в целта, защото брачният договор бе направил Аурора богата млада вдовица. Люсиен Тримейн, лорд Уиклиф и братовчед на Никълъс, незабавно пусна в ход влиянието си, за да уреди финансовото ѝ положение. Отстрани от пътя ѝ всички трудности и препятствия и уреди тя да получи цялото наследство, оставено от починалия ѝ съпруг. А когато част от обществото се опита да я накаже с презрение, Уиклиф я взе под крилото си, изказваше се пламенно в нейна защита, даде ѝ закрилата на своето славно име и на общественото си положение. Младата вдовица на американския му братовчед беше винаги добре дошла и сърдечно приета в домовете на семейството и роднините му.

С времето животът и стана поносим и дори приятен. Никой не смееше да се противопостави на човек със славата и влиянието на Уиклиф.

Приятелите ѝ от някога също ѝ останаха верни и се стараеха да облекчат мъката ѝ. Странно, но шансовете ѝ на пазара за женитби непрекъснато растяха. Една богата млада вдовица е голямо изкушение за ловците на късмета, но и за женкарите, помисли си иронично Аурора с поглед към красивия рус лорд, който я ухажваше така пламенно.

— Вероятно не само баща ви, а и друг важен господин е бил изненадан и наранен от вестта за прибързаната ви женитба — продължи игриво Клуни и се обърна дискретно към достойния, дебел аристократ в разкошен костюм на Хенри VIII, застанал в края на танцовата площадка. Херцог Халфорд наблюдаваше веселата тълпа гости през лорнета си и по лицето му се четеше явно неодобрение. — Сигурен съм, че херцогът не е останал очарован от отказа ви.

— Не съм му отказала — възрази хладно Аурора.

— Така ли? Говореше се, че ще се омъжите за Халфорд.

— Баща ми бе дал съгласието си, но не бяхме сгодени.

— О, това няма значение! Гордият Халфорд със сигурност се е почувствал обиден от прибързаната ви женитба.

— Напротив, херцогът прояви похвално разбиране — възрази Аурора, като малко разкраси истината. — Особено след като му признах, че обичам безнадеждно починалия си съпруг.

— Виж ти! — Ключони се усмихна подигравателно. — Както виждам, херцогът е посветил цялото си внимание на тазгодишните дебютантки и вече не се интересува от вас. Смятайте се за щастлива, че избягнахте по-тясно обвързване с такъв човек... ако ми разрешите тази забележка.

Дълбоко в себе си Аурора се съгласи с него, но знаеше, че е неучтиво да го изрече гласно. Все още трепереше при мисълта, каква би била съдбата ѝ като съпруга на такъв човек... щеше да води живот в пълно подчинение.

При редките им срещи Халфорд се отнасяше към нея с ледена учтивост. Заради Рейвън Аурора се стараяше да потисне отвращението си и се държеше приветливо, макар и хладно. Нямаше смисъл да го настройва срещу себе си и да превърне уважавания в обществото херцог в свой враг.

— Наистина можете да се смятате за щастлива — продължи Ключони необичайно сериозно. — Жалко е само, че явно нямате късмет в любовта. Много е тъжно да загубите почти едновременно и двамата мъже, успели да завладеят сърцето ви. — Аурора преглътна болката си и кимна безмълвно. — Сигурен съм, че се чувствате много самотна. С радост бих ви посветил цялото си време... Много искам да ви утеша. Доколкото знам, Уиклиф е потеглил на дълъг път. Сигурен съм, че няма да има нищо против да го замествам, докато отсъства, и да ви поразвлека малко.

— Безкрайно любезно от ваша страна, милорд — отвърна Аурора, без да крие подигравката си. — Ала нямате причини да сте загрижен за мен. Не е нужно да прекарате цялата вечер в опити да ме развличате. Идете да поканите на танц някоя от младите дами и се забавлявайте.

Мъжът вдигна вежди.

— Това означава ли, че ме гоните, лейди Аурора? Защо ме обиждате?

Аурора се усмихна. Знаеше, че непоправимият женкар не се чувства ни най-малко засегнат от думите ѝ.

— Надявам се да проявите разбиране към положението ми, милорд. Просто не желая да давам повод за ненужни клюки, ако ме видят във вашата компания.

— Както желаете. Разбрах намека ви и ще се сбогувам с обещанието да се видим отново на езда в парка.

Клюни се поклонил с очарователна усмивка и се запътил да търси друга плячка. Аурора го проследи с поглед, замислена върху думите му за женитбата. Според дамите от изисканото общество тя бе разбила живота си. От обществена гледна точка постъпката ѝ беше истинска катастрофа, но тя не съжаляваше, че се е решила на тази стъпка. Бракът с Никълъс Сабрийн бе обърнал живота ѝ с главата надолу, но поне ѝ бе осигурил финансова независимост, а в момента това беше най-важното.

Никълъс бе променил живота ѝ и в друга посока — нещо, което тя смяташе за невъзможно, като се имаше предвид кратката им връзка. Тя не беше от хората, склонни да рискуват, като се изключи любовта ѝ към бързите коне. Тя беше по-скоро разумна и сдържана, осъзнаваше задълженията, свързани с общественото и семейното ѝ положение, и ги изпълняваше съвестно.

След преживяното с Никълъс обаче се отнасяше критично към предразсъдъците и тесногърдието и вече не беше готова да отговаря на очакванията на обществото във всяко отношение. Днешната вечер беше добър пример. Преди женитбата си никога не би посмяла да участва в бал с маски, докато е в траур, дори костюмирана и анонимна.

Днес се чувстваше освободена, в правото си да се противопостави на строгите нрави и да им се подиграва, макар и задкопринена маска. Общественият престиж вече ѝ изглеждаше без значение в сравнение с трагичната среща със смъртта и загубата, която бе преживяла само преди месеци. Не се притесняваше особено, че е изгубила част от престижа си в обществото.

Днес беше лейди Аурора Сабрийн. Бе запазила титлата, която ѝ осигуряваше уважение, и живееше в елегантна малка къща в Мейфеър. По време на балния сезон Рейвън ползваше градската къща на леля си Дейлримпъл. Готвеше се да прекара идващото лято на село при дядо си, известен в обществото като странна птица с доста груб характер.

Аурора се радваше на независимостта си, въпреки че излизаше сравнително рядко. С изключение на задължението си да придружава

Рейвън при появите ѝ в обществото, тя водеше живот на тъгуваща вдовица. Всяка сутрин излизаше на езда, но много рано, когато в парка се срещаха само наистина страстни ездачи, и почти никога не се появяваше по алеите следобед, когато там се събираше цялото висше общество. Всеки път, когато придружаваше Рейвън на покупки, носеше строго затворена рокля от черна коприна и шапка с воал, за да се знае, че скърби по починалия си съпруг.

Излагаше на показ траура си, но това не беше лицемерие. В момента най-важното за нея беше да пази спомена за Никълъс. Никога нямаше да забрави прекрасния любовник, който я направи жена и я отведе в неподозирания рай на екстаза. Освен това му дължеше благодарност, че я е предпазил от един непоносим брак и я е освободил от властния ѝ баща.

Вече не беше изложена на гневните изблици и желязната строгост на стария херцог и понякога имаше чувството, че се е освободила от задушавачо иго. На Карибите бе вкусила за първи път свободата и бе осъзнала какво означава тя за нея — тогава бе започнала да копнее за независимост. Вече никога нямаше да позволи на мъж да ѝ предписва как да живее. Беше благодарна на Никълъс и за това прозрение, и за новооткритата си вътрешна сила.

Вече не се чувстваше невинна девица като през първата си брачна нощ. Дневникът на младата францужойка ѝ бе повлиял силно, бе ѝ разкрил някои от тайните на страстта и ѝ бе помогнал да разбере какво означават чувствата, събудени в сърцето ѝ от Никълъс Сабрийн.

Споменът за него все още ѝ причиняваше болка. От смъртта му бяха минали вече четири месеца и тя полагаше отчаяни усилия да го забрави. Тъгата ѝ намаляваше по малко с всеки ден. Вече имаше дни, през които не мислеше за него в продължение на много часове.

Нощем обаче страстта му продължаваше да я преследва в сънищата ѝ... Аурора изпъна рамене. Няма да се остави спомените да я измъчват. Нали бе решила да сложи ново начало и да не поглежда назад!

Най-сетне водеше редовен, спокоен живот. Без вълнения, без грижи и страхове, без караници, без ужасяващите гневни изблици на баща ѝ.

Тя беше доволна, дори щастлива. След цялата бъркотия и след трагичните загуби от миналото желаше точно това — спокоен и

мирен живот без особени събития.

Днес вече не дължеше сметка никому, само на себе си. Най-сетне, най-сетне можеше сама да определя живота си. Точно за това беше копняла.

След около час Аурора изгуби Рейвън от поглед и тръгна да я търси. Откри я в другия край на балната зала. Малко настрана от навалищата, момичето разговаряше с непознат господин в костюм на пират. Мъжът носеше превръзка на окото, на колана му висеше сабя. Бузите на Рейвън бяха порозовели, тя се смееше и говореше развълнувано.

Пиратът се стори на Аурора странно познат. Пулсът ѝ се ускори. Атлетичната мускулиста фигура ѝ напомни за Никълъс: широки рамене, тесни хълбоци, силни бедра. Непознатият излъчваше жизненост и опасност. Засмя се весело и върху изгорялото от слънцето лице блеснаха бели зъби. Само че косата на непознатия, полускрита под пиратска кърпа, беше гарвановочерна.

Аурора плъзна пръсти по челото си. Май страдаше от халуцинации. Мъчителният спомен за Никълъс извикваше в паметта ѝ недействителни образи.

В този миг Рейвън хвърли поглед през рамо, сякаш търсеше настойницата си. Пиратът обърна глава и погледите им се срещнаха. Цветът моментално се отдръпна от лицето на Аурора. За момент забрави света около себе си и се почувства върната в брачните покои с Никълъс. Изгуби се в дълбините на бездънните тъмни очи.

В следващия миг Аурора се обърна рязко и побягна.

Слепешком стигна до библиотеката, осветена само от една лампа на писалището. Добра се до дивана и потърси опора във високата облегалка. Сърцето ѝ биеше лудо. На челото ѝ избиха капчици пот.

С треперещи пръсти свали маската от лицето си и объркано се запита дали пък не е близо до лудостта. Знаеше, че не е в състояние да го забрави, но никога преди това не бе виждала лицето му толкова ясно...

— Аурора — прозвуча мелодичен мъжки глас зад гърба ѝ.

Тя остана неподвижна. Сякаш нож прониза сърцето ѝ. Невъзможно беше да е неговият глас. Мъжът, споменът за когото я

преследваше така мъчително, беше мъртъв.

— Аурора, погледни ме.

Младата жена се обърна бавно. На прага стоеше пиратът. По дяволите, приликата беше смайваща, въпреки черните коси и пиратския костюм.

Аурора се вкопчи в облегалката на дивана и затвори очи. Ала когато след малко ги отвори, видението все още стоеше на прага.

— Невъзможно... — прошепна с пресекващ глас тя. — Ти си мъртъв...

— Оживях, ангеле.

Мъжът бавно свали превръзката от окото си. Никога не би могла да забрави тези прекрасни тъмни очи. Никълъс!

— Божичко... — промълви безсилно тя.

По устните му пробяга усмивка.

— Не се ли радваш да ме видиш жив?

Неспособна да диша, камо ли да говори, Аурора вдигна ръка към слепоочието си. Зави ѝ се свят, коленете ѝ се подкосиха. Загуби опора и щеше да се свлече на пода, ако Никълъс не я бе уловил за лактите. Докосването му я изгори.

— Не разбирам... невъзможно е...

— Напротив, Аурора. Аз съм жив. Стоя пред теб от плът и кръв.

Тя го погледна смаяно.

— Но как...?

— В последния момент Мадсън реши, че не е честно да ме обеси, след като съм помогнал някога на негова роднина. Качи ме на кораб за Барбадос и писа на адмирала, че само в неговите пълномощия е да изпълни смъртната ми присъда.

— Но аз... стоях пред гроба ти...

— Боя се, че това беше измамна маневра. Пърси беше убеден, че няма да тръгнеш за Англия, ако имаш и най-малък шанс да спасиш живота ми. Затова му предложих да те отведе на моя гроб. Със съгласието на Мадсън войниците изкопаха дупка. Пърси обаче нямаше представа, че комендантът на крепостта е решил друго.

Значи гробът е бил измама? Дълбоко разтърсена, Аурора се вгледа изпитателно в лицето му. Все още не вярваше на тия разкрития. Наистина ли Никълъс бе избегнал смъртта? Нямаше сили да произнесе дори една дума. В сърцето ѝ бушуваше буря. Чувстваше се потресена и

объркана, ужасена от измамата му и завладяна от радостта, че го вижда жив и здрав.

Вдигна ръка и докосна лицето му. Кожата му беше топла и гладка. Той сложи ръка върху нейната и я притисна към бузата си. В продължение на един задъхан миг двамата се гледаха дълбоко в очите.

Внезапно я връхлетя нов пристъп на слабост и тя се олюля. Никълъс я прегърна и Аурора внезапно се озова притисната до широката му гръд. Понечи да протестира, но Никълъс поклати глава.

— Полегни си малко. Виждам, че си в шок.

Положи я на дивана и коленичи до нея.

— Нищо ми няма — прошепна отбранително тя, когато той започна да разкопчава костюма ѝ.

Топлите пръсти докоснаха шията ѝ и тя се разтрепери. Споменът нахлу в сърцето ѝ с нова сила. Никълъс, изглежда, също си спомни, защото пръстите му станаха горещи. Той устреми поглед към гърдите ѝ и зърната им моментално щръкнаха под корсета.

Дъхът ѝ се ускори. Тъмният му поглед се върна към лицето ѝ.

— Всяка нощ те сънувах, ангеле... толкова си красива...

Гласът му беше кадифен шепот. Тя се опита да отговори, но от устните ѝ не излезе нито звук. Никълъс въздъхна шумно и стисна ръцете ѝ. После за нейно облекчение се надигна, отиде до масичката и наля коняк в малка чаша.

Аурора седна на дивана и с трескави пръсти оправи костюма си. Никълъс седна до нея и ѝ подаде чашката. Тя отпи послушно. Конякът изгори гърлото ѝ, но проясни главата ѝ.

— Прости ми, че проявих слабост, но...

— Толкова силно ли те уплаших?

— Да. — Аурора се намръщи. — Минаха месеци, Никълъс. Защо не ми писа, че си жив? Не мога да повярвам, че сте крили от мен, и ти, и Пърси.

— Съмнявам се, че Пърси знае какво се случи. Британците са убедени, че съм се удавил, и аз сметнах за целесъобразно да не разрушавам това убеждение. Възможно е Пърси да е чул слухове и да ти е писал, за да те подготви, но сега сме във война и писмата често се губят.

При мисълта, че Никълъс и Пърси са си послужили с такава жестока измама, в гърдите ѝ се надигна гняв. Ник нарочно я бе оставил

да вярва, че е мъртъв. Тя бе проляла горчиви сълзи на гроба му и оттогава страдаше за него...

— Защо не ми писа? — повтори твърдо тя. — Как можа да ме оставиш да се измъчвам?

— Прости ми, Аурора. Трябваше да опитам да се свържа с теб, но войната прави нещата ужасно трудни. Просто се опитах да спася живота си. Прости ми.

Аурора разтърси глава. Защо се гневеше, след като Никълъс беше жив и здрав? Гневът ѝ отлетя също така бързо, както се бе появил. Заля я вълна на щастие. Не бе в състояние да отвърне поглед от него. Не знаеше кой от многото въпроси да зададе първо. Никълъс явно прочете мислите ѝ.

— Искаш ли да знаеш как успях да избягам?

— Да, разбира се.

— Вече ти казах, че Мадсън отказа да изпълни смъртната ми присъда. Заповяда да ме отведат на Барбадос, където е британската главна квартира. Лежах в трюма на военен бриг, когато избухна буря. Силният вятър пречупи главната мачта и корабът се залюля по вълните като орехова черупка.

Аурора си припомни силната буря, която бе забавила плаването им до Монсерат в деня на очакваната екзекуция на съпруга ѝ.

— На борда настана хаос. Моряците и войниците се мъчеха да опазят кораба от обръщане и никой не мислеше за мен. Успях да се освободя от веригите и скочих през борда. Никой не допускаше, че ще успея да се добера до сушата при такава буря. Затова ме обявиха за мъртъв.

— Не мога да повярвам! Значи ти си жив благодарение на една силна буря?

Ник се усмихна иронично.

— Знам какво си мислиш. Всъщност аз дължа живота си на теб, ангеле. Заради нашата сватба отложиха екзекуцията, а после съдбата се обърна в моя полза.

Аурора въздъхна тихо.

— Искан ми се да бях узнала по-рано, че си жив. Така щях да си спестя толкова мъка по теб.

— Тъгуваше ли за мен, Аурора?

— Да, естествено. Ти беше мой мъж.

Настана кратко мълчание.

— Все още съм твой мъж.

Аурора издиша шумно. Смисълът на думите му я уплаши. Никълъс все още беше неин съпруг. Двамата все още бяха женени. Милостиви боже...

— Честно казано, осмелих се да дойда в Англия точно по тази причина — призна тихо Никълъс. — Тук имам съпруга. Теб.

Аурора отново загуби дар слово. В главата ѝ се гонеха объркани мисли.

— Постарах се да дойда по-рано — обясни той. — Ала минаха седмици, преди да залича следите от бягството си. Изтекоха още няколко седмици, преди да намеря един от корабите на братовчед ми Уиклиф и да го подготвя за прекосяването на океана. Наложих се да наема британски екипаж и да набавя документи, които ми позволяват да стъпя на английска територия.

— Документи... — Аурора стисна ръката му до болка. — Мили боже! Не биваше да се появяваш в Англия! Ти си избягал затворник, осъден на смърт!

— Спокойно, скъпа, не се притеснявай. Както виждаш, косата ми е боядисана. Нося името на моя американски братовчед Брандън Девърил. Двамата доста си приличаме, а и той няма да се сърди, че съм взел името му. Брандън е корабен магнат от Бостън и в момента се опитва да оправи бъркотията, предизвикана от войната.

Аурора го гледаше, без да мигне.

— Войната! Никълъс, братовчед ти е американец! Не си добре дошъл в Англия под негово име.

— Напротив, скъпа, аз съм предан на краля — или поне се представям за такъв, — затова ме приеха с отворени обятия. В Съединените щати все още живеят десетки верни на краля благородници, които са враждебно настроени към войната с Англия. Много от тях се завърнаха в старата родина, затова и моята история прозвуча достоверно. Знам, че Брандън няма да се зарадва, като научи тези подробности, защото той мрази британците — да не забравяме, че Бостън пострада тежко от ограниченията, наложени от вашето правителство. Но той ще разбере, че съм използвал името му за добра кауза.

— Ако някой те познае, може да свършиш на бесилката. В най-добрия случай ще те пратят в Тауър.

— Предполагам, че си права. Във всеки случай обаче аз нямам намерение да се оставя да ме хванат.

Никълъс се засмя развеселено и Аурора го изгледа с укор. Лекомислието му отново събуди гнева ѝ.

— Невъзможно е да останеш в Англия, Никълъс! Нима не разбираш? Ще те убият!

— Няма да ме убият толкова лесно. Не за първи път успявам да се изплъзна от онази с косата, повярвай.

След всичко, което бе чула за него, Аурора разбра, че той се забавлява да гледа смъртта в очите. Лекомислието и безстрашието му я вбесиха. Каква наглост — да се яви на бала облечен като пират. Тази дързост я ядоса още повече.

В действителност Аурора се разкъсваше между тревогата и гнева. Никълъс беше дързък до безумие авантюрист, който нарочно предизвикваше съдбата. При мисълта какво го очаква, ако го разкрият, тя се разтрепери от ужас.

— Вразуми се, за бога! Не бива да оставаш тук — помоли настойчиво тя.

— Аз съм разумен, скъпа, и няма да си тръгна оттук. Предприех това дълго пътуване само за да те видя.

— Добре, видя ме. Време е да си вървиш.

— Само че имаме проблем, скъпа.

— Какъв проблем?

Ник я прониза с тъмен поглед.

— Говоря за нашия брак.

Нашият брак... В сърцето ѝ се надигна ужас. Беше прещастлива да разбере, че Никълъс е жив, но това не означаваше, че се радва да го има за съпруг. Присъствието му носеше значителни усложнения. На първо място, той не биваше да се показва никъде, защото това означаваше да го арестуват и да го екзекутират. Бракът отново щеше да обърка живота ѝ, да разруши мира в сърцето ѝ, постигнат след толкова усилия. Дори само близостта му смущаваше сетивата ѝ.

В коридора се чу смях, последван от нежен шепот. Влюбена двойка се скри в едно от съседните помещения. Аурора се вцепени. Обхвана я смъртен страх.

— Трябва да се махнеш оттук — закле го тя шепнешком, когато гласовете заглъхнаха. — Ако някой те види... ако някой ни види, ще те разкрият.

— Вече ти казах, че не се притеснявам да ме видят.

— Аз обаче се притеснявам.

— Личи си. Страхливка!

— Никълъс! — в гласа на Аурора звънна нетърпение.

— Добре, може и да си права. Балът с маски не е най-доброто място за сериозен разговор. А ние с теб трябва да поговорим за брака си.

— Да, естествено, но не сега.

— Тогава по-късно. — Той вдигна ръката ѝ към устните си и нежно целуна връхчетата на пръстите. — Очаквам те след бала.

Когато Аурора сърдито издърпа ръката си, той помилва бузата ѝ. Както при всяко негово докосване, я разтърсиха горещи тръпки. Пламъкът в очите му ясно ѝ показа, че той отлично знае какви чувства предизвиква у нея.

Никълъс завърза отново черната кадифена превръзка върху окото си и се превърна в дързък пират. На прага се обърна, погледна я пронизващо, после излезе с бързи крачки от библиотеката.

Аурора остана като закована на мястото си, все още разтърсена от внезапната му поява и възбудена от близостта му.

Съпругът за една нощ, когото смяташе за мъртъв, бе възкръснал. И тя нямаше представа как ще продължи животът ѝ.

*Целувката му, нежното му докосване ми
отнеха дъха и ме разтрепериха...*

Потънал в мисли, Никълъс седеше в каретата и чакаше жена си. Неговата съпруга. Чужда дума. Нима бе избягал от бесилката само за да се озове в оковите на брака?

Очевидно той не беше единственият, който изпитваше отвращение пред брачните окови. Лейди Аурора изобщо не изглеждаше въодушевена от възможността да признае брака помежду им, макар и сключен при извънредни обстоятелства. Беше разбираемо, че завръщането му я е шокирало, но мисълта да остане свързана с него за цял живот явно я притесняваше силно.

Никълъс се чувстваше по-зле и от нея.

Беше си поиграл с мисълта просто да пренебрегне това неочаквано усложнение в живота му. Можеше да си остане в Америка и да забрави, че е бил женен, но това означаваше да страда от угризения на съвестта. Достатъчно дълго се бе изплъзвал от отговорността. Беше време да изпълни задълженията си и да постави личните си желания на заден план. Би било безчестно да отрича съществуването на съпругата си, особено след като ѝ беше благодарен за толкова много неща.

Например за това, че все още беше жив. Тя му даде възможност да изпълни обещанието, което бе дал на баща си на смъртното му легло. И бе спазила обещанието си да поеме настойничеството над сестра му и да я въведе в английското висше общество. Рейвън го увери, че е доволна от новия си живот и че благодарение на Аурора е била приета дори от високомерните си роднини. Освен това двете станали добри приятелки.

Не би могъл да пренебрегне жертвите, които Аурора бе направила заради него.

Бракът им беше валиден, независимо от обстоятелствата, които го бяха принудили да я вземе за жена. Двамата бяха прекарвали първа брачна нощ, изпълнена с много страст и нежност, и споменът за нея го преследваше безмилостно.

Никълъс присви очи. През изминалите месеци имаше достатъчно време да си внушава, че златнорусата изкусителка, чийто образ непрестанно го измъчваше, е била само плод на фантазиите на един осъден на смърт нещастник. Че връзката между двамата се е породила само от отчаянието и животинския му нагон. Не е възможно една жена да е толкова достойна за желание, както той виждаше в спомените си Аурора Деминг.

Днешната вечер му показва колко се е лъгал. Хладната ѝ кралска красота беше също толкова зашеметяваща и омагьосваща като в сънищата му. Новата среща с нея го улучи като удар под лъжичката.

Краткото докосване изпрати пламтяща стрела към слабините му и събуди диво желание да я притежава отново.

Никълъс стисна зъби и потисна похотливите си мисли. Не очакваше да чуе от лейди Аурора възражения срещу брака им. Сега обаче се боеше от съпротивата ѝ, в случай че предяви претенциите си на съпруг. Докато не изяснят тази тема помежду си, той не можеше да се надява да споделят леглото и нямаше да посмее дори да я докосне нежно.

Аурора престана да се радва на шумния и весел маскен бал. Несигурността и вътрешното ѝ напрежение растяха от минута на минута. Никълъс ѝ бе дал да разбере, че държи да говори с нея след бала. Тя обаче се нуждаеше от време, за да се възстанови от преживения шок при новата им среща и да подреди мислите си. В противен случай нямаше да се получи разумен разговор. Нужно ѝ беше отлагане, за да се справи със силното въннение.

Реши да напусне празненството преди края му. Сбогува се с Рейвън под претекст, че се чувства неразположена. Не ѝ се удаде случай да поговори с момичето за чудното възкръсване на Никълъс. Уговориха се утре рано да пояздят в парка и младата дама отново бе отвлечена от настойчив кавалер на танцовата площадка.

На широкото стълбище я срещна лорд Ключни и предложи да я отведе до каретата ѝ.

— Няма нужда, милорд — опита се да го разубеди Аурора.

— За мен винаги е удоволствие да придружа красива жена като вас, повярвайте!

Аурора се чувстваше твърде слаба, за да реагира враждебно на баналния комплимент.

На широката улица чакаха блестящите черни карети на гостите, наредени в строга редица. Лакеите изтичаха да ги посрещнат, приеха с поклон заповедите на графа и много скоро докараха каретата на Аурора.

— За съжаление имам уговорка за утре — каза Ключни, докато ѝ помагаше да се качи, — но се надявам вдругиден да ви видя в парка.

— Лека нощ, лорд Ключни — сбогува се Аурора, която не желаше нищо друго, освен да се отърве от него.

— Сънувайте нещо хубаво, скъпа моя.

Вратичката се затвори с трясък. В същия миг силна ръка я хвана за лакътя, дръпна я към вътрешността на каретата и я натисна върху тапицираната седалка.

Аурора изписка тихо. Сърцето ѝ се качи в гърлото. В тъмната вътрешност на каретата видя до себе си сянката на мъжка фигура. Никълъс.

Загледа се неவிждащо в празното пространство и зачака каретата да потегли. Значи не бе сънувала. Той беше жив и седеше до нея. Близостта му предизвика у нея същите объркващи усещания както преди четири месеца.

Гласът му обаче прозвуча студено.

— Би ли ми обяснила какво беше това?

— За какво говориш? — прошепна Аурора, без да разбира.

— Ключни си позволява да те ухажва.

— Глупости! Изобщо не ме ухажва.

Никълъс се наведе към нея и свали сатенената маска, за да я погледне в лицето.

— Нима твърдиш, че не се интересува от теб?

Тонът му я стресна. Погледна го подозрително.

— Просто прояви учтивост и ме придружи до каретата.

— И ти си му благодарна за вниманието, така ли? — прозвуча режешо гласът му. — Толкова бързо ли забрави съпруга си, Аурора?

— Не съм те забравила — отговори сериозно тя.

— Така ли? По нищо не приличаш на тъгуваща вдовица. Само четири месеца след привидната ми смърт моята вдовица посещава балове с маски и си уговаря среща с известен донжуан.

Объркването ѝ от неочакваната атака се превърна във възмущение.

— Баща ми непрекъснато се разпореждаше как да живея и как да се държа в обществото. Искам да знаеш, че вече не търпя укори относно поведението си, дори от теб.

— В този случай се нуждаеш от критика.

— Уверявам те, че винаги съм се старала да не давам и най-малък повод за клюки — отвърна остро тя. — Приех поканата за бала само заради Рейвън, защото тя ме помоли. Но не разбирам защо трябва да се оправдавам пред теб.

В каретата се възцари мълчание. Аурора усети как Никълъс се опитва да намери погледа ѝ.

— Значи не си окуражавала Ключони? — Гласът му се смекчи.

— Не, разбира се. Той е просто далечен познат. Освен това е един от малкото, които не ме осъждат заради прибързания брак с осъден престъпник.

Този път настана още по-дълго мълчание.

— Сигурно последните месеци са били много тежки за теб...

— Във всеки случай не бяха леки — обясни подигравателно Аурора. — Станах печално известна като жена, сключила брак с американец, осъден на смърт чрез обесване. Баща ми побесня от гняв... — Но сега не беше време да описва лудостите на стария херцог. — Във всеки случай известни кръгове и досега отказват да ме приемат.

— Съжалявам, че съм ти създал такива проблеми — промърмори съкрушено Никълъс.

Междувременно очите ѝ бяха привикнали с мрака в каретата и тя различи лицето му под лунната светлина, влизаща през прозорчето. Да, той не беше плод на трескавите ѝ фантазии. Той беше същият искрящ от живот, силен, истински мъж, когото пазеше в спомените си. Красиво лице, загадъчни очи, чувствени устни... Аурора с мъка отвърна поглед.

— Не беше чак толкова зле — опита се да обясни тя. — Братовчед ти Уиклиф ми оказа голяма помощ. Предложи ми закрилата на името си и уреди незабавно всички финансови подробности, за които си го помолил в писмото си. Определената от теб издръжка е много щедра и ми даде възможност да си купя къща в Лондон.

Тъмните очи се потопиха в нейните.

— Сега обаче съжеляваш за решението си да се омъжиш за мен.

— Не съжелявам — възрази твърдо Аурора. — И дума не може да става за съжаление. Ти ме спаси от брак с един ужасен мъж и ми даде възможност най-сетне да се разделя с баща си. Работата е там, че... Никой от нас нямаше намерение да се обвърже за цял живот. И двамата мислехме, че бракът ни е приключен. Че когато ти...

— Да, знам. Когато умра, край на брака ни. Това обаче не променя факта, че пред закона сме мъж и жена.

Аурора се намръщи.

— Не виждам как бихме могли да останем такива, дори да го искаме. Ти не можеш да рискуваш да те разкрият. Ако някой те познае, ще те хвърлят в затвора и сигурно ще те обесят.

— Не се притеснявай. Тук съм братовчед ми Брандън.

— Толкова ли не разбираш, че прикритието ти всеки момент може да рухне? Колкото и да си боядисваш косата, един ден ще те познаят.

— Аз съм на друго мнение. Не съм идвал в Лондон от три години. Хората са забравили как изглеждам.

— Ключи те помни много добре. Тази вечер ми разказа няколко истории за буйните ти години. Той е умен мъж, нищо, че прави впечатление на бърбив глупак.

Никълъс замълча. Аурора го огледа по-обстойно. Носеше черна наметка върху пиратския костюм, но сабята на колана му се виждаше съвсем ясно.

— Наистина ли се надяваш да не те познаят, като се явяваш предрешен като пират? — попита укорително тя. — Какво лекомислие! Не можа ли да се облечеш по друг начин?

Зъбите му блеснаха в мрака.

— Според мен костюмът е много подходящ.

Аурора въздъхна.

— Във всеки случай няма да се явя пред обществото в твоята компания. Как бих могла да обясня присъствието ти?

— Какво има за обясняване? Ще ме представиш като братовчед на починалия си съпруг. Ние сме роднини, следователно познанството ни няма да събуди подозрения.

— Забравяш едно важно нещо.

— Какво?

— Сестра ти. Преди да действаш необмислено, помисли за Рейвън. Ако истината излезе наяве и ти свършиш в затвора, а може би и на бесилката, аз, твоята съпруга, ще се забъркам в ужасен скандал, а малката ти сестричка ще бъде отхвърлена от обществото и наказана с презрение. Наистина ли искаш да опростиш шансовете ѝ за добра партия?

— Не, разбира се. Не бих направил подобно нещо... след всичките ти усилия да я въведеш в обществото.

Аурора го погледна втренчено.

— Би ли могъл да си представиш как двамата живеем заедно като мъж и жена?

Лицето му остана затворено.

— Нямам друг избор.

Примирението му я учуди. Очакваше и той да се опита да намери изход от дилемата, както се опитваше тя.

— Нека бъдем разумни, Никълъс — заговори отмерено тя, надявайки се да го вразуми с логични аргументи. — Има цяла редица причини, които говорят против нашия брак. Ти си американец, аз съм англичанка — нашите страни водят война. Ти си авантюрист, мъж с гореща кръв, докато аз... аз не обичам приключенията и се отвращавам от всяко насилие. Освен това... ние не се обичаме.

Аурора се разколеба и се учуди сама на себе си. Защо изведнъж бе станала толкова несигурна? Каквото и да изпитваше към Никълъс Сабрийн, то не беше любов.

— Аз не те обичам и ти не ме обичаш. Ти се ожени за мен само заради сестра си. Бракът би трябвало да се сключва от любов и привързаност, не от отчаяние.

Като чу думата „любов“, Никълъс се скова. Но после се облегна удобно, скръсти ръце и протегна дългите си крака.

— Права си, между нас няма любов — потвърди той.

Равнодушната му забележка предизвика болезнено убождане в сърцето ѝ и това я учуди още повече. Беше смешно да се чувства засегната само защото той бе потвърдил, че не я обича. Авантюрист като Никълъс Сабрийн не би изгубил сърцето си по жена, камо ли по такава, с която се бе обвързал по принуда.

— Ето, виждаш ли? — рече тя, стараяйки се гласът ѝ да звучи равнодушно. — Би било безсмислено да останем заедно. Аз нямам желание да бъда твоя съпруга. Ти нямаш желание да бъдеш мой съпруг.

— Има обаче един проблем — възрази Никълъс и се обърна към нея. — Не е възможно да анулираме брака си, защото е консумиран. Прекарахме първата си брачна нощ заедно, не помниш ли?

При споменаването на онази единствена нощ я заля гореща вълна. Внезапно Аурора осъзна колко близо е той до нея и усети топлината на тялото му.

Тъмният му поглед обходи замислено красивата ѝ фигура, спря върху гърдите, после върху бедрата, сякаш си представяше какво се крие под маскарадния костюм.

Аурора се изчерви смутено под този дързък поглед и неволно се отдаде на спомените: как Никълъс се движеше между бедрата ѝ, как я изпълваше... Желанието я прониза като светкавица и тя задиша побързо.

Погледът му остана прикован в корема ѝ.

— Интимността ни явно е останала без последствия.

Аурора кимна. В началото беше разочарована, че не е заченала дете от него, но сега изпитваше облекчение. Ако беше бременна, трудно щеше да убеди Никълъс, че е нужно да я освободи от този брак.

— Добре тогава — подхвана тихо той, когато тя остана безмълвна. — Значи ти предлагаш да забравим, че сме свързани пред закона и да живеем разделени, сякаш не сме мъж и жена?

— Да. Това е най-доброто и най-простото решение и за двамата ни.

— Боя се, че забравяш още нещо, ангеле — възрази меко Ник.

— Какво по-точно? — погледна го въпросително тя.

Вместо отговор той я привлече нежно, но неумолимо към себе си и устата му се приближи към нейната.

— Това... — пророни той и завладя устните ѝ.

Целувката му беше зашеметяващо чувствена и събуди в тялото ѝ жаждата, за която мислеше, че никога вече няма да изпита. Замаяна, Аурора падна на гърдите му. Когато най-сетне се отдели от нея, Ник прошепна дрезгаво в ухото ѝ:

— Може би не сме се оженили по любов, но между нас съществува неустоима сила на привличане. У теб гори същият огън като у мен, съкровище. Как бих могъл да го отрека?

Опиянена от настойчивата му целувка, Аурора напразно се опита да си възвърне самообладанието. Притисна длани върху гърдите му, за да го отблъсне. В този миг каретата спря. Велики боже!

Бяха пред дома ѝ. В следващата секунда слугата щеше да отвори вратичката, за да ѝ помогне да слезе. Тя блъсна Никълъс в дъното на каретата и се изправи, за да го закрие с тялото си.

— Не бива да ни видят заедно!

Посегна към вратичката, но той я задържа.

— Остави ме да сляза! — изфуча разярено Аурора.

— Днес ще ти позволя да си отидеш, скъпа, но това не означава, че сме решили проблема си.

Без да му отговори, тя слезе от каретата цялата разтреперана. Дано слугата не забележи пирата, разположил се на седалката — нейният съпруг.

Аурора позволи на камериерката да ѝ помогне за вечерния тоалет. Скоро я освободи и се пъкна в леглото. Вече минаваше полунощ, но тя не можа да заспи. Взираше се с широко отворени очи в балдахина, трескавите ѝ мисли кръжаха около Никълъс. Чувстваше се топла и изпълнена с желание, устните ѝ още горяха от целувката му.

Защо този мъж упражняваше толкова объркващо въздействие върху нея? Откъде идваше тази еротична сила на привличане помежду им? Дори само близостта му ѝ отнемаше дъха и омайваше сетивата ѝ. Ъ най-лекото докосване я възбуждаше, отваряше спомена за необузданата страст през първата им брачна ноц... страст, описана така картинно в дневника на францужойката.

Аурора въздъхна и се обърна настрана. Отметна завивката и отново въздъхна. Беше ѝ горещо, в стаята беше твърде топло, макар че прозорците бяха отворени.

У теб гори същият огън като у мен. Да, тя отново бе усетила огъня, който той без усилие разпалваше у нея. Избяга от каретата в паника не само защото се страхуваше да не ги видят заедно, а защото се уплаши от чувствата, които Никълъс будеше у нея. Даже не се сбогува, както изискваше приличието.

Дори не го попита има ли къде да се подслони през нощта. Уиклиф не беше в Лондон... Къде ли е отседнал Никълъс? Е, той беше авантюрист, безстрашен пътешественик и сигурно щеше да се справи и без нейната помощ. Тя не носеше отговорност за него, макар да ѝ беше съпруг.

Нейният съпруг. Аурора скри лице във възглавницата. Редно ли беше да го отблъсква? По закон двамата бяха свързани завинаги.

Божичко, какво да прави сега? Наистина беше щастлива, че Никълъс е избягнал бесилката, но не желаше да живее като негова съпруга.

Дори само мисълта за това предизвикваше силна тревога. Никълъс щеше да обърне добре подредения ѝ, мирен живот с главата надолу. Дори само тазвечерната им среща я бе извадила напълно от равновесие. Шок, гняв, стъписване, страх, загриженост и дива радост — каква ужасна смесица от чувства!

Аурора се сепна. Да, беше наистина щастлива, че е видяла отново Никълъс, но това не беше нищо повече от облекчение, че той е жив. Въпреки това всичко, което той будеше у нея, я караше да се чувства неловко, физическата му близост ѝ причиняваше безпокойство и я правеше неспособна да води разумен разговор с него.

Защо, за бога, беше изложена на такава буря от чувства? Никога не беше имала желание да стане негова жена. Правото беше на нейна страна. Двамата никога не бяха говорили да живеят заедно като семейство.

Не искаше да живее с мъж, който не я обича и когото тя не обича. На всичкото отгоре съпругът ѝ отново беше заплашен от затвор и екзекуция. Никълъс упорито отказваше да проумее, че се намира в опасност. Че ако остане по-дълго в Англия, рискува живота си.

Тя не искаше да живее постоянно в страх и ужас, че ще дойдат да го арестуват и ще ѝ го отнемат завинаги. Достатъчно бе страдала от загубата на Джефри и веднъж вече бе загубила Никълъс. Нямахше да понесе този ужас за трети път.

Не, той не можеше да остане неин съпруг. Някак си трябваше да го вразуми.

Под бледата светлина на луната Никълъс наблюдаваше спящата си жена, омаян от красотата ѝ.

Не издържа на изкушението и се промъкна в спалнята ѝ. С дългогодишния му опит в катеренето по такелажа за него беше детска игра да се изкатери по стария дъб пред прозореца ѝ.

Сега стоеше наведен над спящата Аурора и се опияняваше от красотата ѝ — кожата с цвят на слонова кост, фината извивка на веждите, сочните, полуотворени в съня устни. Русата ѝ коса блестеше под лунните лъчи като сребърна прежда.

Моята съпруга. Каква странна мисъл.

Никога досега не се беше замислял сериозно да се обвърже с жена. В забързания му живот нямаше място за съпруга. Искаше да е свободен, изпитваше неутолима жажда за приключения. Опасността и дългите пътувания бяха най-добрите му любовници. Не желаше нищо повече — докато не срещна Аурора.

Какво я правеше уникална? По време на пътуванията си беше срещнал безброй жени. Познаваше аристократки от изисканите европейски дворове, екзотични красавици от Африка и тайнствени дами от Ориента. Нито една от тях не бе успяла да го развълнува, както го вълнуваше Аурора. Нищо, че се бе оженил за нея по принуда и двамата бяха прекарали една-единствена нощ заедно. Тази жена го преследваше от месеци в сънищата му и бе станала олицетворение на чувственото изкушение.

Попипа внимателно една сребърна къдрица и зарови пръсти в копринения водопад. Аурора беше добре възпитана, сдържана и овладяна. Той обаче бе вкусил част от скрития ѝ огън, пламнал зад бариерите на добродетелността и въздържанието.

Помнеше вкуса ѝ, помнеше всяко кътче от тялото ѝ, което бе вкусил, спомняше си всяка от извивките ѝ и никога нямаше да забрави как бе потънал във влажната горещина на утробата ѝ.

Слабините му набъбнаха от желание, но съзнаваше, че няма право да го удовлетвори.

Колебливо пусна косата ѝ. Аурора имаше право — двамата не си подхождаха, а и той се излагаше на сериозна опасност, като оставаше в Англия. Вероятно и двамата щяха да бъдат по-щастливи, ако той изчезнеше от живота ѝ.

Бе изслушал сериозно логичните ѝ аргументи, но нито един не успя да го убеди в необходимостта да анулират своя брак.

Първо, Аурора не беше наясно колко трудно се получава развод. Второ — и това беше най-важното, — той бе обещал на баща си да поеме отговорност.

Щом като бе принуден да се обвърже за постоянно, по-добре жената до него да е Аурора, отколкото някоя друга. Привличането помежду им представляваше добра основа за дълготрайна връзка. А и като съпруг той нямаше да е принуден да се откаже напълно от скъпоценната си свобода.

Да, той искаше бракът им да продължи. Имаше на разположение четири дълги месеца, за да свикне с тази мисъл. За разлика от него Аурора знаеше истината едва от няколко часа. Трябваше просто да ѝ даде малко време и да вложи уменията си да убеждава, за да я накара да сподели мнението му.

Тихо и внимателно, за да не събуди своята спяща красавица, Никълъс се съблече, пхна се в леглото и се отпусна до Аурора.

Все още не знаеше дали интимната връзка, която бяха създали помежду си през онази страстна нощ, не е била само фантазия на осъден на смърт затворник. Надяваше се да е била истинска и здрава. В момента обаче това нямаше значение. Знаеше, че ще му е трудно да убеди Аурора да го приеме като съпруг. Но и това нямаше значение.

Бе пристигнал в Англия, за да предяви претенциите си към своята жена, и щеше да си замине едва когато постигнеше целта си.

Ръцете му върху тялото ми ме омагьосваха. Те ме милваха и същевременно изискваха, будеха дълбоко в мен неутoliko желание за любов...

Дано никога не се събуди от този сън, който ѝ доставяше такава наслада... Силното тяло на Никълъс се притискаше в гърба ѝ, задничето ѝ се бе сгушило блажено в извивката на бедрата му. Горещината на възбуждения му член пулсираше през тънката батиста на нощницата ѝ. Ръката му се плъзна в деколтето ѝ, заигра се с голите ѝ гърди, докато зърната им щръкнаха и се устремиха към милващите му пръсти.

Аурора простена сладостно, възбудена от играта на топлите пръсти, които нежно масажираха набъбналата ѝ плът и дразнеха коравите зърна. Гърдите ѝ сами се вдигнаха към него и се сгушиха в топлите му длани. Пръстите му притискаха чувствителните зърна и ѝ причиняваха сладко мъчение, което се изля в бурен поток от еротично желание, насочи се право към средата на тялото ѝ и се разпротря като пламтяща лава по вътрешната страна на бедрата ѝ. Тръпките дълбоко в утробата ѝ се разрастваха. Никълъс продължаваше да дразни гърдите ѝ. Хълбоците ѝ се задвижиха сами и започнаха да се трият в неговите. Тялото ѝ копнееше за освобождаване от сладкото мъчение.

Той явно знаеше за какво жадува тя, защото плъзна ръка надолу и започна да милва корема ѝ. Аурора усещаше горещия му дъх по бузата си, чу го да шепне страстни думички в ухото ѝ. Той вдигна нощницата ѝ и топлата му ръка се плъзна по голото ѝ бедро.

Когато пръстите му се заровиха в светлите косъмчета между краката ѝ, от гърлото ѝ се изтръгна гърлен вик. Умелата му ръка раздели крехките листенца на женствеността ѝ. Отворът ѝ веднага овлажня. Пръстите му намериха перлата на удоволствието, подразниха я нежно и затанцуваха около нея. Аурора закопня отчаяно за

освобождаване от непоносимото сладко мъчение. Хълбоците ѝ се притиснаха с все сила към слабините му и продължиха да се трият в кожата му.

В ухото ѝ прозвуча дрезгав шепот:

— Да, любов моя... отпусни се... отдай се на страстта...

Играта на пръстите му я подлуди и тя се понесе неудържимо към селенията на екстаза. Когато два пръста внимателно се потопиха в горещата ѝ утроба, вътрешните ѝ мускули моментално ги обхванаха. Ритъмът на ласките му се ускори. Заливаха я тръпки, великолепно сладки пламъци лумнаха във вътрешността ѝ и я разтопиха. Нададе дрезгав вик и експлодира в силен, тръпнещ оргазъм.

Аурора се събуди от собствения си вик на върховна наслада. Лежеше като упоена, дишаше ускорено, с усилие. В продължение на един дълъг, объркващ миг тя не знаеше къде се намира. После разбра, че е в собствената си спалня, а през отворения прозорец прониква първата светлина на деня. Топлината в гърба ѝ се усещаше толкова истинска, толкова мъжка. Топли устни милваха тила ѝ...

Никълъс. Аурора се вцепени. Силната му ръка лежеше на кръста ѝ, другата се намираще между влажните ѝ бедра, пулсиращата му мъжественост се триеше в седалището ѝ.

Мили боже, значи не бе сънувала! Той бе в леглото ѝ, сякаш двамата прекарваха всяка нощ заедно. Тайно се бе промъкнал в стаята ѝ и бе успял да я възбуди и да я доведе до оргазъм, докато тя спеше. Бузите ѝ пламнаха от срам. Отдръпна се от него и се обърна възмутена.

Никълъс лежеше до нея. Не бе свалил кожата си панталон, но горната част на тялото му беше гола. Дрехите и сабята бяха оставени върху един стол. Черната коса бе разрошена, по бузите му се виждаше набола брада. Погледът му моментално се устреми към набъбналите ѝ гърди, подали се от отворената нощница.

С трепереци пръсти Аурора затвори копчетата на нощницата. Изпитваше ужас — не само от дързостта, която си бе позволил Никълъс, а и от собствената си животинска похот.

— Как влезе?

Не знаеше на кого се ядосва повече — на него и коварството му или на собствената си слабост и податливост. Бе решила следващия път да го посрещне хладно и дистанцирано, да обуздава чувствата си. А той почти веднага бе успял отново да я извади от равновесие.

Никълъс се опря на лакти и посочи с брадичка отворения прозорец.

— Още като малко момче се катерех по такелажа на бащините си кораби. За мен не представлява трудност да се изкатеря по което и да е дърво.

Аурора сърдито поклати глава.

— Хайде тогава, върни се обратно по пътя, по който си дошъл.

Когато Никълъс не се помръдна, тя грабна халата си, облече го и го закопча до шията.

— Не понасям подобно безсрамие! Да се промъкнеш в спалнята ми и да...

Не посмя да завърши изречението, защото не искаше да си спомня как той бе успял да я доведе до оргазъм в съня ѝ. Подло беше от негова страна да се възползва от беззащитността ѝ. А тя мразеше да е беззащитна.

Аурора вирна брадичка, изпъна рамене и се постара да си възвърне самообладанието.

— Ти придоби отвратителния навик да ме плашиш до смърт, като внезапно и неканен изникваш от нищото — изсъска вбесено тя.

Никълъс седна в леглото, мушна една възглавница зад гърба си и се облегна на таблата.

— Когато избяга от каретата, забрави маската си и аз реших да ти я донеса. Представих си, че е златната обувчица на Пепеляшка.

Аурора го гледаше като омагьосана — бронзовата кожа, голите, мускулести рамене — и стискаше устни, ядосана от въздействието му върху нея. Знаещият му поглед я вбеси още повече — той очевидно разбираше как се чувства тя и се наслаждаваше на безпомощността ѝ.

Все пак се постара да говори хладно.

— Това не извинява нахалството ти да се промъкнеш като крадец в стаята ми. Очевидно си решен да предизвикаш скандал.

— Исках само да поговоря с теб, ангеле. Снощи не успяхме да приключим разговора си за общото ни бъдеще.

— Моята спалня не е подходящо място за такъв разговор!

— Боя се, че трябва да ти възразя. — В гласа му звънна нежна ирония. — Не бих могъл да си представя по-приятно място.

— Никълъс, трябва да си вървиш! Сега, веднага! Преди да те изхвърля.

Лицето му изрази тревога.

— Честно казано, очаквах по-сърдечно посрещане от съпругата си. През първата ни брачна нощ ти се държа доста по-мило с мен.

— През първата ни брачна нощ и двамата вярвахме, че ти ще умреш.

— Не бива да отричаш, че през онази нощ между нас пламна огън...

— Напротив, ще отричам! — Аурора пое дълбоко дъх. — Ако тогава сме изпитвали нещо един към друг, то е било само илюзия, родена от отчаяното ни положение.

— Не си права — възрази сериозно Никълъс. — То беше истинско, скъпа моя. Убеден съм, че не е било плод на фантазията ми. Ти живееш в спомените ми като невероятно чувствена жена. Знам го с абсолютна сигурност.

При мисълта как бе реагирала на интимните му милувки Аурора отново порумения от срам. Понечи да реагира възмутено, но точно в този момент някой почука на вратата и тя се вцепени. Изпълнена с ужас, видя как някой натисна бравата, за да влезе. Само с три дълги крачки се озова до вратата и заключи.

— Аз съм, милейди, нося ви сутрешния шоколад — обади се женски глас от коридора.

— Един момент — отвърна трескаво Аурора. Ако прислужницата открие Никълъс в постелята ѝ, край с доброто ѝ име.

Върна се до леглото, спусна завесите на балдахина и скри Никълъс зад стена от брокат в цвят на слонова кост. Чу тихия му смях, когато отново се запъти към вратата, и това неуместно веселие я ядоса още повече. Как смееше да я поставя в тази компрометираща ситуация и на всичкото отгоре да ѝ се подиграва!

Пропусна момичето да влезе. Сърцето ѝ биеше лудо. Избягваше да поглежда към леглото. Посочи на прислужницата да остави сребърната табла на масичката и ѝ кимна.

— Благодаря, Моли, можеш да си вървиш.

— Да, милейди.

Момичето направи реверанс и излезе от спалнята. Аурора побърза да заключи вратата.

— Чисто ли е вече? — осведоми се развеселено Ник.

— Не викай! — изфуча Аурора. — Слугите ще те чуят.

Дръпна завесите. Той се бе разположил преспокойно в леглото ѝ, в тъмните му очи танцуваха весели искри. Наглостта му беше вбесяваща!

— Нямах причини за паника, Аурора.

— Лесно ти е да говориш. Ако намерят чужд мъж в леглото ти, това няма да навреди на доброто ти име.

— Ако ме открият в леглото с мъж, реномето ми ще бъде сериозно засегнато, уверявам те. Такава опасност обаче не съществува, защото се чувствам привлечен по-скоро от жени.

— Това изобщо не е смешно, Никълъс!

— Според мен е. Изглеждаш невероятно красива, когато си гневна.

Аурора въздъхна тежко. Беше на края на търпението си.

— Моля те да се облечеш бързо и да си отидеш.

— Къде да ида?

Тя го погледна въпросително.

— Нима не си отседнал някъде?

— И ако не съм, какво? Ще се съжалиш ли над мен? Ще ме приемеш ли при теб?

— Не — отсече тя. — Ще помоля иконома си да ти намери квартира.

— Няма защо да се тревожиш за мен, скъпа.

— Да говорим сериозно. Къде живееш?

— Все още съм на кораба си, но това е само временно. Пристанището е извън града. Смятам да си потърся хотел. Щях да отседна при Уиклиф, но той отсъства.

— Лудост е да останеш в Лондон. Ще те убият.

Никълъс не обърна внимание на предупреждението ѝ. Погледът му обходи стаята.

— Хубава спалня. Цялата ти къща е хубава. Каза, че си я купила с парите, които ти оставих...

— Да. — Аурора го изгледа подозрително. — Май обмисляш да се отметнеш от дадената дума и да обявиш уговорката ни за невалидна?

— В никакъв случай. Ти си я спечели честно, особено като се има предвид какво направи за сестра ми.

— Обаче ти имаш намерение да разрушиш всичко постигнато дотук и на всичкото отгоре да ми причиниш страдание.

— Не, съкровище. Искам само да говоря с теб как ще разрешим брачния си проблем. Дреболия, нали? — Потупа леглото до себе си. — Ела, седни при мен.

Аурора отново го погледна подозрително.

— Нима очакваш да ти се доверя след дръзкото ти нощно нападение?

— Нали не искаш слугите ти да ни чуят? Но щом се налага да крещя като луд, за да говоря с теб...

Развеселеният му смях ѝ даде да разбере, че му е напълно безразлично дали ще го открият. По-добре да не подлага на изпитание нахалството му. Макар и неохотно, седна на разстояние от него и скръсти ръце на гърдите си.

— Добре, слушам те.

Той я огледа замислено.

— Ти явно не искаш да приемеш, че имаш съпруг...

— Не очаквах подобни усложнения, но това е разбираемо, нали?

— Да. Напълно те разбирам.

— Аз изпълних своята част от уговорката, Никълъс. Много добре знаеш, че никога не сме говорили за съвместен живот. Нашият договор беше само за една нощ.

— Правилно.

— С теб сключихме брак по целесъобразност, нищо повече.

— И ти не се интересуващ повече от този брак по целесъобразност, така ли?

— Ти също не си заинтересован да го продължим. Никога не си ме искал за жена.

— Промених мнението си. Затова съм тук, при теб.

Аурора го погледна уплашено.

— Ние с теб нямахме възможност да се опознаем — продължи спокойно Никълъс. — Все още не знаем подхождаме ли си, или не.

— Знаеш, че не си подхождаме. Ти никога няма да бъдеш щастлив с мен, както и аз с теб. Аз не се вписвам в твоя свят на авантюристи и пирати. Представяш ли си ме на борда на военен кораб? Подобен живот ще ме направи дълбоко нещастна.

— Възнамерявам след войната да се установя за постоянно.

— В Америка, нали?

— Да. Във Вирджиния, където живеят мама и сестрите ми.

— Нима ми предлагаш да се откажа от живота си тук и да те последвам във Вирджиния?

— Боя се, че това е неизбежно. Не мога да остана в Англия.

Аурора го гледаше стъписано.

— Англия е моята родина, Никълъс. Не искам да живея в чужда страна, сред чужди хора. Войната между нашите страни може да продължи години и никой не знае кога ще мога да се върна в Англия, за да видя приятелите и роднините си.

— Останах с впечатлението, че не си много близка със семейството си.

— Не става дума само за семейството ми. Онова, от което истински ме е страх, е твоят авантюризъм. Ти постоянно се излагаш на опасности. Не бих понесла да те чакам безкрайно, докато се завърнеш от непълно непозната и вероятно нецивилизована далечна страна. Няма да живея в постоянна тревога за теб и да се питам жив ли си, или мъртъв. С идването си в Англия ти се изложи на смъртна опасност. Не забравяй, че си осъден на смърт! — Аурора тръсна глава. — Веднъж вече повярвах, че си мъртъв, и тъгувах за теб. Няма да го изживея още веднъж.

Никълъс мълчеше. Тъмните му очи търсеха нейните.

— Трябва да има друго решение — продължи тя. — Решение, което не ни принуждава да живеем като мъж и жена.

— Има само един начин да го осъществим и това означава развод.

Аурора пребледня. Развод не само се даваше много трудно, а и щеше да унищожи завинаги доброто ѝ име в обществото.

— За мен разводът означава катастрофа. Обществото ще ме презре, ще бъда отхвърлена завинаги. Няма да мога да се покажа пред хората.

— Бих могъл да опитам да анулирам брака ни чрез американски съд — предложи той. — Вероятно имам шансове за успех, понеже бракът ни бе сключен при обстоятелства, които вече не са валидни.

— Не може ли просто да се направим, че никога не си се връщал? — попита с надежда тя. — Защо да не живеем разделени?

Никълъс я погледна изпитателно.

— Ясно ли ти е, че не можем да сключим друг брак?

— Нямам никакво желание да се омъжа повторно. Онова, което преживях с теб, ми е напълно достатъчно. — При тези думи Никълъс вдигна вежди и Аурора прехапа устни. — Съжалявам, не исках да те засегна. Разбери, аз страдах много от твоята привидна смърт и се заклек да оставя миналото зад гърба си и да започна нов живот. Доволна съм от живота, който вода сега.

— Имам един въпрос — поде бавно Никълъс. — Да приемем, че ще запазим брака си. Какво ще стане, ако някой от двамата ни се влюби? Тогава съществуващият брак ще бъде пречка за теб или за мен.

— Нямам намерение да се влюбя пак. Обичах Джефри още от детските ни години и не вярвам, че мога да се влюбя истински в друг мъж. Освен това съм твърдо решена да не дарявам повече сърцето си. Болезнено е да изгубиш обичан човек.

За миг Никълъс се скова, после на устните му заигра тънка усмивка.

— Опитай се да погледнеш на нещата от моя страна. Какво ще стане, ако се влюбя в друга жена?

Прониза я внезапна болка, но разумът ѝ бързо взе връх. Авантюрист като Никълъс Сабрийн не беше в състояние да дари сърцето си на жена.

— Съмнявам се. Но ти обещавам, че ако се влюбиш истински в друга жена, ще те освободя. Веднага ще се съглася да анулираме брака си или да се разведем.

— А дотогава ще живеем, сякаш не сме се познавали, така ли?

— Да — отговори тя, зарадвана, че той е склонен да се съгласи. — На публично място не се познаваме...

— Но аз съм братовчед на покойния ти съпруг — прекъсна я с леко раздражение той. — Ако поне не си говорим, хората ще почнат да подозират, че нещо не е наред.

— Прав си. Добре, на публични места ще си говорим.

— А частно?

— Нямаме причини да поддържаме лични контакти — погледна го строго тя. — Никакви частни контакти! Не разбирам защо изобщо е нужно да оставаш по-дълго в Англия. Най-добре е да си заминеш веднага. Ако останеш, излагаш живота си на опасност. Няма да го понеса, Никълъс.

— Благодаря за съчувствието, съкровище, но знай, че нямам намерение да умра, поне в близко време.

— Както нямаше намерение да бъдеш заловен и осъден на смърт. Никълъс наклони глава и дълго я гледа.

— Има още един аспект, който би трябвало да обмислим. Имам предвид интимната ни връзка. Ако доведе в леглото си друга жена, ще наруша брачните клетви. Същото важи и за теб.

Аурора отново пламна от срам. Нима той искаше да си вземе любовница? Но тя не би трябвало да се обижда от подобно намерение. Мъж като Никълъс явно не беше в състояние да се лиши от плътските радости, а тя нямаше право да изисква вяност от него, след като му бе заявила, че не желае да живеят като мъж и жена.

Насили се да се усмихне и заговори като светска дама:

— Много женени мъже изневеряват на съпругите си. Нямам нищо против да ходиш при други жени или да си вземеш метреса.

— А какво ще кажеш за себе си? — Настойчивият му поглед я преследваше.

— Не се притеснявай за мен. Няма да си взема любовник.

— Ти си още млада. Чакай те дълги години живот. Не можеш да ги прекараш във въздържание. Ти си страстна жена.

Аурора скочи. Разговорът бе взел опасен обрат.

— Знаеш ли... Запазила съм нещо за теб...

Извади от чекмеджето на тоалетната си масичка скъпоценната книга, грижливо увита в намаслена хартия, и му я подаде.

— Майката на Рейвън ти е завещала тази книга. Подарък от баща ти.

Никълъс отвори любопитно дневника на французойката.

— Скъпоценен подарък...

— Да. Книгата е доста стара.

— Какво представлява?

— Дневникът на млада французойка, продадена като робиня в харема на турски султан.

Никълъс прелисти книгата, после я погледна изпитателно.

— Прочете ли я?

— Да — призна тя и отново се изчерви. — Искях да проверя дали Рейвън може да я прочете. Смятам, че е неподходяща за младо момиче.

— Май си права — кимна той и се усмихна иронично. — Твоето възпитание също не те е подготвило за еротична литература, нали?

— Разбира се, че не — отвърна остро Аурора. Откровеността, с която младата дама говореше за еротичните си преживявания, я бе шокирала и възхитила едновременно. Буквално бе погълнала любовната история между францужойката и господаря ѝ, история, изпълнена с дива страст, а после прочете книгата още няколко пъти. Вече знаеше някои пасажии наизуст, но никога нямаше да го признае пред Никълъс.

— Мисля, че най-добре е ти да съхраняваш книгата и да я дадеш на Рейвън, когато сметнеш, че е достатъчно узряла, за да я прочете.

— Горя от нетърпение да я прочета. Но докъде бяхме стигнали?

— Разговорът ни е приключен.

— Не съвсем — възрази меко Никълъс. — Преди да смениш темата, аз споменах твоята страстна природа. Това е важно и не бива да го забравяме. Казах ти, че не бих могъл да си представя как ще прекараш остатъка от живота си в самота и въздържание.

Аурора отново се почувства неловко и в сърцето ѝ се надигна гняв. Беше крайно неприлично от страна на Никълъс да ѝ говори по този начин, но той явно се смяташе в правото си да задава интимни въпроси.

Измери го с хладен поглед.

— Това е само и единствено моя работа, Никълъс. Аз спазих обещанието си спрямо теб. Днес обсъдихме всичко относно бъдещето ни. Крайно време е да си отидеш.

— Още не.

Аурора се скова.

— Какво означава „още не“?

— Преди да започнеш живот на монахиня, би трябвало да разбереш от какво се отказваш. Ела при мен, Аурора.

Тя го изгледа подозрително.

— Защо?

— За да те целуна.

— Ти се шегуваш!

— В никакъв случай. Постъпих зле, като те обвиних, че не се държиш като тъгуваща вдовица. Сега искам да се поправа.

Разтревожена, Аурора отстъпи крачка назад.

— Нямах причини да се разкайваш. Искам да си отидеш, Никълъс, и то веднага. Нямах право да си тук.

— Аз съм твой съпруг. Законът дава право на съпруга да споделя леглото на жена си.

— Ти не си ми съпруг. В очите на света аз съм вдовица от четири месеца.

— Нужно ли е да ти напомням с какво любопитство ще реагират слугите ти, ако ме намерят в стаята ти? — Наглата му усмивка я вбеси дори повече от едва прикритата забележка. — Просто ще заговоря малко по-високо и всички ще се струпат пред вратата да подслушват.

— Само да посмеееш! Нали рискуваш да се разбере кой си!

Никълъс вдигна вежди, сякаш се питаше дали тя ще му позволи да покаже смелостта си. Аурора опря ръце на кръста си и го изгледа войнствено.

— Току-що ми хрумна прекрасна мисъл. Какво ли ще стане, ако те издам на полицията? Знаеш ли как ще се зарадват онези от военния флот, ако предам в ръцете им един избягал затворник?

В тъмните очи блесна опасна искра.

— Няма да ме издадеш, защото не искаш да видиш как се люлея на бесилката.

Надменната му усмивка я разгневи. Каква подлост — да използва загрижеността ѝ като средство за натиск, за да наложи волята си!

Разбира се, че няма да го издаде! Не искаше да предизвика скандал, освен това не би понесла Никълъс да отиде в затвора по нейна вина. Стисна юмруци в пристъп на безпомощен гняв.

— Отлично знаеш, че не съм доносница — прошепна тя. — Няма да натоваря съвестта си с твоята смърт.

— Да, защото си изпълнена със съчувствие.

— Мислех си, че си джентълмен, но явно съм се лъгала.

— О, да, аз съм джентълмен.

— Не си. Един джентълмен щеше да сдържи даденото обещание.

— Какво обещание? — попита Никълъс с ленива усмивка. — Обещанието, дадено преди четири месеца пред олтара? Тогава обещах да те обичам и почитам до края на живота си.

— Това обещание беше само за първата брачна нощ.

— Една нощ не е достатъчна — възрази с усмивка той.

— Ще се наложи да се примириш. Няма да има друга. Нямам намерение да се впускам в похотливи игрички с теб.

Никълъс протегна ръка към нея.

— Ела и ме целуни, Аурора. Иначе ще вдигна шум.

Та го погледна втренчено.

— Това е шантаж!

— Правилно.

— Ти си отвратителен!

— А ти си още по-красива, отколкото в спомените ми, защото в очите ти няма тъга, както беше през онази нощ. Ела при мен. Няма да настоявам на съпружеските си права. Искам само една целувка.

Каdifеномекият глас не можа да прогони подозренията ѝ. Но се боеше, че ако не изпълни желанието му, той наистина ще предизвика скандал.

— Обещавах ли, че ако те целуна, ще си отидеш?

— Щом настоявах.

— Заклевах ли се?

— Заклевам се в честта си.

Треперейки от напрежение, тя се приближи към него. Застана пред леглото, но той не се изправи, за да я целуне, а улови ръката ѝ. Вдигна глава към нея, поднесе ръката и към лицето си, сложи средния пръст в устата си и го засмука.

В слабините ѝ нахлу предателска топлина и Аурора с мъка потисна сладостния си стон.

— Нали искаше само една целувка — изсъска тя през здраво стиснати зъби.

— Няма да отречеш, че това ти харесва — прошепна дрезгаво той. — Пулсът ти се ускори.

— Искаш ли целувка, или не?

— Колко си нетърпелива — засмя се той, притегли я към себе си, положи я нежно по гръб и полегна върху нея. Аурора усети силните му бедра върху своите и потръпна от допира на твърдия, плосък корем.

Никълъс остана дълго в тази поза, загледан в очите ѝ. Пръстите му леко се плъзгаха по бузата ѝ.

— Е? — попита задъхано Аурора и се опита да устои на изкушението, излъчващо се от красиво извитите му устни.

— Прибери ноктите си, тигърче. Искам само да ти покажа от какво ще се лишиш... Преживей още веднъж блаженство в обятията ми — прошепна той и устните му завладяха нейните.

Силата на желанието му ме уплаши. Още повече обаче се уплаших от себе си, защото и в моето тяло пламтеше диво желание.

Никълъс пиеше жадно от треперещите устни на Аурора. В тялото му пулсираше горещо желание. Устата ѝ беше безкрайно мека, а топлината ѝ възпламеняваше сетивата му.

Когато тя се опита да се освободи, той зарови пръсти в копчинената ѝ коса, за да я задържи неподвижна, докато трае целувката. Езикът му бавно проникна дълбоко в устата ѝ и ѝ даде да вкуси частица от онова, за което той копнееше — да лежи между бедрата ѝ.

Аурора престана да се съпротивлява и се притисна към възбудената му мъжественост. Хълбоците ѝ се задвижиха под неговите, потърсиха твърдостта му. Никълъс възликува вътрешно. Тя простена тихо и по тялото му пробяга тръпка. Желанието заплашваше да го надвие. Ей сега щеше да се пръсне.

Въпреки това именно той сложи край на целувката и се претърколи по гръб, дишайки тежко. Вътрешно се укоряваше, че доста е надценил способността си да се владее.

Пое дълбоко дъх и сложи ръка върху очите си. Набъбналият му член пулсираше болезнено. Не посмя да целуне Аурора още веднъж. Това щеше да е грешка. Сгреси, че изобщо я докосна.

Аурора се надигна замаяна и се опря на лакът. Русата ѝ коса падаше като коприна по раменете. Гледаше го учудено и страхливо с големи, замъглени от страст очи. Той знаеше, че тя е подвластна на същата сила като него — и тя изпитваше същото опияняващо желание да се слее с него. При друга жена не бе усещал този всепоглъщащ глад.

Връзката между тях наистина съществуваше.

— Не можеш да отречеш, че между нас има нещо — пророни дрезгаво той.

— Това... това е само похот.

— Четири месеца са твърде дълъг период за мъжа, когато копнее да притежава една определена жена — отбеляза сухо той. — Но аз съм се въздържал и по-дълго време. Моята похот не обяснява твоя огън, скъпа моя. Признай най-сетне. Ти искаш от мен много повече от целувка.

Аурора попипа подутите си, влажни устни и в слабините му отново лумна болезнен пламък. Изкушението беше неописуемо. Стисна здраво зъби, за да обуздае желанието си.

По-добре да си върви, преди окончателно да загуби самообладание. Защото бе готов да я хвърли върху леглото и да я люби, докато и двамата забравят всичко около себе си.

Ник стана и започна да се облича. Аурора го наблюдаваше, без да смее да се помръдне.

— Наистина ли си отиваш? — попита тихо.

— Спазвам обещанието си.

Очевидно тя не вярваше, че той се е задоволил с една целувка. И все още беше загрижена поради неизясненото положение.

— Какво ще стане с нашия брак? Наистина ли си съгласен да живеем разделени?

Моментът беше крайно неподходящ да ѝ заяви, че не желае да я изгуби като съпруга.

— В момента това ми изглежда най-доброто решение.

Усети облекчението ѝ. Отговорът му я окуражи да направи още една забележка.

— Иска ми се да се вразумиш и завинаги да обърнеш гръб на Англия.

— Имам да уредя някои сделки в Лондон — отвърна спокойно Никълъс. Това не беше лъжа, но не беше и цялата истина. Аурора беше най-важната причина да остане в Англия. Понечи да върже на кръста си пиратския ешарп, но реши друго. — Ще оставя ешарпа и сабята при теб. Пират, който се разхожда из лондонските улици, непременно ще събуди подозрение.

— Виж ти! — отбеляза подигравателно Аурора. — Ако продължиш още малко с тази игра на криеница, ще попаднеш в затвора.

Никълъс се ухили дръзко, уви се в пелерината и я погледна втренчено. За първи път в живота си напускаше леглото на жена, без да е утолил глада си. Освен това Аурора му беше съпруга. Изглеждаше толкова красива с разрошената руса коса и подутата розова уста, че сърцето му преля от желание.

Не можа да устои. Върна се до леглото, взе лицето ѝ между двете си ръце и я целуна жадно.

— Никълъс! — извика задъхано Аурора и опря длани върху гърдите му. — Обеща да си отидеш!

— Не викай, скъпа, слугите ще те чуят — предупреди я той. — Това беше целувка за сбогуване. Сигурно ще минат дни, преди да се видим отново.

Ник взе дневника от масичката, прибра го във вътрешния джоб на наметката си и се запъти към прозореца. Седна на перваза, праметна крака навън и след последен пламенен поглед изчезна.

Аурора падна облекчено на леглото. Сърцето ѝ се удряше болезнено в ребрата, кръвта шумеше в ушите ѝ.

Страхуваше се от лекотата, с която Никълъс събуждаше жаждата ѝ за любов. Той будеше у нея гняв, желание да се смее лудо, глад за физическа близост и тревога — всичко едновременно.

Той беше непредвидим, дързък, заплашителен. Мъж, умеещ да изпълни всяка жена със страст, желание и глад. Мъж, който владее жената с тяло и сърце.

Той поиска да му се отдам цялата, с тяло и душа.

Аурора си припомни това изречение от дневника и потрепери — то описваше съвсем точно сегашното ѝ състояние. Макар че за разлика от нея Дезире е била робиня, затворена в харема, против волята си отдала сърцето си на неустоимия езически принц.

Никълъс беше също толкова неустоим, също толкова опасен като мъжа от дневника. Безкрайно чувствените му докосвания ѝ отнемаха дъха.

Аурора сложи ръка върху гърдите си. Споменът за нежностите му се бе запечатал в паметта ѝ. Тя бе беззащитна срещу този силен и невероятно чувствен мъж. Никълъс имаше право да я докосва интимно и да я люби. Тя обаче не смееше да му предложи още един случай да си позволи онова, което беше извършил през нощта, докато тя невинно

спеше. Най-добре изобщо да не го допуска близо до себе си. Не можеше да му вярва. А още по-лошо беше, че не вярваше и на себе си.

Когато се запозна с него, реши, че той е човек на честта, но сега знаеше, че Никълъс не се плаши от хитрости и коварство — доказа ѝ го с измамния гроб и сега, когато се представяше за братовчед си. На всичкото отгоре се промъкна в спалнята ѝ и я докара до екстаз в съня ѝ...

В тялото ѝ се разля издайническа топлина и тази реакция отново събуди гнева ѝ.

Имаше сериозни основания да се гневи на Никълъс. Този човек беше безскрупулен. Рискуваше живота си, без да се замисли. Не го интересуваше, че може да предизвика скандал. Предявяваше към нея претенции на собственик и я шантажираше, за да постигне целта си.

Аурора беше живяла дълго под властта на грубия си, склонен към насилие баща и се отвращаваше от разрушителната сила на гнева, но в случая с Никълъс нямаше как да не се разгневи. А и гневът не ѝ позволяваше да изпита нежни чувства към него.

Поне бе успяла да го отклони от намерението му да живее с нея като съпруг. Ала все още не вярваше в победата си. Той се бе съгласил да живее отделно от нея, но това съвсем не означаваше, че го е видяла за последен път.

Рано сутринта Никълъс влезе в конюшната близо до елегантната градска къща на лейди Дейлримпъл, където елегантните обитатели на Мейфеър подслоняваха карета и коне за езда. В павирания двор цареше оживление — ратаите оседлаваха коне или ги запрягаха пред карета и леки двуколки. Всички се подготвяха за утрешната езда и разходка в парка.

Ник имаше уговорка със сестра си, но не я откри никъде. Скоро обаче забеляза ирландския коняр О'Мали, дошъл с Рейвън от Карибието. Мъжът водеше чистокръвен вран жребец с невероятно дълги крака и доста по-дребна от него кобила. И двете животни бяха вече оседлани.

За да провери дали маскировката му ще издържи, Никълъс се приближи до ирландеца.

— Добро утро. Към кого да се обърна, ако имам нужда от карета и впряг?

О‘Мали, широкоплещест, сивокос великан, хвърли бегъл поглед към непознатия, определи го като човек от изисканото общество и учтиво вдигна ръка към шапката си.

— Обърнете се към мистър Добс, сър. Ще го намерите в кантората му, ей там, в края на двора.

— Много ви благодаря. — Ник остана на мястото си и възхитено огледа врания жребец. — Великолепно животно. Твоята господарка винаги е имала усет към конете.

О‘Мали стреснато вдигна глава. Огледа по-внимателно чужденеца и присви очи.

— Призрак ли виждам? — попита дрезгаво.

Ник се усмихна криво.

— Не съм призрак, О‘Мали. Просто приличам на един американец, който в крайна сметка не свърши на бесилката.

Лицето на смаяния ирландец се зачерви, после се разтегна в щастлива усмивка.

— Дявол да ме вземе! Извинете, сър, но не ви познах с тази черна коса.

— Точно това е намерението ми — обясни Никълъс. — В момента съм мистър Брандън Девърил от Бостън, братовчед на Никълъс Сабрийн. Щом ти с твоя остър поглед не ме позна, надявам се да успея да заблудя и другите си английски познати.

— Аха, разбирам. Щом така смятате, сър. Мис Рейвън знае ли кой сте?

— Вчера разговарях с нея на бала у леля й. Уговорихме се да се срещнем тук.

Хитрият О‘Мали веднага разбра каква е целта на Ник.

— Мисля, че е най-добре да отведе Сатан обратно в бокса, сър. Така ще си поговорите на спокойствие с мис Рейвън. В случай че дойде някой, ще кажете, че искате да го купите.

Никълъс хвърли развеселен поглед към жребеца, който потрепваше нетърпеливо и гризеше юздата си.

— Сатан?

— Наистина е същински дявол, но мис Рейвън умее да го обуздава. С нея е кротък като агънце. Принадлежи на лейди Аурора. —

Като видя скептичния поглед на Ник, ирландецът се ухили още по-широко. — Мис Аурора също обича огнените коне, повярвайте. Язди като дявол в женски образ.

За човек като О'Мали, отрасъл с коне, това беше най-висшата похвала.

— Мис Аурора предостави Сатан на мис Рейвън, макар че лейди Дейлримпъл ѝ бе избрала кротка кобила — продължи да разказва ирландецът. — Мис Рейвън веднага пожела да го поязди и той се държа като огнедишащ дракон. Вие обаче знаете, че още не се е родил кон, когото мис Рейвън да не успее да укроти. По същия начин се справя и с лондонските господа. Върти ги на малкия си пръст, повярвайте.

— Чух за това — засмя се Ник.

— Всичко върви по план. Точно както желаете мистър Сабрийн.

— Благодаря ти, О'Мали. Като знам, че ти бдиш над малката, съм спокоен. Мистър Сабрийн щеше да ти е много благодарен.

Ирландецът избухна в смях.

— Да, вие сигурно знаете, нали сте му братовчед... Моля да ме последвате, сър. — Отново вдигна ръка към шапката си и поведе конете обратно към обора.

На О'Мали може да се разчита, разсъждаваше Ник на път към обора. Вече не се тревожеше толкова за Рейвън — ирландецът и Аурора полагаха всички усилия да вкарат малката му сестра в правия път.

Рейвън се появи много скоро. Втурна се задъхана към Никълъс и го прегърна бурно.

— Ще ме задушиш, детенце — засмя се сърдечно той.

— Не заслужаваш друго — отвърна Рейвън и наситеносините ѝ очи засияха. — Нямах представа колко тъгувах за теб, братко — почти колкото Аурора. Чувствах се виновна за смъртта ти. Защо не се обади по-рано?

— Защото имах много работа. Първо трябваше да се скрия на сигурно място, та британците да не ме намерят. После започнах да се подготвям за пътуването. Освен това се надявах някой да ви е съобщил за бягството ми.

— Не знаехме нищо, Никълъс.

Той вдигна предупредително един пръст.

— Ще ти бъда благодарен, ако ме наричаш мистър Девърил дори когато сме сами. Иначе рискуваш да се объркаш на публично място. Понеже Сабрийн ти е бил настойник, ти познаваш братовчед му, макар и бегло.

— Да, прав си. Ще запомня думите ти.

— Всъщност не би трябвало да се виждаме насаме.

Върху гладкото ѝ чело се образува бръчка. Обърна се и внимателно огледа празния обор. О‘Мали бе застанал на пост на вратата и държеше конете за юздите. Така Никълъс и сестра му бяха запазени от любопитни погледи.

— Изпратих камериерката си вкъщи, за да не ме види с теб — съобщи загрижено Рейвън. — Но досега не бях помислила на каква опасност се излагаш, ако те познаят в Англия.

— Възможно е полицията да ме преследва.

— Тогава защо дойде?

— За да видя как се справя моето малко диваче — отговори шеговито Никълъс и критично огледа костюма ѝ за езда от зелено кадифе. Рейвън изглеждаше толкова млада и свежа — човек не би повярвал, че е танцувала почти до зори. — Както виждам, чувстваш се добре.

— Повече от добре — отговори с усмивка тя. — Ще се гордееш с мен, Ник... искам да кажа, мистър Девърил. Веднъж каза, че е по-трудно да ме научиш на прилично държание в обществото, отколкото да обучиш млад див кон за езда. Ето виж, аз съм опитомена. Благодарение на Аурора.

— Наистина ли?

— Честно ще ти призная, че без нея нямаше да се справя. Тя е истинска светска дама и се радва на голямо уважение. Не можеше да ми избереш по-добра закрилница. Под нейно ръководство излязох в обществото и представи си — старите лъвици не успяха да ме разкъсат! Помни ми думата: до края на балния сезон ще съм сгодена за някой граф или херцог.

Развеселената му усмивка изчезна.

— Сигурна ли си, че ще бъдеш щастлива, ако сключиш брак по целесъобразност с английски аристократ?

Рейвън също стана сериозна.

— Моето щастие няма значение. Изричното желание на мама беше да постигна успех в обществото и да си намеря мъж от висшата аристокрация. Няма да я разочаровам. Знаеш, че не ми е до любов. Няма да направя същата грешка като мама и да разруша живота си заради една нещастна любов. Тя тъгуваше за любимия си дори на смъртния си одър. Моето единствено желание е скоро да си имам свое домакинство и да се отърва от властната леля Дейлримпъл. В нейния дом не мога да кажа и две изречения, без да ме укорят или поучават.

Докато говореше, Рейвън упорито бе вирнала брадичка, но сега се усмихна.

— За щастие си имам Аурора. Тя ме прие с искрена сърдечност и споделя любовта ми към конете. Всеки ден препускаме в парка. И за днес имаме уговорка. Но хайде да не говорим повече за мен. Кажи, как прие Аурора завръщането ти от света на мъртвите?

— Не беше въодушевена колкото теб — отвърна сухо Ник.

— Само защото не те познава добре като мен. — В следващия миг Рейвън се ококори смаяна. — Велики боже, да не си поискал от нея да те последва в Америка като твоя съпруга?

Никълъс се поколеба.

— Още не сме си изяснили бъдещето. Аурора има нужда от време, за да се възстанови от шока.

— Но ти искаш тя да остане с теб, нали?

— И това още не е ясно — опита се той да избегне прекия отговор.

— Бракът ви все още е валиден, нали?

— Естествено. Ала случаят е доста сложен. Бракът ни бе сключен при извънредни обстоятелства. Не знам дали Аурора иска да прекара живота си с мен. Вероятно не ме смята за подходящ съпруг. Аз съм известен повече с приключенията, отколкото с надеждността си.

— Много добре си спомням как ми каза, че е време да започнеш нов живот и да забравиш приключенията, както е поискал баща ти. Според мен всяка жена би била щастлива да има съпруг като теб — заяви убедено Рейвън.

— Говориш като любяща сестра, малката ми.

— Може би... — Рейвън се намръщи. — Надявам се да успееш да я убедиш. Аурора цени високо свободата си, но ти притежаваш

неустоим чар. Не помниш ли как ме накара да простя на английските си роднини жестокостта, с която са се отнесли към бедната ми майка?

— Ще видим — промърмори не особено убедено Никълъс.

— Ще бъда много щастлива, ако Аурора заживее с теб. Тя не говори за себе си, но според мен се чувства самотна, защото е в траур и не е редно да излиза често. Твоето посещение ще ѝ предложи малко разнообразие. Колко време ще останеш?

— Вероятно няколко седмици. Рано или късно в Англия ще научат за бягството ми. Ако обявят награда за главата ми, опасността да ме заловят се увеличава. — Рейвън го погледна разтревожено и той реши да приключи с темата. — Хайде, побързайте, мис Кендрик. Трябва да спазите уговорката си, а и не бива да привличаме ненужно внимание.

Рейвън кимна колебливо.

— Къде да те намеря, ако искам да поговоря с теб?

— Наел съм стая в „Кларендън“.

Момичето го целуна по бузата и хвана юздата на врания жребец. Хвърли поглед през рамо към брат си и се засмя дяволито.

— Надявам се през някой от следващите дни да се срещнем на езда в парка, мистър Девърил.

Никълъс я проследи с развеселен поглед. В съответствие с необуздания си нрав Рейвън веднага бе минала към същественото и бе поискала да узнае дали брат ѝ има намерение да продължи брака си с Аурора.

Никълъс не се съмняваше ни най-малко, че между него и Аурора съществува силно физическо привличане. Целувката, която ѝ поиска тази сутрин, събуди в тялото му същото чувствено желание както преди четири месеца, когато ѝ отне девствеността. Днес това желание беше още по-силно.

Но Аурора будеше у него повече от плътско желание. В сърцето му бушуваше пламък, който и при най-лек полъх на вятъра се превръщаше в пожар. Аурора се стараше да се владее, но реагираше на докосванията му със същия плам.

Само при спомена за целувката им слабините му се затоплиха. Никълъс изохка и зарови пръсти в тъмната си коса. Струваше му свръхчовешка сила да се изтръгне от прегръдката ѝ и да я напусне. Може би трябваше да остане и да я завладее с устрем...

Ако вървяха към анулиране на брака, на всяка цена трябваше да стои далече от нея. Би било безчестно да утоли глада си с Аурора, ако имаше намерение да я напусне. Ако го намерят в леглото ѝ или ако тя забременее от него, ще избухне страшен скандал. Не бива да допуска това. При всички обстоятелства трябва да избегне опозоряването ѝ пред обществото. Защото и Рейвън ще пострада.

Най-разумното би било да се откаже от мисълта да живее с Аурора като със своя съпруга. Тя беше против тази връзка и го бе освободила от брачните му задължения.

Въпреки това решителната ѝ съпротива го учудваше. През първата им брачна нощ тя му се отдаде с готовност. Междувременно обаче невинното младо момиче се бе превърнало в самоуверена млада жена, решена да не се поддава на чувствените си пориви и да не се впуска в приключения.

Тя бе изгубила обичания си годеник и тази рана бе оставила дълбоки следи в душата ѝ. Всеки път, когато тя споменаваше името на загиналия си годеник, го пронизваше ревност, макар че собственическите чувства му бяха чужди.

Би могъл да ѝ помогне да преодолее загубата. Би могъл да я завладее с чара си и да разсее съмненията ѝ спрямо брака им — стига да го желае истински.

Желаше ли такава развръзка?

Или най-важното беше да задоволи суетата си, като сломи съпротивата ѝ? Най-разумното би било да напусне Англия. Ала разумът не означаваше нищо за него. Още когато беше момче, опасностите го изпълваха с тръпнеща възбуда. Обичаше да живее на ръба на пропастта — така по-силно осъзнаваше, че живее. Да предизвиква съдбата беше по-опияняващо от всичко друго.

Искаше да спечели Аурора. Това беше предизвикателство, по-голямо от преживените досега.

Освен това беше убеден, че зад хладната маска на лицето ѝ пламти огънят на чувствеността. Винаги беше действал интуитивно и това много пъти беше спасявало живота му. И сега инстинктът му казваше, че ако спечели тази жена, усилието ще си струва.

Не биваше да забравя и обещанието, което бе дал на баща си: най-сетне да се установи някъде и да създаде дом и семейство. Да бъде отговорен.

Никълъс кимна замислено. Ще остане в Англия, докато убеди Аурора, че трябва да продължат брака си.

Решението бе взето. Когато понечи да излезе от обора, усети тежестта на пакетчето във вътрешния джоб на наметката.

Извади книгата в скъпоценна подвързия и прочете заглавието. „Страст на сърцето“. На устните му заигра развеселена усмивка. Трудно му беше да си представи, че добре възпитаната му, строго добродетелна съпруга е прочела този еротичен дневник. Явно Аурора криеше още много тайни, които той щеше да разкрие.

Първо обаче ще намери собственика на конюшната, за да наеме коне и карета, необходими за пребиваването му в Лондон.

Той ме предизвикваше, окуражаваше ме да се отдам на страстта...

Когато полетя в галоп и изпод копитата на коня ѝ започнаха да изхвърчат буци пръст, Аурора възликува вътрешно. Приведе се към седлото, притисна буза върху гривата на сивия жребец и зашепна в ухото му окуражителни думички. Гореше от желание да изпревари чистокръвния вран жребец, който галопираше глава до глава с нейния.

Хладният вятър отвя вдовишкото було от лицето ѝ и напращи очите ѝ. Тази малка пречка не угаси желанието ѝ да се бори докрай. Трябваше да спечели надбягването. Когато двете ездачки достигнаха края на застланата с пясък алея, конят на Аурора беше на цяла дължина пред Сатан.

Аурора стегна юздите на сивия кон и се изправи със смях.

— Страхотна си! — извика весело Рейвън. — Бях сигурна, че този път ще спечеля.

Двете обърнаха конете си и потеглиха бавно обратно по алеята. Сивият Кронос танцуваше и пръхтеше възбудено, очевидно горд с победата си, докато Сатан нетърпеливо гризеше опънатата юзда, защото искаше да продължи препускането.

Аурора помилва петнистата шия на сивия жребец и го похвали с тихи думи.

— Днес Кронос е в много добро настроение.

— Вероятно това е обяснението за победата. Но аз съм готова да призная, че ти си по-добра ездачка от мен.

— Не се обезкуражавай — засмя се Аурора. — Надбягването беше много оспорвано. Почти до края бяха глава до глава.

— Нямам намерение да се предавам — отвърна Рейвън със святкащи очи. — Един ден ще гълташ праха ми.

— Е, желая ти късмет!

Аурора се чувстваше окрилена. Обичаше да препуска в галоп и вятърът да брули лицето ѝ. Наслаждаваше се на тръпнещото усещане за свобода, на умението си да победи равностоен конкурент. Обичаше да се чувства силна, когато яздеше силен кон и ставаше едно с него. В такива моменти беше истински щастлива. Кръвта шумеше в ушите ѝ.

Прекрасно беше да излизат на езда рано сутрин в Хайд Парк, когато по алеите можеха да се видят само най-страстните ездачи. В този час младите светски лъвове и придружителките им в елегантни екипажи още спяха блажено. Едва към пет следобед щяха да се наконтят и да излязат на разходка в парка, та всички да ги видят.

Над езерото се стелеше лека мъглица, в тревата и по листата на дърветата блестяха капки роса. След час или два, когато мъглата се вдигне, ще дойдат децата с бавачките си, ще играят на топка и ще лудуват с кучетата си.

Докато се радваше на утринната идилия, Аурора забеляза в далечината самотен ездач, който се приближаваше към тях в тръс. Позна широките рамене и сърцето ѝ направи скок. Бяха минали два дни, откакто Никълъс напусна спалнята ѝ през прозореца след възмутителното си нощно посещение. Два дни, през които тя се тревожеше за него и се укоряваше, че не е в състояние да го прогони от мислите си.

Никълъс спря коня си и се поклони учтиво. Изглеждаше блестящо в безукорно ушит жакет за езда от синьо кадифе, бричове от сърнешка кожа и излъскани високи ботуши. Олицетворение на модно облечен джентълмен. Очите му святкаха дръзко.

— Добро утро, дами. Позволете да ви поздравя за фантастичното надбягване. Бяхте страхотна гледка.

Аурора се изчерви. Точно той ли трябваше да я види как препуска лудо през парка! С това си поведение не само бе нарушила задължението си да обуздава темперамента на Рейвън, но и се бе държала също така дръзко като Никълъс, въпреки че го укоряваше за авантюрите му.

Рейвън обаче не изпитваше угризения на съвестта.

— Наистина беше страхотно! Аурора притежава великолепни коне и ми позволи да яздя най-добрия ѝ жребец. Тя е ангел.

— Истински ангел.

Никълъс улови погледа на Аурора и го задържа.

Очите му се плъзнаха с възхищение по виолетовия ѝ костюм за езда и тя се изчерви още по-силно. Отдъхна си едва когато двамата коняри се присъединиха към тях.

Грамадният О'Мали с нищо не показва, че познава Никълъс. Рейвън вече бе разказала на Аурора, че е разговаряла с брат си и са се разбрали да пазят тайната му.

Продължиха напред по алеята, като двамата коняри се движеха на дискретно разстояние от дамите и господина. Рейвън учтиво попита „мистър Девърил“ как му харесва Лондон. Той разказа забавна история как отнесли в апартамента му багажа на някаква дама и бил принуден да се оплаче на директора на хотела, защото куфарът бил пълен с рокли и бельо.

Братът и сестрата се смееха и бърбеха весело. Аурора не казваше нито дума. След минути Рейвън забеляза две ездачки, препускащи по тясна странична алея.

— О, това са Сара и Джейн! — извика весело тя. — Прощавай, Аурора, но искам да поговоря с момичетата за бала. — Хвърли дяволит поглед към Никълъс и се поклони. — За мен беше удоволствие да ви видя отново, мистър Девърил.

Никълъс вдигна ръка към цилиндъра си.

— Удоволствието е изцяло мое, мис Кендрик.

Рейвън обърна коня си и препусна да настигне приятелките си. О'Мали я последва като сянка. Аурора не възразяваше Рейвън да язди с приятелките си, но днес се притесни, че остава насаме с Никълъс. Бързо хвърли поглед през рамо, за да се увери, че конярят ѝ ги следва, макар и на разстояние.

— Малката иска да ни даде възможност да поговорим на четири очи — отбеляза Никълъс.

— Не разбирам защо.

— Наистина ли? Рейвън смята, че възкръсването ми е много романтично и желае да изясним отношенията си.

Аурора му хвърли въпросителен поглед.

— Рейвън не е романтична девойка.

— Не бъди толкова сигурна. Във всеки случай се притеснява, че си сама. Намира, че би било добре да си останем женени.

— Май се налага да поговоря сериозно с нея — промърмори Аурора.

— Аз също ще си поговоря с нея. Намирам, че се държи лекомислено. Не повярвах на очите си, като ви видях да препускате като индианци през парка. — Поклати неодобрително глава, но в гласа му се прокрадна веселие. — Подобно поведение може да се очаква от Рейвън, но не и от теб, ангеле.

— Рейвън не е виновна — призна колебливо Аурора. — Аз ѝ предложих да се надбягваме.

— Наистина ли? — Никълъс вдигна вежди. — Сериозно ли твърдиш, че поощряваш сестра ми да участва в състезания по препускане?

— Не биваше да го правя, знам, но конете са отпочинали и искат да се раздвижат, освен това в парка няма много хора... Нима не разбираш, че конете се нуждаят от движение?

Никълъс се засмя иронично.

— Май открих у теб таен порок...

Аурора прехапа устни. Ездата беше нейната страст и дълго време единствената форма на свобода, единствената възможност да избяга от строгия родителски дом.

— Аз съм вдовица и не мога да си позволявам волности — защити се упорито тя.

— Затова лудуваш в парка.

— Е, поведението ми не е чак толкова осъдително.

— Виж, скъпа, аз не го намирам осъдително. Надбягването е зачервило бузите ти, очите ти блестят... изглеждаш прекрасно. — Никълъс я погледна дълбоко в очите, гласът му стана тих и дрезгав. — Сякаш си прекарала страстна любовна нощ.

Аурора толкова се смути, че не намери какво да каже.

— Днешното ти поведение още веднъж потвърждава предположенията ми — продължи той.

— За какво говориш? — попита подозрително тя.

— Вече знам, че зад твоята хладна, величествена фасада тлее огън.

Аурора вече познаваше тези думи и не бе в състояние да отвърне поглед от него.

— Очите ти са необикновено сини — продължи с ласкателствата Никълъс.

Аурора вдигна ръка към шапката си и с ужас установи, че е забравила да спусне воала, отвян от вятъра по време на надбягването. Задърпа го сърдито и скри лицето си от дръзкия му поглед.

— Жалко, че не ми позволяваш да те погледам — подразни я той.

— Как прекара последните два дни? — попита остро тя, за да смени темата.

— Липсвах ли ти?

Аурора го удостои с укорителен поглед, но веднага се сети, че той не може да го види през воала.

— Тревожих се, че може да си попаднал в затруднено положение, нищо повече.

Никълъс се усмихна очарователно.

— Как ти хрумна тази мисъл?

— И аз се питам същото — отвърна сухо Аурора и си заповяда да остане безчувствена към очарованието му.

— Направих официални визити на няколко души. Понеже Уиклиф не е в града, обществото не се отнася благосклонно към мен. Твоите сънародници са най-надменните хора на земята, особено когато става въпрос за американци. Представих се за пламенен роялист, но и това не ми помогна.

— Ако наистина беше роялист, сигурно щеше да е друго.

— По-скоро ако имах повече синя кръв във вените си. Очевидно се нуждая от застъпник, който да ме въведе във висшите кръгове. Дали пък да не се обърна към теб с молба да ме представиш на някои от високопоставените си познати?

Аурора остана възмутена от лекомислието му.

— Наистина ли не мислиш на каква опасност се излагаш?

— Не се притеснявай, скъпа, аз не се излагам ненужно на опасност, но и не обичам да се крия в сенките.

— Все още не разбирам защо не искаш да се върнеш в Америка.

— Защото не искам да оставя красивата си съпруга сама.

Аурора хвърли тревожен поглед през рамо и с облекчение установи, че конярят ѝ е наблизо.

— Не е нужно връзката ни да стане известна на цял свят.

— Аз поне не крещя на публично място като свадлива рибарка.

— Аз не крещя!

— Така ли?

Развеселеният му тон отново я вбеси. С какво удоволствие би забравила доброто си възпитание и отвращението си от насилието и би го плеснала с камшика по самодоволната физиономия! Аурора пое дълбоко дъх и си заповяда да не се поддава на провокации.

Ала се оказа, че никак не е лесно да се сдържа, защото Никълъс изглеждаше решен да я дразни.

— Щом заговорихме за познатите ти... — рече след малко той, — ... ако не се лъжа, към нас препуска господин, когото познаваш.

Аурора се обърна към изхода на парка и позна в приближаващия ездач лорд Клюни. Сърцето ѝ заби ускорено.

— Божичко, това е Клюни! Той те познава. Разказа ми, че членувате заедно в клуба на дяволските типове.

— Оттогава минаха три години...

— Клюни ще те познае! Изчезвай, преди да те е видял!

— Вече ти казах, че нямам намерение да се крия.

— Не бива да говориш с него. Той ще те познае!

— Аз съм Брандън Девърил. Ти ме познаваш като братовчед на покойния си съпруг. Къде е проблемът? Усмихни се, ангеле, и се преструвай, че се радваш на компанията ми.

Беше твърде късно да повдига още възражения. Клюни наложи на лицето си най-прелъстителната си усмивка и спря коня си пред Аурора.

— Най-прекрасната вдовица в цял Лондон — поздрави я той с елегантен поклон. — И най-добрата ездачка надлъж и на шир. Какво очарователно съчетание!

— Лорд Клюни — посрещна го с учтиво кимване Аурора.

— Вероятно не е нужно да питам за резултата от надбягването. Вие винаги печелите.

Аурора се стараше да не поглежда към Ник. Опита се да омаловажи състезанието с Рейвън.

— Конете имат нужда от движение, нали знаете?

— Искам да ви кажа обаче, че в Лондон има и по-сериозна конкуренция. С радост бих ви предизвикал.

Двусмислените намеци на графа бяха крайно неприятни за Аурора, особено в присъствието на Ник.

— Благодаря ви, милорд, но предпочитам да яздя с подопечната си.

Надяваше се Клюни да се отдалечи, без да обърне внимание на Никълъс, но графът нямаше намерение да се предаде толкова лесно.

— Познаваме ли се? — обърна се той към придружителя й. — Приличате ми на починалия съпруг на лейди Аурора.

Аурора спря да диша. Никълъс се усмихна хладно.

— Това не бива да ви учудва. Аз съм братовчед на Сабрийн. С ваше позволение, сър, името ми е Брандън Девърил.

— Смайваща прилика!

Никълъс срещна погледа на Клюни съвсем спокойно.

— Да, за съжаление всички ми го казват.

Настойчивият поглед на графа я обезпокои дълбоко.

После обаче Негово лордство изказа съболезнованията си на привидния мистър Девърил.

— Страхотен тип беше братовчед ви. Сърцат момък. Бях потресен, като научих за смъртта му. Много го харесвах. И вие ли сте американец, мистър Девърил?

— Роден съм в Америка, ала политическите ми възгледи не се покриват с политиката на американското правителство, затова реших да изчакам края на войната в Англия.

— Сигурно няма да ви е лесно да влезете в лондонското общество, след като братовчед ви бе обесен за пиратство.

— Ако храните някакви съмнения спрямо мен, лорд Уиклиф е готов да гарантира, че съм убеден роялист.

— О, не, нямам съмнения. — Клюни се усмихна извинително. — Не се интересувам от политика. Ако се нуждаете от застъпник — освен Уиклиф, разбира се, — спокойно се обърнете към мен или се позовете на познанството ни.

Никълъс отговори по-хладно, отколкото очакваше Аурора:

— Много сте великодушен, сър. Може би ще се възползвам от любезното ви предложение.

Клюни отново посвети вниманието си на Аурора и пусна в ход цялото си очарование.

— По-добре да ви оставя да продължите разходката си. Темпераментният ви кон вече проявява нетърпение. Надявам се да обмислите предложението ми. С огромно удоволствие бих премерил ездаческото си изкуство с вашето.

Аурора отговори с няколко нищо незначещи думи и въздъхна облекчено, когато Ключни пришпори коня си и се отдалечи.

Двамата с Никълъс продължиха в противоположната посока. Аурора беше ужасена от лекомислието на съпруга си, но бе принудена да изчака, докато графът се отдалечи достатъчно.

— Защо се държиш така? Защо рискуваш живота си? — Тревогата направи гласа ѝ необичайно остър.

— Държа се така, за да укрепя инкогнитото си, скъпа. Ключни ме познава по-добре от останалите англичани. Щом той не ме позна, значи никой друг няма да ме познае.

— Според мен се държиш безсрамно и дръзко. Излъга го преспокойно, без да мигнеш.

— Нима би предпочела да се изчервя от смущение или веднага да му кажа истината?

Аурора замълча потиснато.

— Този човек те удостоява с твърде много внимание, скъпа. Ако позволиш, ще ти напомня, че ти не си вдовица и никога не си била.

Аурора беше твърде ядосана, за да види, че доброто настроение на Никълъс е отлетяло.

— Не е нужно да ми напомняш.

— Аз обаче съм на друго мнение. Ключни е скандално известен женкар и вижда в теб лесна плячка.

Аурора сърдито вирна брадичка.

— Нямах право да ми предписваш как да живея, Никълъс. Ожених се за теб само защото не исках да ми натрапят съпруг като Халфорд, който постоянно да ми заповядва. А сега и ти говориш като него... и като баща ми.

Мрачното лице на съпруга ѝ се разведри.

— Не искам да се караме, Аурора.

— О, така ли? А какво правим през цялото време?

— Нормално е мъжът да пази жена си от натрапчивостта на другите мъже.

— Да не би да ревнуваш?

— Възможно е. Във всеки случай те съветвам да стоиш далече от Ключни.

— Нямам намерение да изпълнявам заповедите ти. Сама избирам приятелите си.

Никълъс рязко спря коня си.

— Тогава ще се наложи аз да говоря с Ключи.

— Какво? — уплаши се Аурора.

— Ще му кажа да не посяга към съпругата ми.

Аурора потрепери. В сърцето ѝ пламна страх. Бе забравила, че Никълъс Сабрийн е опасен. Нали сам ѝ бе признал, че е убивал хора? Дали възнамеряваше да заплаши Ключи? Това би могло да има много лоши последствия за него. Опасно беше да заплашиш аристократ.

— За бога, Никълъс, не се занимавай с него!

— Загрижеността ти е трогателна, съкровище — отвърна хладно Никълъс. Поклони се учтиво, обърна коня си и препусна през моравата. Аурора го проследи с безпомощен поглед. След малко изруга съвсем не като дама.

Аурора остана в парка по-дълго от обикновено, надявайки се Никълъс да се върне. Ала когато не се появи нито той, нито Ключи, тя изгуби търпение и се прибра вкъщи. Качи се в стаята си и заходи неспокойно напред-назад.

Късно следобед икономът ѝ връчи визитната картичка на Брандън Девърил, на която пишеше, че братовчедът на покойния ѝ съпруг с радост приема поканата ѝ за чай. Аурора се разтрепери.

С чувство на облекчение, но и малко потисната, тя отиде в салона, където Никълъс разглеждаше сбирката ѝ от портретни миниатюри, наредени на малка масичка.

При влизането ѝ той вдигна глава. Погледът на тъмните очи я прониза като светкавица — това се случваше всеки път, щом го видеше.

— Добър ден, скъпа братовчедке — поздрави сърдечно гостът. — Колко мило от ваша страна да ме поканите на чай.

Любезният поздрав бе предназначен за ушите на прислугата и Аурора се насили да се усмихне.

— Съжалявам, мистър Девърил, но забравих да уведомя персонала за посещението ви. — Обърна се към иконома, който чакаше указания на прага. — Денби, донесете ни, моля, чай и бисквити.

— Веднага, милейди.

Щом старият иконом излезе, Аурора фиксира Ник с укорителен поглед.

— Доколкото си спомням, с теб се бяхме уговорили да не се виждаме частно — подхвана с тих глас тя.

— Аз не си спомням подобна уговорка.

Преди Аурора да е успяла да възрази, Ник вдигна една миниатюра и започна да я разглежда. На портрета беше изобразен красив млад мъж с тъмноруси къдрици и сини очи.

— Това сигурно е починалият ти годеник?

Аурора прекоси помещението, взе миниатюрата от ръцете му и внимателно я постави обратно върху масичката.

— Да, това е Джефри, лорд Марч — потвърди тя и нежно помилва любимото лице.

— Разбирам защо съм ти напомнил за него.

Аурора го погледна въпросително и той обясни:

— При първата ни среща каза, че ти спомням за някого, който ти е бил много близък. Откривам известна прилика между този млад мъж и себе си.

Аурора напълно бе забравила какво е казала при първата им среща и не ѝ се вярваше, че някога е открила прилика между двамата мъже. Те бяха различни като слънцето и луната: единият безразсъдно смел и искрящ от живот, другият тих, кротък, посветил се изцяло на книгите.

— Значи съм се излъгала. Вие изобщо не си приличате. А с тази тъмна коса си съвсем друг.

— Все още ли го обичаш?

— Не желая да говоря за Джефри, Никълъс.

Споменът беше твърде болезнен. А и трябваше да разбере защо е дошъл Ник.

— Би ли ми казал какво те води в дома ми? Не е редно да ни виждат заедно.

Той я гледа дълго.

— Помислих, че ще се зарадваш на малко развлечение. Ти си вдовица и не бива да излизаш често от къщи, затова дойдох с надеждата да те развеселя.

— Вече няколко пъти ти казах, че те освобождавам от това задължение.

— Не знам дали трябва да те послушам. Заклел съм се да обичам и почитам жена си, докато смъртта ни раздели.

— Вече обсъдихме този въпрос, Никълъс. Смъртта вече ни раздели, не забравяй. Ти умря в Сейнт Китс и си погребан там. — Аурора изкриви устни в подигравателна усмивка. — Божичко, как забравих! Това беше само театър. Същият жесток театър, какъвто играеш сега.

Никълъс мълчеше и я гледаше замислено.

— Какво ти става? — попита гневно Аурора. — Защо ме гледаш така странно?

— Питам се дали ми харесва да имам такава свадлива жена.

Аурора шумно пое въздух. Защо бе допуснала острият ѝ език да влезе в действие, след като твърдо бе решила да не му позволява да я провокира? Всъщност не ѝ беше в характера да реагира с избухване — през целия си досегашен живот си беше налагала да се владее. Ала Никълъс Сабрийн я докарваше до бяс. Защо се държеше толкова предизвикателно? И всичко това, след като се съгласи засега да оставят темата за брака им настрана. Защо продължаваше да се държи като неин съпруг и си въобразяваше, че има право да ѝ предписва как да живее?

Никълъс я гледаше неотстъпно. На устните му играеше ленива усмивка. Аурора го прокле заради неустоимия му чар. Този мъж отлично знаеше как ѝ въздейства.

— Занемаряваш задълженията си на домакиня. Няма ли да ми предложиш стол?

Аурора изобрази на лицето си учтива усмивка.

— Е, мистър Девърил, няма ли да седнете?

— Отлично. Ако престанеш да ми хвърляш отровни погледи, сигурно ще повярвам, че съм добре дошъл в дома ти.

Аурора се въздържа да му отговори, както заслужаваше. Изчака го да се настани на дивана и зае място на стола срещу него.

— За какво искаш да говориш с мен? — попита и скръсти ръце в скута си като скромна вдовица.

Никълъс я погледна мълчаливо. Погледът му спря върху гърдите ѝ. Аурора усети как зърната ѝ се втвърдиха и се разтрепери. Изчерви се смутено.

— Изнервям ли те, скъпа? — попита самодоволно Никълъс.

— Да — призна тя. — Начинът, по който ме гледаш, е неприличен.

— Как точно те гледам?

— Сякаш ме събличаш. Крайно неприятно.

Никълъс се усмихна още по-самодоволно.

— Много добре. Харесва ми, когато се смущаваш.

Аурора се разкъсваше между гнева и отчаянието.

— Дано да те арестуват, преди да си предизвикал скандал. Ти ще ме подлудиш!

— Наистина ли ще се зарадваш, ако ме хвърлят в затвора? Ключони твърди, че си била неутешима след привидната ми смърт.

— Да не би да си говорил с него? — уплаши се Аурора.

— Сметнах, че е редно да му кажа истината. Разкрих се пред него и му разказах цялата история от арестуването ми до бягството в открито море.

— И как реагира той?

— След като го уверих, че не съм виновен в държавна измяна, той изрази въодушевено съгласие да ме подкрепя във всичко, което предприемам. Обясних му, че съм се върнал в Англия само за да видя съпругата си, което отговаря на истината.

— Как можа да поемеш такъв риск? — попита стъписано Аурора.

— Това е добре пресметнат риск, скъпа. Ключони е винаги готов да участва в добра шега — така твърди самият той. Освен това е верен на приятелите си, а мен смята за приятел. Теб също те харесва. Даже прекалено, ако питаш мен. Почти ми призна, че имал намерения спрямо теб.

Аурора срещна спокойно изпитателния му поглед.

— По никакъв начин не съм окуражила лорд Ключони.

— Той го потвърди. Казах му да не се доближава повече до теб и той ме увери, че не е постигнал нищо с ухажването си, защото много си обичала покойния си съпруг.

Аурора отново се изчерви.

— Трябваше да дам обяснение за прибързаната си женитба и сметнах, че е най-добре да убедя обществото как съм се влюбила безумно в осъдения на смърт престъпник.

Усмивката му беше неустойимо очарователна.

— Тази версия ми харесва много.

— И двамата знаем истината. Нашата връзка нямаше нищо общо с любовта и бе сключена само за една-единствена нощ.

Никълъс преспокойно пренебрегна забележката ѝ.

— Дори да не си окуражила Ключи съзнателно, ти знаеш, че една красива вдовица е обект на посегателства от мъже като него. А твоята недостъпност само увеличава желанието им да постигнат целта си. Женкарите като Ключи обичат лова на красивата плячка.

Аурора развеселено вдигна вежди.

— Ти май говориш от опит. Това ли е причината да ме преследваш? Наистина ли съпротивата ми е предизвикателство за теб?

Ник наклони глава и я измери с внимателен поглед.

— Отчасти е така. Но истинските причини са по-дълбоки. Колкото и невероятно да звучи, аз се тревожа за теб.

— Какво?

— Да, мила, загрижен съм за теб. Неприятно ми е, че си вдовица и обществото те принуждава да стоиш настрана от светските забавления. Слава богу, че не сме в Индия, където изгарят вдовицата заедно с трупа на съпруга ѝ.

В този миг икономът на Аурора донесе чая. Тъй като се опасяваше, че Денби може да е чул част от разговора, тя изчака мълчаливо, докато той остави таблата на масата и се оттегли с поклон.

Докато поднасяше на Ник бисквити и сандвичи, тя го наблюдаваше крадешком. Мъжът насреща ѝ беше неин съпруг. Двата бяха прекарвали страстна любовна нощ, а тя дори не знаеше как пие чая си.

— Мляко и захар?

— Само захар, без мляко — помоли Ник и я погледна развеселено. — Уж сме женени, а не знаем почти нищо един за друг. Време е да променим това.

— Не виждам причина да се опознаем по-добре.

Аурора наля чай от сребърната кана в прозрачни порцеланови чашки и Ник неволно се възхити на естествената ѝ грация.

Съпругата му се отличаваше значително от другите добре възпитани млади дами от висшата аристокрация. Те бяха повърхностни, суетни, самодоволни и бърбиви. Тя обаче разкриваше пред него неочаквани дълбочини и различни лица, които го

впечатляваха. Сутринта, в парка, бе останал възхитен от бързото ѝ препускане и вече знаеше, че то е израз на стремежа ѝ към свобода. Вече няколко пъти беше усетил скрития огън в целувките ѝ...

Зад светската външност се криеше страстна жена. Той беше решен да взриви бронята и да я освободи от задръжките ѝ. Тя беше твърде млада, за да се погребее жива в ада на въздържанието.

Трудно ще съборя стените, с които се е оградил, помисли си Ник. Очевидно Аурора изпитваше ужас от всяка форма на опасност и беше твърдо решена да потиска желанието си. Както в този момент. Той взе чашата от ръцете ѝ и пръстите им неволно се докоснаха. Аурора моментално издърпа ръката си, сякаш я бе опарил. Тя извърна поглед и стисна устни, явно решена да отрича силата на привличане между двамата.

Никълъс изпита още по-твърда решимост да сломи съпротивата ѝ.

— Наистина ли възнамеряваш до края на живота си да се криеш под вдовишкото було? — попита тихо той.

Аурора го погледна стреснато с дълбоките си сини очи.

— Какво имаш предвид?

— Ти си зазидана в затвор. Станала си пленница на стриктни правила и повели и живееш единствено според предписанията на обществото.

— Нормално е да се подчиняваме на обществените норми.

— Не и когато те ограничават порива ти за свобода.

Аурора вдигна вежди.

— Аз не съм като теб, Никълъс. Предпочитам мирен, подреден живот.

— Съмнявам се. Ако беше така, нямаше да се хвърлиш между мен и войниците в пристанището на Сейнт Китс, за да ме защитиш. Нямаше и да се омъжиш за абсолютно непознат мъж.

— Причината е в извънредните обстоятелства. Аз съм много доволна от сегашното положение.

— Наистина ли?

— Да. Наслаждавам се на живота си, въпреки временните ограничения. Вярно, домакинството ми е по-малко, отколкото в бащиния ми дом, но ми осигурява достатъчно занимания. Имам голям

кръг приятели, с които общувам. Приемам приятелки на чай. Чета много. Всеки ден яздя...

— Аха, тайният ти порок. Имаш ли и други тайни, Аурора?

Тя пренебрегна въпроса му.

— Постигнах онова, за което винаги съм копняла — вече съм независима.

— Това ли наричаш независимост? Живееш в постоянен страх какво ще кажат другите, посмееш ли да се покажеш в обществото, бързаш да закриеш лицето си, а след падането на мрака ти е забранено да напускаш дома си.

— Така е, но съм твърдо решена да избегна скандал. По традиция обществото налага на вдовиците по-големи ограничения, отколкото на мъжете без жени.

Никълъс не откъсваше очи от нея.

— Ти или се самозалъгваш, или не се познаваш достатъчно добре. Вече съм убеден, че в теб живеят две души. Жената, която стриктно се придържа към обществените правила, и другата жена, която препуска в див галоп през парка. Тази жена се отдаде на един непознат и преживя нощ на необузdana страст.

Очите ѝ потъмняха и Никълъс разбра, че е улучил в десетката.

— Смятам, че с радост ще избягаш от строгите нрави на тукашното общество — продължи той със заклинателно тих глас. — Смятам, че с радост ще бъдеш чувствена, страстна жена, но те е страх от опасността.

Аурора мълчеше. Никълъс извади дневника на французойката и го сложи на масата пред нея.

— Докато го четях, постоянно мислех за теб. Много приличаш на анонимната авторка.

— Аз пък не виждам никаква прилика — възрази упорито тя. — Тя е била французойка, заловена от пирати и продадена в харем. Като наложница на султана са я принуждавали да върши неща, на които никоя жена не би се съгласила доброволно.

— Тя е била невинна, без никакъв опит в плътската любов, докато не е срещнала мъжа, съумял да събуди страстта ѝ.

— Правилно. И е стигнала дотам, че чувствеността я е завладяла изцяло.

Никълъс присви очи.

— А ти питала ли си се някога какво ще стане, ако те обземе такава страст? Как ще се почувстваш, ако копнееш отчаяно по някой мъж?

Аурора отвори устни, но не можа да произнесе нито дума. Никълъс предположи, че се е приближил към истината.

— Един ден баща ми се опита да ми обясни какво е изпитвал към майката на Рейвън — продължи той. — Каза, че като прочета дневника, може би ще го разбере.

Аурора сведе глава.

— Историята е завладяваща — промълви тихо тя. — Ала любовта им е осъдена на гибел. Дезире е загубила сърцето си и е била обсебена.

— Но никога не е съжалявала за любовта си.

— Аз си направих друг извод — възрази тихо Аурора, но възражението и не прозвуча убедително. — Според мен е глупаво, че се е отдала на мъж с душа и тяло.

— Веднъж баща ми каза, че е по-добре човек да преживее дори само един миг на истинска страст, отколкото да не я познава.

Аурора го погледна колебливо.

— И какво е спечелил, като е познал страстта? Живот, изпълнен със страдания и с копнеж по жена, която не е можел да има. — Тя поклати енергично глава, сякаш искаше да убеди сама себе си. — Не. Много по-добре е да не губиш сърцето си, иначе рискуваш някой да го изтръгне от тялото ти.

Ник впи поглед в изкусителната ѝ уста. Колко приятна беше мисълта, че много скоро ще сломи упоритата ѝ съпротива.

Еротичните представи заплашваха да го погълнат и той си заповяда да се владее.

— Аз виждам в теб жена като Дезире, Аурора. И ти притежаваш същия неукротим дух.

Аурора остави чашата си на масичката.

— Лъжеш се.

Погледът му я държеше в плен.

— От какво се страхуваш? От силата на страстта? Не искаш да излезеш от пашкула, в който си се увила като безпомощна пеперуда!

Аурора скочи.

— Крайно време е да си вървиш, Никълъс.

След кратко колебание той остави чашата и се надигна. Когато се приближи до нея, тя не се отдръпна, решена да не се поддава на сплашване.

Той взе ръката ѝ, вдигна я към устните си и целуна вътрешната страна на китката. Тя остана неподвижна, само порозовелите ѝ бузи издадоха, че се бори да запази самообладание. Ала в очите ѝ се четеше желание.

Тя беше узряла за страстта, за истинския живот. Той беше длъжен да я освободи от самоналожените ѝ ограничения. Имаше сили да го направи. Но без да бърза. Битката бе започнала и той щеше да я доведе докрай, но с търпение и изчакване.

— Не се лъжа, ангеле. Вкусих от твоя пламък и съм убеден, че той още тлее под фасадата на хладно въздържание. Там една чувствена, страстна жена очаква да бъде освободена и аз ще я намеря, да знаеш.

Никълъс направи кратък поклон и с бързи крачки излезе от салона.

Аурора стоеше като парализирана и се взираше в затворената врата. Сърцето ѝ биеше лудо.

Защо този мъж всеки път я изваждаше от равновесие? Защо кръвта ѝ се вълнуваше от всяко негово докосване? Защо коленете ѝ омекваха и тя цялата се разтапяше? Защо чувствата ѝ се бунтуваха? Той будеше в нея тъмни усещания, които тя не понасяше. И този път настойчивите въпроси и възмутителното му поведение я бяха смутили не по-малко от телесната му близост.

Изтощена, Аурора се отпусна на един стол. Ами ако Никълъс беше прав? Ако тя приличаше на Дезире? Дали и в нейното тяло дремеше чувственост, която очакваше да бъде освободена?

Тя беше достатъчно честна да признае пред себе си, че откакто срещна Никълъс Сабрийн, е променена. Изпитваше желаниа, които преди ѝ бяха чужди. Бранеше се срещу могъщата сила на привличането му, бореше се със собствения си копнеж и се боеше, че няма да издържи още дълго.

Аурора намери дневника и го разтвори с треперещи пръсти. Откровената чувственост на разказа я бе шокирала дълбоко, но любовната история я вълнуваше и стимулираше фантазиите ѝ. Дезире бе станала жертва на един опитен, нежен, екзотичен прелъстител и бе

живяла във водовъртеж от страсти, за чието съществуване не бе и подозирала.

Какво ли ще стане, ако и тя преживее същата страст? Ако се поддаде на опиянението на любовта и ослепее от желание? Ще може ли да живее, изпълнена със силни чувства, които не допускат разумни, ясни мисли?

През първата си брачна нощ се бе докоснала до частица от тази всепоглъщаща страст, колкото и да ѝ беше неприятно да го признае.

Аурора отвори дневника на една често четена страница.

Обичам всяка частица от теб. Обичам твоята корава мъжественост дълбоко в мен. Обичам силата ти, която горещо пулсира в меката ми плът. Обичам трескавия ти глад, жаждата ти, която ме кара с такава сила да усещам, че съм жена.

Аурора затвори очи. Никълъс. Той ѝ напомняше екзотичния любим на францужойката — смел, мъжествен, опияняващо чувствен. Подобно на принца от дневника, Никълъс бе събудил у нея силните копнежи на истинската жена.

Въпреки че се опитваше да ги прогони, картините от първата ѝ брачна нощ отново се появиха пред вътрешния ѝ взор. Двамата лежаха нежно прегърнати... Никълъс я любеше пламенно, но и много внимателно... движеше се в нея и я изпълваше с блаженство. И сега жадуваше за него...

Само преди минута бе прочела в тъмните му очи обещание отново да я изпълни с това блаженство.

Аурора потрепери. Не, няма да се поддаде на плътската жажда. Не смееше да му се отдаде, колкото и силно да я вълнуваше.

Но тя не можеше да отрече, че го желае.

*Съпротивата ми изглеждаше
безнадеждна. Как да се отбранявам срещу
бездънния копнеж, който той бе събудил у мен?*

През следващите дни недоволството на Аурора непрекъснато растеше. Никълъс Сабрийн разрушаваше душевния ѝ мир. Нощем я преследваше в сънищата ѝ. А дните си прекарваше в постоянна тревога от новата им среща.

Срещнеше ли го, било при сутрешната си езда в парка, било на улицата, всеки път я разтърсваше силна тръпка — както някога, когато го видя за първи път на кея в Сейнт Китс. А когато срещаше погледа му, пламъкът в тъмните очи я пареше. Посланието, което той ѝ изпращаше, беше недвусмислено.

За съжаление го срещаше по няколко пъти на ден. Очевидно Никълъс бе успял да направи Рейвън своя съюзница и тя го снабдяваше с информация как настойницата ѝ прекарва дните си. Срещите им изглеждаха случайни и безобидни, но Аурора беше сигурна, че той ги планира грижливо.

Тя не знаеше как да се отбранява срещу стратегията му. Никога преди това не се беше излагала на такова целенасочено преследване. Никълъс беше като развихрила се буря, която помиташе всичко по пътя си. Той знаеше как да я изважда от равновесие. Колкото и да се стараяше да остане хладна и овладяна, безчувствена спрямо чара му, тя не успяваше. Той беше безсрамен, дързък, провокиращ... неустойчив.

Аурора сериозно се замисли дали пък да не напусне Лондон за известно време. Само преди ден бе получила писмо от лейди Марч, майката на Джефри, която я молеше да я посети. Джефри имаше малък брат, Хари, и лейди Марч съвсем сериозно твърдеше, че единствено Аурора е в състояние да укроти лудия хлапак.

За съжаление в момента не биваше да напуска столицата. Първо, не желаяше да се покаже като страхливка и второ, нямаше право да

занемари задълженията си към Рейвън само за да избяга от Никълъс. Освен това баща ѝ пребиваваше в Съсекс и тя в никакъв случай не искаше да се среща с него, а понеже именията на семействата Евърсли и Марч имаха обща граница, една такава среща беше твърде вероятна.

Аурора вярваше, че знае какво го кара да я преследва. Да, той я ухажваше, но в действителност тя беше за него просто поредното предизвикателство. За Никълъс спечелването ѝ беше игра и той беше обзет от ловна треска.

По някое време Аурора се запита дали съпротивата ѝ е правилната тактика. Ако се предаде и той повярва, че е победил, може би ще загуби интерес към нея и ще я остави на мира. Но как можеше с цялата си наглост да твърди, че я познавал по-добре, отколкото тя познава себе си? Сравняваше я с французойката от книгата, но дори между двете да съществуваха прилики, в нейния живот нямаше място за пламтяща страст, защото тя щеше да ѝ причини само болка и страдание.

Трябваше бързо да измисли нов план за общуването си с Никълъс, за да си възвърне душевния мир.

На всичкото отгоре живееше в постоянен страх, че някой ще го познае. Лорд Ключи очевидно го бе взел под крилото си и го развеждаше из лондонските мъжки клубове и игрални салони. Един ден за малко да бъде разпознат, и то от френска емигрантка.

Никълъс придружи Рейвън и Аурора до ателието на една шапкарка на Оксфорд Стрийт. Като го видя, жената буквално изпищя.

— Мили боже!

Без да се стресне, той свали цилиндъра и шапкарката остана силно объркана от тъмната му коса. Тя пристъпи по-близо, за да поздрави клиентите, а докато Рейвън пробваше модните шапки, отиде при Никълъс и впи поглед в лицето му.

— Много ви моля да ме извините, мосю, че ви зяпам така — заговори най-сетне французойката, — но имате смайваща прилика с господин, когото някога познавах.

Аурора се напрегна вътрешно, ала Никълъс остана напълно спокоен и се усмихна учтиво.

— Разбирам, мадам. Вероятно ме помислихте за братовчед ми. Това се случва често.

— Вашият братовчед сигурно е американец и се казва Никълъс Сабрийн?

— Точно така.

Французойката сърдечно стисна ръката му.

— О, мосю, вашият братовчед е истински герой! Спаси живота на моето семейство и на още половин дузина французи. Всички сме му много задължени.

Шапкарката беше жена на средна възраст, със сиви кичури в тъмната коса, но все още много красива, с аристократично излъчване, с фино изрязано лице и порцеланов тен.

— Братовчед ми сигурно е щастлив, че красива жена като вас пази добър спомен за него — отвърна галантно Ник.

Французойката се изчерви поласкано и пусна ръката му. Когато Рейвън си избра три шапки, собственичката на ателието категорично отказа да приеме пари.

След като тримата излязоха от ателието, Рейвън зададе въпроса, който пареше на устните на Аурора.

— Какво искаше да каже с думите, че си спасил живота на семейството й и на още много хора? Според мен ти си твърде млад, за да имаш нещо общо с кръвопролитията по време на френската революция...

— Права си, скъпа — засмя се Ник. — Бях във Франция доста по-късно, когато се провеждаха жестоки акции по прочистване на страната...

— И тогава случайно си спасил половин дузина семейства от гилотината, така ли? — намеси се остро Аурора.

Ник вдигна рамене.

— Всъщност бяха само четири семейства. Предпазих ги от участта да бъдат ликвидирани от батальона за екзекуции.

Рейвън се ухили, доволна от сухия му сарказъм, ала Аурора го дари с укорителен поглед.

— Сигурно ти е харесало да си поиграеш на герой и да рискуваш живота си?

Никълъс поклати глава.

— Не се впускам нарочно в опасни дела. По-скоро имам чувството, че неволно попадам в спасителни акции.

— Във всеки случай хората твърдят, че лекомислено се хвърляш в опасни приключения, а и славата ти е скандална — възрази Аурора, мъчейки се да запази самообладание. — Един ден ще те заловят и тогава съдбата ти е подпечатана.

— Твърде малко хора знаят за моите „опасни приключения“.

— Щом те позна жена, с която си се срещнал преди толкова години, възможно е да те познаят и други.

— Тогава ще дам същото обяснение като днес — обясни търпеливо той. — Не се притеснявай за мен, скъпа, защото ще ти побелее косата.

Аурора му хвърли зъл поглед и закрачи енергично към каретата, оставяйки го сам със сестра му.

— Не бива да я дразниш, Никълъс — укори го Рейвън. — Тя се тревожи за теб.

— Дразня ли я? — учуди се той.

— Ако знаеше колко е изстрадала Аурора, щеше да се държиш по-мило с нея.

Ник вдигна вежди.

— Какво е изстрадала?

— Баща ѝ е превърнал живота ѝ в ад. Не можеш да си представиш как е живяла под властта на онзи стар тиран, как е понасяла пристъпите му на ярост...

— Надявам се да ми обясниш за какво става дума.

Рейвън се обърна към каретата. Аурора вече седеше вътре и я чакаше.

— Сега нямаме време. Хайде да се срещнем днес следобед в книжарницата на Тобли.

Никълъс отиде много рано в книжарницата и нетърпеливо зачака Рейвън. Когато тя най-сетне се появи, придружена от камериерката си, той я последва към задната част на голямото помещение. Двамата се уединиха в един ъгъл с книга в ръка и Рейвън започна да разказва с приглушен глас за стария херцог Евърсли.

— Херцогът е дяволски избухлив. Скоро след пристигането ни станах свидетелка на ужасна сцена. Вече живеех при леля Дейлримпъл, но Аурора прекара първите дни в градския дом на баща

си. Знаех, че му е писала за брака си с теб, но не можех да повярвам, че баща ѝ ще прибегне до насилие. Херцогът незабавно пристигна в Лондон, бесен от гняв, и обвини дъщеря си, че е омърсила семейното име, като се е омъжила за осъден на смърт престъпник. Станах свидетелка на първата им среща.

Рейвън видимо се вълнуваше.

— Икономът ме покани в салона, за да изчакам Аурора — бяхме се уговорили да се разходим из града. Веднага след това чух гръмовит мъжки глас. Намерих Аурора и баща ѝ в салона. Херцогът стоеше пред нея със стиснати юмруци и ревеше като разярен бик. Лицето му пламтеше. Аурора се опита да го успокои, но той грабна една тежка кристална ваза и я метна по нея. Слава богу, тя успя да се наведе и да избегне удара, но беше на косъм, казвам ти! Вазата се удари в стената и се разби на хиляди парчета. Той можеше да я убие!

Никълъс слушаше с нарастващо отвращение.

— С чувство за вина трябва да призная, че останах на мястото си като парализирана — продължи с треперещ глас Рейвън. — Икономът се опита да се намеси. Въпреки че е стар и няма сили, застана пред Аурора, за да я защити. Евърсли го блъсна и бедният човек се строполи на пода. Херцогът се хвърли с вдигнати юмруци към Аурора и сигурно щеше да я удари, но в този миг ме забеляза и спря. Очевидно не посмя да набие дъщеря си пред чужд човек, който би могъл да го изложи пред обществото.

— Какво стана после? — попита глухо Ник.

— Имах чувството, че херцогът всеки момент ще получи удар. Очите му изпъкнаха, лицето му се разкриви в злобна муцуна. Изрева на Аурора да се маха от очите му. Да напусне къщата му, защото вече не била негова дъщеря. После излезе от салона и затръшна вратата.

Рейвън пое дълбоко дъх.

— Аурора трепереше с цялото си тяло, но изглеждаше загрижена повече за стария Денби, който си бе ударил главата в крака на масата. Едва когато превърза раната му, ми призна, че избухванията на баща ѝ не са рядкост. Според мен тя изпитваше облекчение, че ще се раздели окончателно с него. Никога вече не ми спомена за херцога. Добрият О'Мали разпита прислугата в дома на Евърсли и научи страшни неща. Разказите на прислужниците потвърдиха видяното от мен. Херцогът е грозен тиран.

— „Тиран“ е омаловажаване на истината — отбеляза горчиво Ник.

Рейвън кимна.

— Години наред Аурора се е опитвала да предпазва прислугата от гневните изблици на баща си. Той многократно е заплашвал да я пребие от бой.

Ник се намръщи още повече.

— Евърсли е удрял собствената си дъщеря?

— Да. Отвратителен тип! Но слугите са страдали много повече. Веднъж ударил коняря си с камшик през лицето и бедният човек за малко да ослепее.

Ник стисна ръце в юмруци. Изпитваше дълбоко отвращение от представата, че един мъж може да излива гнева си върху безпомощни, зависими хора. А мисълта, че Аурора е била напълно зависима от ужасния си баща, му причини гадене.

— Всички слуги казаха, че Аурора полагала отчаяни усилия да ги пази от яростта на баща си — продължи тихо Рейвън. — Многократно се хвърляла между херцога и човека, когото той удрял като побеснял. А когато изхвърлял прислужниците си на улицата, без да им даде свидетелство, тя им намирала работа в добро домакинство. Те ѝ били благодарни и не я забравили, тя също. Когато създаде свое собствено домакинство, събра в дома си хората, които са пострадали най-много от тиранията на баща ѝ. Някои от тях живееха в мизерия и са ѝ безкрайно благодарни, че ги е приела. Не е чудно, че хората я смятат за светица.

— Наистина не е чудно — потвърди горчиво Ник. Когато помоли Аурора да се омъжи за него, тя спомена, че баща ѝ няма да одобри тази женитба, ала той изобщо не си помисли за опасност от насилие.

— За какво мислиш? — попита Рейвън, впила поглед в мрачното му лице.

Ник се усмихна студено.

— Ще се наложи да си поговоря малко с херцога.

— Разбирам те — кимна сериозно Рейвън. — Онзи човек би трябвало да разбере какво означава да зависиш от произвола на по-силен от теб. Но според мен не бива да предприемаш нищо. Длъжен си да пазиш прикритието си.

Никълъс съзнаваше, че не е в състояние да предприеме нищо. Но като Брандън Девърил той можеше да се движи свободно и да поиска от херцог Евърсли сметка за онова, което бе причинил на дъщеря си.

— За какво мислиш? — попита загрижено Рейвън.

— Ще дойде денят, когато херцогът ще си плати за жестокостта — отвърна студено Ник.

Рейвън остави книгата, която уж четеше, и продължи замислено:

— Според мен баща ѝ е главната причина Аурора да спазва така грижливо правилата на приличието и поведението в обществото. Баща ѝ заплаши да я нашиба с камшик, сякаш е оборски ратай, и да я прати в манастир, ако отново предизвика скандал. Затова тя се старае да се държи като тъгуваща вдовица и рядко се показва в обществото. Не иска да дава на баща си основания да я критикува, защото знае на какво е способен.

Рейвън се приближи към брат си и вдигна лице към неговото.

— Надявам се да разбереш, че тревогата ѝ за безопасността ти е напълно искрена. Това ѝ е станало втора природа. Непрекъснато се грижи за другите, старае се да ги предпазва.

Никълъс кимна замислено. Това обясняваше много неща: защо Аурора толкова държеше да има спокоен, мирен живот, защо се страхуваше от страстта, защо е обичала слаб, отдаден на книгите мъж като Марч. През целия си живот е била изложена на яростта на баща си и изпитваше отвращение към всички силни чувства.

Сега си обясни и защо тя се бе държала като лъвица майка, защитаваща малкото си, когато пазачите му се нахвърлиха да го бият на пристанището. И защо се бе омъжила за него, макар да беше пират, обвинен в убийство и държавна измяна. Той е бил единствената ѝ възможност да се отърве от жестокия си баща.

Вдовството беше сигурно пристанище и тя копнееше да остане в него. В действителност обаче живееше в затвор, в който чувствата, желанието и страстта нямаха място.

Ник се взираше с празен поглед в кожените подвързии на книгите пред него. Добре, че беше Рейвън, за да може той да проумее на какво се дължи сдържаността на Аурора. Тя беше много по-сложна личност, отколкото си представяше. Слава богу, сега поне знаеше какво му предстои и защо тя се съпротивлява така ожесточено. Той се стремеше да промени живота ѝ, нарушаваше душевния ѝ мир.

Задачата да спечели доверието на Аурора, за да може тя да се отвори към него, се оказа по-трудна, отколкото беше предполагал. Но той щеше да намери начин да я освободи от безрадостния затвор, в който се бе затворила сама.

*Той събуди жизнеността ми, накара
сърцето ми да пее и вътрешността ми да
пламти...*

След две вечери Аурора получи доказателство за целеустремеността на Ник. Вече си беше легнала, когато се стресна от тих тропот по прозореца. Последва още. Аурора разбра, че някой хвърля камъчета по прозореца на спалнята ѝ, и уплахата премина в недоволство.

Не можеше да е никой друг, освен Никълъс. Тя отвори прозореца и се наведе към градината. Той стоеше под стария дъб, вдигнал лице към нея.

Както обикновено, сърцето ѝ заби неравномерно. Беше прекарала целия ден вкъщи, защото проливният дъжд бе възпрепятствал сутрешното препускане в парка, а следобед Рейвън бе поканена с леля си на чай и нямаше нужда от настойницата си. Междувременно облаците се бяха разнесли и пълната луна осветяваше нощта.

— Защо се промъкваш под прозореца ми? — зашепна възмутено тя.

— Дошъл съм да те поканя на излет — отговори той доста по-високо.

— Посред нощ?

— Още не е дори полунощ. През целия ден беше затворена вкъщи.

— Вече съм си легнала.

— Тогава значи ме каниш в стаята си?

— Само да посмееш!

— Аха, значи ще слезеш.

— Никълъс, аз съм по нощница!

— Това изобщо не ме смущава — отвърна развеселено той. — Облечи се и слез при мен, Аурора. Нима искаш да почукам на входната врата и да събудя прислугата?

Тихата заплаха я възмути дълбоко.

— Нямам намерение да се разхождам с теб посред нощ!

— Спокойно, скъпа, кочияшът чака при конете, а каретата е отворена.

Аурора продължаваше да се колебае. Ник подвижна тихо:

— Страхливка! Толкова ли те е страх от една нощна разходка? Няма да се нахвърля върху теб в открита кола.

Проклет нахалник! Лекомислено е да се съгласи. Но Никълъс, естествено, нямаше да се задоволи с едно ясно „не“.

— Слез при мен, иначе аз ще се кача при теб и ще те изнеса на ръце. Ще те чакам на задната врата.

Той се обърна и изчезна в нощния мрак, без да й остави възможност да му откаже категорично.

Аурора отстъпи назад и изруга съвсем не като дама. Не можеше да повярва, че наистина е готова да излезе на нощна разходка с Никълъс Сабрийн. Оказа се, че й е трудно да устои на изкушението. Какво, за бога, ставаше с нея? Преди да срещне Никълъс, тя беше образец на добродетелност. А ето че сега си играеше с мисълта да извърши нещо забранено!

Какво толкова лошо правиш? — обади се бунтовен глас дълбоко в нея. — През целия си живот си била разумна и добродетелна. Преживей поне едно приключение.

С чувство за вина и с мисълта за францужойката, прелъстена от своя принц и живяла в грях, Аурора се облече бързо, сложи си наметка и вдигна качулката. Къщата й беше тиха и тъмна. Спусна се безшумно по задната стълба и излезе навън през входа за слугите.

Както бе обещал, Никълъс я чакаше пред вратата и я посрещна със сияеща усмивка. Внезапно в сърцето й се надигна дива радост, че ще остане насаме с него.

В края на късата входна алея чакаше отворен фойтон. Млад момък държеше юздите на два сиви коня. Никълъс й помогна да се качи и се настани до нея.

— Чакай ни тук — нареди тихо той и слугата се поклони. — Няма да се бавим.

После плесна с камшик по гърбовете на конете и те потеглиха в жив тръс.

Аурора се хвана здраво за страничната облегалка, за да не полети напред, и хвърли възмутен поглед към придружителя си. Наглостта му не знаеше граници.

— Трябваше да се сетя, че не бива да ти имам доверие — изсъска тя. — Накара ме да вярвам, че момчето ще ни придружи.

— Какво друго ми оставаше? Иначе нямаше да дойдеш.

— Къде ме водиш?

— Недалеч оттук. Огледай се. Не е ли по-хубаво да се разхождаш в нощта, отколкото да стоиш затворена в стаята си?

Юнската нощ беше великолепна. Мек бриз появяваше в лицето ѝ. Лекият фойтон се носеше по тихите, окъпани от лунната светлина лондонски улици. Въпреки това гневът ѝ срещу Никълъс ѝ попречи да се наслади истински на красотата на нощта.

— Продължаваш ли да твърдиш, че си мислил само за мен, когато дойде да ме измъкнеш от къщи?

— Може би не. Но не бива да ме обвиняваш, че съм пожелал да се разходя с красива жена под лунната светлина.

— Значи признаваш нечестните си намерения?

— Няма закон на света, който да ми забрани да отвлека жена си на кратка нощна разходка.

Аурора въздъхна примирено.

— Не мислиш ли и за нещо друго, освен да ме вбесяваш?

— Не мога да си представя нещо по-прекрасно.

— Никълъс!

— Всъщност тази вечер бях поканен от Клюни и приятелчетата му да обиколим къщите на няколко съмнителни дами, но отказах — продължи небрежно той.

Представата как Никълъс се забавлява с леки момичета в някой лондонски бордей беше крайно неприятна, въпреки че изрично му бе дала разрешение да се обърне към други жени.

Аурора хвърли бърз поглед към прекрасния профил на мъжа до себе си. Никълъс изглеждаше дяволски добре. Беше по-красив от всички други мъже, които познаваше. И се държеше като опитен прелъстител. Авантюрист като него, обиколил света, можеше да има всяка жена, която пожелае. Май не биваше да се поддава на

изкушението да остане насаме с него. В момента беше напълно незащитна, изцяло зависима от прищевките му.

— Защо отказа? — попита тихо тя, макар че всъщност не искаше да чуе отговора.

— Защото желая единствено съпругата си. Никоя друга жена.

Аурора се направи, че не е чула фриволната забележка.

— Не мога да повярвам — подразни я той, когато тя остана безмълвна. — Защо не чувам остър отговор?

Аурора го погледна строго.

— Не вярвам, че ме предпочиташ пред опитните дами от лондонския полусвят.

— Това е истината, ангеле.

— Ти си като Ключи. Искаш онова, което не можеш да имаш.

— Не е тази причината да те желая толкова силно.

— Коя е тогава? — попита Аурора, неспособна да обуздае любопитството си.

— И аз бих искал да знам — отвърна Ник с учудваща сериозност. — Никога не съм се чувствал толкова силно привлечен към жена както към теб.

— Онова, което чувстваш, е само мъжка...

Никълъс произнесе спокойно думата, която тя не посмя.

— ... похот? — Ъгълчетата на устата му се вдигнаха подигравателно. — Не е толкова просто, скъпа. Моето чувство е много повече от похот. То е по-скоро мъчително желание. Жажда.

— Постарай се да я победиш.

— Старая се, но не съм в състояние да обуздавам фантазията си. Знаеш ли, непрекъснато си представям как те държа гола в обятията си...

— Никълъс!

— Не забравяй, че името ми е Брандън — предупреди я тихо той.

— Ако не се държиш прилично, ще поискам веднага да обърнеш и да ме заведеш обратно вкъщи — заяви раздражено тя.

Развеселената му усмивка изчезна.

— Не знам дали ще ми повярваш, но тази вечер бях решил да не те дразня. Давам ти думата си, че ще си мълча. Дойдох при теб от чиста любов към ближния. Искам да се насладиш на малко свобода, нищо повече.

Аурора не знаеше дали да му вярва, но когато той се обърна към нея, в очите му се четеше искреност.

— Рейвън е загрижена за теб. Смята, че си самотна и имаш нужда от компания.

— Рейвън се лъже. А ако се нуждаеш от компания, със сигурност няма да избира теб. Ти си човек, който не се плаши да предизвика публичен скандал.

— Аз пък си мисля, че добре пазената дъщеря на могъщ херцог нерядко изпитва желание да напусне пътя на добродетелта. Нима ще се чувстваш по-добре, ако съм вечно загрижен за теб и те третирам като порцеланова кукличка?

— Искам единствено да уважаваш желанията ми — отвърна хладно тя, — вместо да ги пренебрегваш безогледно. Веднъж каза, че съм ти спасила живота. Като ответна услуга би могъл поне да ми оказваш минимално уважение.

— Но аз го правя, мила моя! Мисля единствено за твоето добро. Признай, ти обичаш да мериш остроумието си с моето. Моето присъствие вълнува сърцето ти.

— Аз не желая да изживявам подобни вълнения, Никълъс.

— Я стига! Сериозно ли твърдиш, че не ти доставя удоволствие да си близо до мен? Наистина ли предпочиташ да лежиш в леглото си и да броиш овце?

Аурора вдигна лице към звездното небе. Пълната луна бе увиснала точно над главите им и разпространяваше магична светлина.

Двамата престанаха да говорят и продължиха напред в мълчаливо съгласие. Копитата на конете тропаха по паважа, колелата проскърцаха тихо — това бяха единствените шумове. Никълъс мина през портата към Хайд Парк и зави по широка, настлана с чакъл алея.

— Предполагам, че имаш причина да ме доведеш тук — отбеляза скептично Аурора.

— Почакай.

След десетина минути пред тях се откри зашеметяващата гледка на езерото, тихо и гладко като огледало. Никълъс излезе от алеята и подкара право през моравата, докато стигна до група стари кестени. Там спря.

Аурора дълго седя безмълвна.

— Езерото изглежда като омагьосано. Никога не съм го виждала
такова...

— Много неща още не си виждала. Искаш ли да поседнем на
брега?

Аурора кимна. Ник скочи, върза конете за един клон и ѝ помогна
да слезе. Когато я вдигна, Аурора усети ръцете му около кръста си и
потрепери от горещината им. Ник също замлъкна, обзет от същото
чувство като нея.

— Не си сложила корсет — промълви дрезгаво той.

— Не остана време — обясни смутено тя.

— Ще се направя, че не съм забелязал.

Той извади одеяло, хвана Аурора за ръка и я поведе покрай
върбите, надвиснали над водата. Постла одеялото върху тревата и с
жест покани Аурора да се настани удобно. После седна до нея.

Двамата седяха дълго, загледи в тихата, блещукаща вода.

— Прекрасно е. Наистина.

Погледът му беше като милувка. Аурора обгърна коленете си с
ръце и вдигна глава към луната, обградена от сребърен пръстен.
Остави мирната красота на нощната природа да проникне в нея, вдиша
дълбоко аромата на прясна пръст и влажна трева.

— Благодаря, че ме доведе тук.

— За мен е удоволствие. — Ник помълча малко и продължи: —
Исках да ти покажа какво пропускаш, като се затваряш в дома си.

— Наистина ли? — отвърна подигравателно тя.

— Готов съм да заложа половината си богатство, че щом вкусиш
свободата, досадният добродетелен живот вече няма да ти харесва.

Упоритостта му я развесели.

— Дълбоко се заблуждаваш, като мислиш, че съм недоволна от
живота си.

— Не се заблуждавам. Просто мисля, че си по-самотна,
отколкото си готова да признаеш.

Макар и неохотно, Аурора призна, че той е прав... поне до
известна степен. Колкото и да си внушаваше, че е доволна, тя не
можеше да отрече усещането за празнота дълбоко в себе си.

Усети изпитателния му поглед. Защо непременно държеше да
проникне до центъра на съществуването ѝ?

— Ако се отвориш, ще бъдеш по-щастлива — продължи нежно той. — Опитай да поемеш риск, без да мислиш за последствията. В това няма нищо лошо.

Аурора изпита тревога. По-добре да говорят за друго.

— Искаш да рискувам като теб? С присъствието си в Англия излагаш живота си на опасност.

— Дори това.

— Според мен излагането на опасност не е ключът към щастието.

Никълъс вдигна рамене.

— За мен е. Опасността ти вдъхва чувството, че си жив, прави те благодарен, че си жив. Човек трябва да се наслаждава на опасността, не да я избягва страхливо.

Аурора положи буза върху коляното си и го огледа замислено. Като го допускаше близо до себе си, тя се излагаше на голяма опасност. Никълъс означаваше опасност. Той я вълнуваше. Той беше олицетворение на живота. Тъкмо това го отличаваше от другите мъже: жаждата за живот.

— Винаги ли си бил толкова безгрижен и дързък?

— Боя се, че да. Бях проклятие за баща си.

— Мога да си представя.

— В младостта си бях доста див — призна Ник.

— Не само в младостта си. Рейвън ми каза, че си бил черната овца в семейството.

— Нима сте говорили за мен?

Аурора се изчерви.

— Помолих я да ми разкаже повече за непознатия, за когото се омъжих. Вероятно това е моят начин да пазя спомена за теб след смъртта ти.

Никълъс се усмихна топло.

— Много ласкателно.

— И какво предизвика промяната?

— Смъртта на баща ми.

Никълъс се изтегна на одеялото и се опря на лакът.

— Знаех, че един ден ще трябва да поема корабната компания на татко. Той ме бе подготвил за задълженията ми. Започнах да уча още в детството си. Прекарвах дните си на татковите кораби, работех с

моряците. Научих се да управлявам всякакви плавателни съдове. Това ми харесваше, но мразех да ми напомнят, че бъдещето ми е предопределено и нямам други възможности. Щом навърших двайсет години, се разбунтувах, напуснах семейството си и взех живота си в свои ръце.

Аурора живо си представяше безразсъдния млад мъж, пожелал да се освободи от строгия си баща.

Никълъс се вираше замислено в гладката вода.

— Виждах баща си твърде рядко. Едва пред смъртния му одър осъзнах колко дълбоко съм го засегнал.

Аурора усети тъгата в гласа му.

— Прекрасно е, че си успял да преодолееш себе си и да се върнеш у дома, за да управляваш компанията на баща си.

— Да, аз се промених, защото дължах това на татко. Дотогава не знаех каква жертва е направил, за да запази семейството си. Майката на Рейвън е била голямата му любов, но той се е отказал от нея и е продължил да живее със съпругата и децата си. От друга страна, беше крайно време да поема отговорност. Обещах на татко да се грижа за мама и за сестрите си и да запазя създаденото от него. Успях да разширя компанията. До войната имахме голям успех... всъщност и през войната се справяме по-добре от повечето корабни компании.

Аурора не знаеше дали иска да опознае тази страна от живота на Никълъс. Чувстваше се неловко пред спокойния, замислен мъж, който се отваряше пред нея, разкриваше й чувствата си. Ала откровеността му и помагаше да го разбере.

— Значи затова беше толкова загрижен за бъдещето на Рейвън? Затова се ожени за напълно непозната жена?

— Права си — усмихна се той. — Това бе единствената мисъл, която успя да ме накара да застана пред олтара.

Докато тя бе прекарала целия си съзнателен живот в радостно очакване на деня, когато отдавна определеният за нея мъж ще я отведе пред олтара. Никълъс се бе опълчил срещу баща си и се бе впуснал в опасни приключения, докато тя си стоеше вкъщи и се подчиняваше на тираничния херцог. До деня на женитбата си с Никълъс винаги се бе съобразявала с очакванията на другите хора. И до този момент не си беше признавала колко й е било трудно да се подчинява.

— За какво мислиш? — попита тихо Никълъс.

— За първи път се противопоставих на желанията на баща си, като се омъжих за теб...

— Рейвън каза нещо друго — възрази нежно той. — Тя твърди, че си била принудена да заставаш срещу него, за да пазиш прислужниците ви от гневните му изблици... от побои...

Аурора извърна поглед. Не искаше да ѝ напомнят за ужасния ѝ баща. Тази мисъл беше толкова тревожна, толкова унизителна...

— Рейвън е била свидетелка как баща ти те е заплашил. Сигурно често те е биел.

— Не много често — отвърна колебливо тя, защото искаше да бъде справедлива. — Аз бях единствената, която успяваше да го спре, когато...

Аурора затвори очи. Все още страдаше от отношението на баща си към беззащитните слуги.

— Татко невинаги прибегваше до насилие — продължи след малко тя. — Мама умееше да го укротява. След смъртта ѝ обаче той започна да пие. Оттогава настроенятията му станаха... непредвидими. Баща ми не умее да се владее. В един момент е мил и приветлив, в следващия изпада в ярост. Обикновено успявах да го успокоя, но след време вече не понасях близостта му. — Гласът ѝ премина в задавен шепот. — Ужасно е да го кажа, но мисля, че го мразя.

— Не е ужасно да го кажеш.

— Напротив. Позорно е да мразиш собствения си баща.

— Не и ако той го заслужава. Мъж, който налага зависимости от него хора... — Никълъс не завърши изречението, само енергично тръсна глава. — Много бих искал да се запозная с баща ти.

При мисълта за евентуалната среща Аурора цялата се разтрепери.

— Той ти е навредил много повече, отколкото смееш да си признаеш — продължи с гняв в гласа Никълъс.

Аурора кимна замислено.

— Може би си прав. През целия си живот съм се страхувала от гневните му изблици. Това ме разболя. Години наред бях безпомощна срещу него. Оттогава мразя силните чувства.

Признанието беше мъчително. Никълъс нежно плъзна ръка по гърба ѝ и Аурора намери утеха в докосването му. Баща ѝ вече не можеше да ѝ стори зло — благодарение на Никълъс.

— От два месеца живея спокойно. Възвърнах си душевния мир. Нощем не се будя с мисълта, че ще срещна баща си в коридора. Благодарна съм ти за това, Никълъс. Женитбата с теб ми помогна да избягам.

— Защо не ми каза по-рано?

— Какво не съм ти казала?

— Че женитбата за мен те излага на опасност.

— Каква полза? Би било безсърдечно да отхвърля предложението ти.

— Не знаех нищо за семейството ти...

— Решението беше мое, Никълъс. Впрочем... — Аурора се усмихна колебливо — ... ти ме спаси с брак с Халфорд. Баща ми щеше да ме принуди да се омъжа за него. — Пак я побиха тръпки. — Повярвай, като вдовица се наслаждавам на свобода, каквато не съм познавала досега.

Никълъс се замисли над думите ѝ. Когато заговори, направи го много предпазливо:

— Свободата, която си познала досега, е само драскотина на повърхността, Аурора.

Тя го погледна въпросително.

— Как можа да го кажеш? Та аз отидох до границите на приличието, като си купих къща и реших да живея сама!

— Можеш да направиш много повече. Вместо това продължаваш да си налагаш принуди. Превиваш гръб пред стриктните правила на обществото и отговаряш на очакванията на баща си.

Всъщност той е прав, каза си Аурора и отново обърна поглед към сребърното езеро. През целия си живот се беше чувствала ограничавана. Вероятно точно затова се развълнува толкова дълбоко при четенето на дневника. Трагичната история за младата жена от аристократично семейство, намерила свободата си във веригите на робството, ѝ влияеше по-силно, отколкото ѝ се искаше да признае.

Аурора сърдито стисна устни. Със сигурност не желаше такава драстична форма на освобождаване. Но не би било зле да поеме още някой и друг риск...

— У теб има силна жажда за живот, Аурора, скрита под дебел пласт строгост на нравите — прозвуча отново мелодичният му глас. — Ти искаш да се чувстваш жива, само че още не знаеш как.

Тя усети отново изпитателния му поглед. Този човек се стремеше да проникне в душата ѝ, да завладее сърцето ѝ. Незнайно как, Никълъс разбираше копнежа, който тлееше дълбоко в нея — копнеж за удовлетворение, макар че тя не смееше дори да го сънува.

— Предполагам, че ти искаш да ми покажеш пътя? — попита скептично тя.

— Да, това е желанието ми. — Кадифеният му глас галеше сетивата ѝ. — Бих могъл да ти покажа свят, за който нямаш представа. Пъстър, блестящ, вълнуващ свят. Ти не си щастлива в твоето сиво, монотонно ежедневие, в студеното си, самотно легло.

Намерението му да стопли леглото ѝ я уплаши.

— Ти не си отговорен за моето щастие, Никълъс — възрази упорито тя.

— Сигурно си права, но аз искам да те освободя от принудите.

— И как? Като сломиш съпротивата ми?

— Искам да ти стана любовник.

Силното биене на сърцето ѝ отекуваше в нощната тишина.

— Нямам намерение отново да преживея интимност с теб. Представи си, че забременея. Скандалът ще ме унищожи.

— Нали прочете дневника? Има много начини да се предотврати забременяване. Ние с теб можем да изследваме чувствата си, да се докосваме и милваме, да си доставяме удоволствие без неприятни последици.

Дневникът подробно описваше най-разнообразни форми на плътски радости.

— Каж ми, сърцето ти бие ли по-силно при мисълта, че ще се любим? Можеш ли да отречеш, че докосванията ми те възбуждат?

Внезапно сетивата ѝ се изостриха. Осъзна по-силно тишината на нощта, тръпките по кожата си, парещата близост на устните му.

Въздухът между тях завибрира от напрежение. Аурора го погледна като омагьосана. Кръвта ѝ зашумя и се затопли. Настойчив шепот в главата ѝ я посъветва да забрави задръжките и да се отдаде на блаженството, което той ѝ обещава.

Друг глас обаче я предупреди да издържи на изкушението. Никълъс я искаше само защото тя се съпротивляваше.

От друга страна обаче... Ако му даде, каквото желае... ако му се отдаде, той ще загуби интерес към нея. Ще удовлетвори ловната си

треска, ще се порадва на новото си завоевание и ще я остави на мира. Ще престане да я преследва.

Може би тя ще успее дори да скъси пътя. Ще премине в нападение. Беше ѝ омръзнало да бъде плячка, да се защитава, да е постоянно нащрек за евентуална атака.

В това отношение Никълъс ѝ напомняше на баща ѝ. Все едно нарочно или не, той се опитваше да я сплаши, да я разколебае, да я подчини на волята си. Толкова години се беше опълчвала срещу тираничния си баща — нима сега ще позволи на Никълъс да я стресне?

Би било триумф да обърне копието и за разнообразие да превърне него в ловна плячка. Ако започне да го преследва, той ще побегне, ще прекоси големия океан и ще се върне в Америка. Ако успее да задоволи желанията му, жаждата му да я притежава ще угасне...

— Мисля, че си прав — промълви тя. Пламенно се надяваше, че не прави съдбоносна грешка. — Не би било лошо да станем любовна двойка.

Никълъс очевидно не бе очаквал да чуе съгласие, защото замълча слисан. Никога не бе предполагал, че тя ще направи първата крачка.

Аурора събра цялата си смелост и реши да изпълни дръзкия си план. А и какъв друг избор имаше? Ако продължи да се съпротивлява, той няма да се откаже, докато не постигне целта си. Колкото по-скоро вземе инициативата, толкова по-бързо ще приключи тяхната ненормална връзка.

Аурора нямаше опит в изкуството на прелъстяването, но дневникът ѝ бе разкрил някои от тайните на мъжкото тяло. Вече знаеше как да събуди мъжкото желание и помнеше уроците. Жената имаше средства да властва над мъжа, когото желаше.

А първата брачна нощ я бе научила да забрави задръжките. Тогава Никълъс я посвети в тайните на плътската любов.

Без да откъсва поглед от него, Аурора се наведе бавно и топлите ѝ устни докоснаха устата му.

Никълъс не посмя да се раздвижи. Изглеждаше уплашен.

— Сериозно ли говориш? — попита след малко.

— Напълно сериозно — отвърна с добре изиграно спокойствие Аурора. — Нали каза да рискувам? Точно това възнамерявам да направя. Вече започнах.

Сложи ръка върху гърдите му и го натисна да легне, ала Никълъс хвана китката ѝ. Аурора се отдръпна от него с нервен смях.

— Да не би да те е страх от мен, Никълъс? — попита гърлено.

Той присви очи.

— Какво си намислила?

— Искам да задоволя желанията ти. — Отново притисна ръка върху гърдите му. — И може би да си отмъстя. На теб ти харесва да ме мъчиш. Сега е мой ред да те измъча. Справедливо, нали? Легни.

Той се подчини, ала дрезгавият му глас я предупреди:

— Аз не съм светец, Аурора, затова настойчиво те съветвам да не си играеш с огъня.

Тя се усмихна прелъстително и отвори жакета му.

— Никога не съм те смятала за светец. Уверявам те, че не искам да си играя с огъня. Искам аз да определям правилата на играта.

Разкопча жилетката му и усети силното биене на сърцето му под тънката батистена риза. Топлотата на тялото му увеличи смелостта ѝ.

— Първото правило гласи: ти нямаш право да ме докосваш.

— А ако откажа да се придържам към правилата?

— Ще се наложи да ги изпълняваш.

Ръката ѝ се плъзна надолу и след кратко колебание измъкна ризата от колана, за да разголи плоския корем.

Никълъс се размърда и Аурора смръщи чело.

— Остани на мястото си.

Той се подчини. Пръстите ѝ се плъзнаха съвсем леко по опънатата кожа на корема. Ръката ѝ се мушна в панталона му и той се скова. Аурора стана още по-смела.

— Да не би да те боли? — попита предизвикателно тя.

— Не ме боли. Ти си вещица! — изохка той през стиснати зъби.

Тя извади ръката си и започна да разкопчава копченцата на панталона. Няколко пъти уж неволно попипа мъжествеността му, която напираше да се освободи.

— Как очакваш да стоя мирен, като ме докосваш там?

— Ако се раздвижиш, веднага ще престана — заплаши го развеселено тя.

Ник стисна здраво зъби и зачака. Аурора отвори панталона му и се зае с бельото. Най-сетне го разголи и спря да диша. Лунната светлина огря пулсиращата му ерекция.

Аурора нямаше никакъв опит, но знаеше какво ще се случи, като го докосне. Нежната милувка ще доведе до стягане на мускулите. Плъзгането на пръстите ѝ ще го разтрепери, той ще се затопли и целият ще се устреми към нея...

Милвам набъбващата твърдост на твоята мъжественост и не ме е срам. Ти ме научи какво блаженство е плътската игра, ти събуди в тялото ми жажда, ти прогони плахостта ми.

Да, тя знаеше какво прави.

Погледът ѝ не се откъсваше от изправения му член, но в действителност съвсем не беше толкова спокойна, колкото изглеждаше. Сърцето ѝ биеше лудо, когато пръстите ѝ проследиха линията от тъмни косъмчета и помилваха голата кожа, както я бе научил през първата им брачна нощ.

Страхотно беше да го усеща — коравите мускули на корема, кадифената кожа на силната му ерекция, топлината на твърдите тестиси, скрити сред копринени косъмчета. Ник трепереше неудържимо под докосванията ѝ, а когато пръстите и обхванаха тестисите му, изохка тихо.

— Аурора...

Без да се трогне от молбата му, тя продължи да го изследва. Тръпнещите ѝ пръсти се плъзнаха нагоре, обхванаха главичката на члена, закръжиха около чувствителния отвор. Той трепереше под милувките ѝ и Аурора удвои смелостта си. Обхвана внимателно твърдия пенис и започна да го милва. Накрая го притисна нежно. Усети как той се втвърди още повече и запулсира още по-силно. Ръката ѝ се задвижи в ускорен ритъм нагоре и надолу. С интерес наблюдаваше как главичката се оголва и отново се скрива под тънката кожица. Триенето ѝ доставяше невероятна наслада.

— Къде научи това? — попита задавено Никълъс.

— Имах добър учител — прошепна с треперещ глас Аурора.

— Не си спомням да съм те учил на това.

— Не пряко. Ти ме научи да не се страхувам от мъжкото тяло. Ти ми показва какво блаженство е плътската любов. А дневникът свърши останалото.

Кожата на члена му беше копринено мека и гореща. Той целият беше толкова силен и твърд. Аурора с учудване установи, че докато го милва, и нейното желание нараства. Чувстваше се като в треска. По

гърба ѝ пробягваха тръпки, пулсът ѝ се ускори, а между бедрата се усети сладостно туптене.

Тя се потопи дълбоко в очите му и даде отговор на неизречения въпрос.

Трепереща от очакване, свали качулката си и се наведе да вкуси от мъжествеността му, която ѝ доставяше такова удоволствие. Съзнаваше, че се държи безсрамно, че е голяма грешница, но не искаше да мисли за нищо друго, освен да усеща пълната си власт върху този невероятно жизнен, невероятно силен мъж.

Когато устата ѝ докосна главичката на пениса му, Никълъс спря да диша и затвори очи. Триумфът ѝ го опияняваше. Аурора обхвана основата на члена му с две ръце и плъзна език по пулсиращата главичка. Тялото му се напрегна.

— Добре ли го правя? — попита шепнешком тя.

Отговори ѝ с гърлен стон.

— Прекрасно. Не спирай...

Тя нямаше намерение да спре. Доставяше ѝ чувствено удоволствие да изследва тайните места на тялото му.

Усети ръката му в косата си. Той я поведе внимателно, докато езикът ѝ кръжеше около копринената главичка на члена. Всеки мускул на тялото му бе напрегнат до крайност — струваше му големи усилия да не движи хълбоците си, докато тя го милваше с устни и език.

Аурора се остави на женската си интуиция да я води. Обхвана с устни целия му член и го засмука. Пулсирането му ѝ достави невероятно удоволствие.

Чу стона му, вдигна глава и погледна в замъглените му от наслада очи. В средата на тялото ѝ се събра гореща вълна и тя закопня да чуе отново стона му. Много искаше да види как той се извива безпомощно под милувките ѝ.

Отново се наведе над него. Косата ѝ се разпиля по корема и слабините му. Сладкото мъчение продължи. Той се напрегна още повече, изпъна се като струна, пръстите му се заровиха в косата ѝ.

Ник трепереше неудържимо. Собствената ѝ наслада обхвана цялото ѝ тяло. С нарастването на желанието слабините ѝ овлажняха.

Ръката ѝ се плъзгаше все по-бързо нагоре и надолу. Коровият член се забиваше все по-дълбоко в гърлото ѝ. Всяко обхващане на тестисите му причиняваше нова, още по-силна тръпка.

Ник дишаше накъсано, на тласъци. Ей сега щеше да експлодира. Членът му пулсираше дълбоко в гърлото ѝ.

И тогава съпротивата му рухна. С дълбок гърлен звук Ник се отдръпна рязко, обърна се настрани и се изпразни. Тялото му се разтнесе от силни тръпки, горещото млечно бяло семе опръска тревата.

Аурора наблюдаваше експлозията му с нарастваща възбуда, замаяна от властта си — тя бе успяла да превърне този силен мъж в безволно същество.

Изцеден, Никълъс се обърна по гръб. Мина много време, преди да отвори очи.

— Дневникът те е научил на много неща — прошепна дрезгаво той.

Аурора се изчерви. Погледът му я опари. Без да прикрие голотата си, той продължи да я гледа втренчено. Внезапно тя изпита дълбоко смущение и извърна глава.

— Да не би да си решила да се правиш на плаха, след като ме прелъсти така безсрамно? — попита задавено той. — Сега е мой ред да те погледа.

Поднесе ръката ѝ към устните си и я целуна. По тялото ѝ се разля сладка тръпка. Колебливо издърпа ръката си.

— Смятам, че за тази вечер бях достатъчно смела.

— Проблемът е, че колкото повече те вкусвам, толкова по-силно става желанието ми. Искам да те любя цяла нощ.

Това я стресна.

— Не можем да го направим.

— И защо не?

Никълъс мушна ръка под наметката ѝ и започна да милва гърдите ѝ. Напипа чувствителното зърно под тънката материя и тя се разтрепери.

— Ти си силно възбудена, Аурора. Искаш ме. Тялото ти копнее за освобождение.

Тя не знаеше какво да му отговори. В момента се чувстваше много зле. Гласът на разума я заклинаше да се противопостави на чувствените му ласкателства.

Като разбра, че няма да получи отговор, Никълъс се надигна. Пърстите му докоснаха устните ѝ, нежно очертаха контурите им. По

тялото ѝ отново се разля във вълна от желание и тя затвори очи. Възбудата ѝ стана болезнена, пулсираща и настойчива.

Боеше се от силата на желанието му, ала нямаше сили да се отдръпне.

Когато той понечи да я прегърне, тя сложи длани върху гърдите му и се огледа страхливо. Лунната нощ не скриваше почти нищо. Надвисналите върби вероятно предлагаха защита от любителите на нощните разходки, но тя не обичаше да се чувства безпомощна, изложена на чужд произвол.

— Не тук, Никълъс...

— Права си. Трябва ни легло. Къде да отидем?

Аурора преглътна тежко, отхвърли съмненията си и си възвърна смелостта.

— Отведи ме вкъщи.

— С удоволствие.

Никълъс оправи дрехите си, стана и ѝ подаде ръка. Аурора я улови с треперещи пръсти.

Никълъс вдигна одеялото, отведе я до колата и ѝ помогна да се качи. Седна до нея, взе юздите и хвърли поглед към блещукащото под лунната светлина езеро.

— След преживяното ще гледам на това място с други очи — изрече той почти набожно.

Аурора се чувстваше по същия начин. Всеки път, когато дойдеше в парка, щеше да си припомня щастливите нощни мигове с Никълъс.

Пътуването към дома премина в мълчание. Аурора трепереше все по-силно. Дали пък не бе взела неправилното решение? Да покани Никълъс в леглото си беше също толкова опасно, колкото да освободи тигър от клетката му. Днешната нощ щеше да остави дълбоки рани в сърцето ѝ.

Душевното ѝ състояние беше много сложно. Съзнаваше, че ако прекара тази нощ с Ник, ще изложи на сериозна опасност вътрешния си мир, и то след като дълго време се беше борила, за да го постигне.

След като съм тръгнала по този път, ще го извървя докрай, отсече мислено Аурора. Единствената ѝ надежда беше сметката ѝ да излезе вярна. Дано щом постигне така желаната победа, той да изгуби желание за нови интимности. Дано интересът му към нея отслабне, преди да я е наранил дълбоко.

Ала когато колата зави по алеята зад къщата, Аурора преживя изненада: в партера светеше.

— Господи, какво ли се е случило? — попита разтревожено тя.

Никълъс спря колата, Аурора скочи и забърза по стълбите към задната врата. Момъкът, който търпеливо бе изчакал завръщането на господаря си, пое юздите от Никълъс, а той последва съпругата си в къщата.

В коридора чакаше икономът, облечен с дебел халат върху нощницата, с нощна шапка върху посивялата коса. Сбръчканото му лице изглеждаше силно загрижено.

— Слава богу, че най-сетне се върнахте, милейди! Много се уплашихме, като не ви намерихме в стаята ви!

Аурора го погледна укорително. Нямаше причини да се оправдава пред служителите си.

— Излязох на разходка. Какво става, Денби? Защо в къщата свети?

— Пристигна граф Марч, милейди.

Аурора спря да диша. За бога! Невъзможно беше нощният посетител да е Джефри, който преди година бе загинал в морето. Титлата бе преминала към десетгодишния му брат Хари. Аурора въздъхна и се укори за глупостта си.

— Хари ли? Хари е в Лондон?

— Да, милейди. Поканих го в кухнята. Каза ми, че пътувал дълго и умираше от глад.

— Пътувал дълго? Как така? Нима майка му не е с него?

— Не, милейди. Младият лорд Марч е сам.

В този момент в коридора се появи русо момче, облечено в бричове и жакет за езда. Косата му беше разрошена, а по младото лице, което болезнено й напомняше за Джефри, имаше черни петна.

— О, Рори, толкова се радвам да те видя! — В този миг Хари забеляза Никълъс и спря като закован. За изненада на Аурора момчето стисна ръце в юмруци и очите му засвяткаха гневно. — Кой сте вие? — попита мрачно.

— Хари! — извика сърдито Аурора. — Къде останаха маниерите ти?

— Аз съм Брандън Девърил, братовчед на починалия съпруг на лейди Аурора — представи се учтиво Никълъс.

— Нямате право да сте тук — изръмжа враждебно момчето.

— Дръж се прилично, Хари. Джентълменът е мой гост.

Момчето се обърна обвинително към Аурора:

— Толкова бързо ли забрави Джефри? Та той загина само преди година! Точно на тази дата се удави, не помниш ли?

Аурора се уплаши. Изобщо не бе помислила, че днес е годишнината от трагичната смърт на Джефри.

— Не съм го забравила, Хари — отвърна виновно. — Просто не обърнах внимание на датата. Никога няма да забравя Джефри.

— Тогава какво прави той тук, и то посред нощ?

Аурора се овладя бързо.

— Нямах право да ми задаваш такива въпроси, млади господине. Мистър Девърил е мой роднина и има пълното право да ме посещава, когато поиска. Ти обаче ми дължиш обяснение. Какво правиш сам в Лондон, и то посред нощ?

Гневът на Хари отстъпи място на детска несигурност.

— Избягах от къщи, Рори. Вече не издържам да живея с мама. Моля те, позволи ми да остана при теб!

*Той ме докосваше с безкрайна нежност,
сякаш сърцето ми му принадлежеше...*

— Хайде, Хари, разкажи ми как стигна до Лондон — подхвана Аурора малко по-късно, когато тримата седнаха в кухнята. За нейно стъписване Никълъс съвсем естествено остана в дома ѝ и тя не намери сили да му се скара пред неочаквания гост.

Хари жадно гризеше парче печено пиле.

— С пощенската карета. Страхотно пътуване беше! Първо седях на капрата, после вътре в колата. Страхотно, казвам ти! Кочияшът даже ми позволи да управлявам конете, но само за малко, защото гостите започнаха да се оплакват.

— Пътувал си съвсем сам от Съсекс до Лондон? — прошепна ужасено Аурора. — Знаеш ли колко е опасно? Можеха да те ограбят или...

— В пощенската карета изобщо не беше опасно. Едва в гостилницата на пощенската станция стана малко страшно. Кръчмата беше препълнена. Искях да попитам за пътя към твоята къща, но попаднах на съмнителни личности. Опитаха се да ме задържат и тогава просто побягнах.

При мисълта какво е можело да се случи на момчето по лондонските улици Аурора се разтрепери още по-силно.

— Не съм чак такъв глупак, Рори — опита се да я успокои Хари, като видя ужасеното ѝ лице. — Мога да се грижа за себе си, повярвай. Жалко е само, че ми откраднаха пътната чанта. — Лицето му помрачня. — Вътре беше любимият ми кораб.

— Кораб ли? — намеси се любопитно Никълъс.

Момчето го изгледа подозрително. Все още не смееше да му се довери.

— „Виктори“, флагманският кораб на адмирал Нелсън. Целият от ламарина. Беше подарък от брат ми. — Хари се обърна сърдито към

Аурора: — Денби не искаше да ме пусне в къщата ти. Отказа да повярва, че аз съм лорд Марч. Последния път, когато ме видял, съм бил малко дете. А теб те нямаше...

Аурора се постара да скрие смущението си. Никой не биваше да узнае какво е правила в парка. Разбърканата ѝ коса падаше по гърба.

— Майка ти знае ли, че си избягал? — попита строго тя.

Хари се ухили доволно.

— Междуременно трябва да е прочела писмото ми. Писах ѝ, че възнамерявам да живея при теб.

— Хари, майка ти със сигурност се тревожи силно за теб!

— Знам! Точно затова избягах. Мама се държи като квачка. Всичко ми забранява, не ми позволява да направя и една крачка сам. А миналата седмица стана направо непоносима. Сигурно защото наближи годишнината от смъртта на Джефри.

— Опитай се да я разбереш — настоя Аурора. — Тя има само теб, Хари.

— Разбирам я. Мама е неутешима заради Джеф. Но няма право да ми забранява всичко. Решила е да ме върже здраво за себе си и да не ме пусне, докато не стана пълнолетен. Мама има дяволски дебела глава, Рори. Лепнала се е за мен като репей.

— Откъде си научил тези изрази? — попита смръщено Аурора.

— От градинаря Том. Сега да не вземеш да ми се караш, Рори? Добре, укорявай ме, колкото щещ, но ти казвам, че няма да се върна вкъщи. Не се опитвай да ме убеждаваш. Ако не мога да остана при теб, ще си потърся стая под наем.

Аурора забави отговора си. Искаше да помогне на Хари, защото го обичаше, но и за да успокои угризенията на съвестта си. През изминалата година рядко бе мислила за него и това беше осъдително. Момчето бе изгубило любимия си брат и се чувстваше задушено от майчините грижи. Лейди Марч беше умна жена, но смъртта на големия ѝ син я засегна дълбоко. Оттогава тя живееше в постоянен страх, че може да загуби и втория си син. Аурора разбираше чувствата ѝ, но разбираше и Хари — момчето имаше право да се бори срещу настойчивата закрила на майка си и да живее самостоятелно.

Преди да е изразила съмненията си, Хари продължи:

— Няма да остана дълго в дома ти. Смятам да отида във флота и да се бия срещу французите като Джефри.

— Какво?

— Ще стана моряк. Ще преживея истински приключения. Мама обаче не иска да ме чуе. Не ми разрешава даже да ловя риба в нашия поток. Щом ме види близо до вода, изпада в истерия. Страхува се да не се удавя като Джефри.

— Ако искаш, ще ти разкажа какво означава да си моряк — намеси се отново Ник.

— Наистина ли? — Интересът на Хари се събуди. — Вие говорите като човек от колониите.

— Аз съм американец и много добре знам какво става в британския военен флот. На корабите ми има много моряци, които са били принудени от англичаните да служат на корабите им.

Очите на Хари засвяткаха.

— Значи сте капитан на кораб?

— Не капитан. Собственик на корабна компания. Притежавам търговска флота.

— Цяла флота? Страхотно!

Никълъс се засмя с разбиране.

— Ако знаеше какви са условията в британския военен флот, щеше да си помислиш два пъти, преди да станеш моряк, повярвай ми. Животът в морето не е лесен, особено за разглезено момче като теб. По-добре ще бъде да постъпиш на търговски кораб.

Аурора го изглежда строго. Как смееше да подкрепя момчето в дръзките му мечти?

— Хари няма да отиде във флота.

Младият лорд Марч упорито вирна брадичка и войнствено размаха пилешкото бутче.

— Ще отида, и още как!

Никълъс поклати глава.

— Според мен не подхващаш нещата, откъдето трябва. Не само ще направиш майка си нещастна, ами и си напълно неподготвен за моряшкия живот. Предполагам, че нямаш препоръчителни писма?

— А ще ми трябва ли?

— Разбира се. Ако не искаш цял живот да търкаш палубите, трябва да намериш човек с влияние и уважение, който да гарантира за теб. Освен това ще ти трябва пари за моряшки сандък.

— Имам пари. Доста съм богат.

— Защо тогава искаш да станеш моряк? По-добре си купи кораб и сам ще си бъдеш господар. Това е много по-приятно, отколкото да те командват по цял ден.

Хари грейна. Новата идея явно му хареса.

Никълъс му кимна с прелестна усмивка и Аурора усети странно пробуждане в сърцето. Трябваше веднага да се сети, че Никълъс прекрасно знае как да подхване едно разбунтувано хлапе и да го укроти. Представи си как е изглеждал на възрастта на Хари и въздъхна. В същото време се ядоса, че той не се притеснява да пуска в ход очарованието си, за да накара хората да играят по свирката му.

Хари отново размаха пилешкото бутче и оповести новата си идея.

— Като си купя собствен кораб, ще замина за Франция и ще шпионирам французите като Джефри!

— Какво говориш? — извика смаяно Аурора. — Как така като Джефри?

— Брат ми изпълняваше тайна мисия, но яхтата му потъна... — Внезапно Хари се стресна и премести несигурен поглед от Аурора към Никълъс. — Божичко, не биваше да го казвам! Обещах на Джефри да мълча като риба...

Аурора не можеше да си представи, че книжният плъх Джефри е шпионирал за страната си. Сигурно Хари просто е измислил тази история, за да извини безсмислената смърт на брат си в морето. Очевидно Хари се нуждае от помощ, за да се върне отново в реалността.

Тази помощ можеше да дойде само от нея и тя с радост щеше да му я даде. Чувстваше се отговорна за момчето, защото го познаваше от раждането му и го приемаше като свой малък брат. Хари обичаше конете и всеки ден идваше в конюшната на баща ѝ. Постоянно повтаряше на брат си, че Аурора разбира от коне много повече от него. Тъкмо тя избра първото му пони и го научи да язди.

Ако не беше станала трагедията, сега Хари щеше да ѝ е девер. Тя беше длъжна да се погрижи за него. Ще го приеме в дома си, за да предотврати нещо по-лошо. Ще го убеди, че не е нужно да става моряк и да преживее бурни приключения.

Хари се прозя и Аурора се сети, че момчето е много изморено.

— Леглото ти сигурно е готово — рече меко тя. — Утре ще си поговорим пак.

— Нали няма да ме пратиш обратно вкъщи?

— Не, засега не. Утре сутринта ще пиша на майка ти, за да знае, че си жив и здрав и си при мен. Освен това ще я помоля за разрешение да поживееш малко при мен.

— Ти си страхотна, Рори!

Хари скочи, заобиколи масата и я прегърна силно.

Аурора се засмя щастливо.

— Доколкото си спомням, ти ни каза, че си изгубил багажа си. Значи трябва да ти намерим подходяща нощница.

Денби, който дискретно чакаше в коридора, се яви на вратата, сякаш го бяха повикали. Аурора се освободи от прегръдката на Хари.

— Моля ви, Денби, наредете да приготвят за лорд Марч зелената гостна стая.

— Както желаете, милейди.

Хари понечи да последва иконома, но Аурора го задържа.

— Един момент, младежо. Смятам, че трябва да се извиниш на мистър Девърил.

Хари се обърна към Никълъс и кимна съкрушено.

— Държах се доста неучтиво, сър, и се извинявам за това.

— Не ти се сърдя — отвърна с усмивка Ник.

— Ако обещаеш да се държиш прилично, нали ще ми разкажете повече за корабите си?

— Разбира се — засмя се Никълъс.

— Благодаря! — Хари хвърли поглед към Аурора. — Оказва се, че той не е толкова лош, колкото си мислех отначало, Рори.

Когато момчето излезе, Никълъс улови ръката на Аурора.

— Защо те нарича Рори?

— Когато беше малък, не можеше да произнесе правилно името ми. И като порасна, продължи да ме нарича Рори. Извинявам се за неучтивото му държание. Иначе е мило момче.

— Разбрах. — Никълъс кимна замислено. — Добре се справяш с него. От теб ще излезе чудесна майка.

Погледите им се срещнаха. Дали и двамата мислеха едно и също? Какво ли щеше да е да имат деца?

Аурора се укори за глупостта си. Как можеше да мисли за продължителна връзка с Никълъс? Той не беше от мъжете, които даряват сърцето си на една-единствена жена. За него любовта беше игра, приключение. Той щеше да удовлетвори чувствените ѝ желания по начин, какъвто тя дори не беше в състояние да си представи — не се съмняваше в това. Но чувствата му щяха да си останат повърхностни.

Колко време ще мине, докато отново го обземе жажда за приключения? Докато песента на сирените го изтръгне от прегръдките ѝ? Докато я остави сама, с разбито сърце, за да не се завърне никога повече...

Това няма да стане, закле се дълбоко в себе си Аурора, макар че сърцето ѝ се изпълни с тъга. Да роди дете от Никълъс — това беше напълно абсурдна мисъл.

Внезапно сърцето ѝ заби ускорено. Никълъс седеше в кухнята на дома ѝ, защото в парка го бе поканила да споделят леглото. Мили боже!

Тази вечер за малко да престъпи клетвата си да стои на разстояние от Никълъс. Внезапно се зарадва, че неочакваната поява на Хари е осуетила намерението ѝ и я предпазила от фатална грешка.

— Мисля, че е време да си вървиш — прошепна смутено тя.

— Преди час беше на друго мнение.

— Преди час бях под магията на луната. Освен това не знаех, че Хари е избягал от къщи и е потърсил убежище при мен.

— Криеш се зад момчето — установи развеселено той. — Използваш го като удобен претекст да отречеш, че ме желаш.

— Не си прав, Никълъс...

— Напротив, Аурора, и ти го знаеш. Самозалъгваш се. Отричаш истинските си желания.

— Това не е вярно. Проявих моментно лекомислие... — Аурора разтърси глава. — Чувствам се отговорна за Хари. Брат му е мъртъв. Знаем, че той би желал да се грижа за Хари.

И тъй като Никълъс я гледеше неотстъпно, тя прибави враждебно:

— Ще се чувствам лоша, ако допусна интимност с теб. Все едно че съм измамила Джефри. Непростимо е, че забравих годишнината от смъртта му.

Никълъс стисна устни.

— Непростимо е, че се погребваш жива и тъгуваш по миналото. Трябва да забравиш починалия си годеник, Аурора, и да се върнеш към живота.

Тя избегна погледа му.

— Не е лесно да забравя човека, когото съм обичала и съм изгубила при трагична злополука. — Тя понижи глас. — Нямах представа какво означаваше Джефри за мен. Той ми беше повече от годеник. Той беше най-добрият ми приятел. Обичах го от най-ранното си детство. А след като изгубих майка си...

Аурора млъкна и прехапа устни. В гърлото ѝ заседна буца. Никълъс не можеше да разбере болката, отчаянието и безпомощността, непоносимата самота... А после, когато остана и без Джефри, вече нямаше за какво да живее.

Когато скъпата ѝ майка внезапно почина при епидемия от грип, Джефри ѝ дари утеха и ѝ помогна постепенно да преодолее скръбта си. След това и той умря. Беше дяволски несправедливо, че бе загинал толкова млад. Струваше ѝ много мъка да осъзнае, че е безсмислено да се бунтува срещу трагичната съдба.

Аурора прогони болката и стана.

— Не желая да споря с теб. Моля те да си вървиш.

Обърна се да излезе, но тихият му глас я спря:

— Аурора...

Тя не се обърна. Чу как той отмести стола и усети близостта му, когато застана зад нея. Ник я прегърна с огромна нежност.

— Не ме отпращай — прошепна в косата ѝ.

Гърлото ѝ пресъхна. Обля я горещина. В тялото ѝ нахлу болезнено желание.

Той я притегли към силното си тяло и тя за пореден път осъзна колко опасна е близостта му. Желанието да се слее с него се разгаряше все по-силно. Не искаше той да си отиде, не искаше да го отпрати, ала инстинктът за самосъхранение се съпротивляваше срещу желанието и я предупреждаваше да не се оставя в ръцете му, защото е изгубена.

— Беше грешка да те покания вкъщи — прошепна тя. — Не искам интимност между нас. Не мога.

— И защо? — Пръстите му се плъзнаха по гърдите ѝ. — Ние сме мъж и жена. Не ни е нужно разрешение, за да се любим.

— И за какво? — попита дрезгаво тя. — За едното бегло удоволствие?

Никълъс мълча дълго.

— Какво лошо има в това?

Аурора затвори очи. Усещаше топлия му дъх върху бузата си, силната му ръка върху гърдите си и примираше от наслада.

— Ти си последният мъж, когото бих си взела за любовник. Не бих понесла да се обвържа с мъж, който се излага на опасност просто от жажда за приключения. Загубих най-обичаните си хора. Първо мама, после Джефри... Не искам отново да страдам...

— И аз не искам това от теб.

— Напротив, точно това правиш. Обвиняваш ме, че не признавам чувствата си. Да, може би си права, но то е, за да не ме връхлети още болка.

— Това означава по-малко болка, но повече празнота и скука — възрази той. — Наистина ли ще изживееш живота си, отхвърляйки всичко онова, което ти доставя радост, което те прави щастлива и жизнена? Какъв смисъл има животът, ако човек се затваря пред всичко, което му дава смисъл? Какво е животът без вълнения, без желаниа, без страст?

Аурора не отговори и той зарови лице в косата ѝ.

— Наистина ли умееш да се владееш винаги и във всичко, ангеле? Можеш ли да отречеш напълно своята страстна, буйна същност? Толкова ли си силна?

Думите му отново извадиха на повърхността всичките ѝ забранени желаниа. Аурора отчаяно поклати глава. Чувстваше се длъжна да се съпротивлява и да обуздае предателското си желание. Ако се поддаде на чувствеността си, това ще я тласне към гибел. Вече бе отишла твърде далеч в чувствата си към него. Никълъс я омая с чара си, отне ѝ сърцето...

По-добре да сложи край, преди да е станало много късно.

— Лъжеш се — заяви тя, но вместо да прозвучи твърдо, гласът ѝ прозвуча едва ли не умолително. — Аз не искам страст. Искам само да ме оставят на мира.

— Не ти вярвам. Никога няма да забравя възхитителната, страстна жена от нашата първа брачна нощ. Няма да ти позволя да я отречеш.

— Никълъс, моля те, върви си.

Той я обърна към себе си. Държеше я нежно, но здраво. Погледът му я завладя. Аурора се почувства безпомощна. Пленница в обятията му.

— Аурора...

Господи, каква чувственост имаше в гласа му!

Никълъс сведе глава.

Тя извика протестиращо, отблъсна го, опита да се отбранява срещу целувката му. Не искаше да усеща топлиите му устни, впити в нейните, не искаше да се наслаждава на топлия му дъх. Не искаше да вдигне ръце и да зарови пръсти в косата му, не искаше да трепери от дивата, пулсираща жажда, която само той беше в състояние да събуди в сърцето ѝ.

Целувката му се задълбочи, стана настойчива, дори трескава. Ръцете му я обгърнаха с нова сила. Аурора изохка тихо, безпомощно. Усещаше натиска на силното му тяло. Никълъс дишаше тежко. Целувката му я поглъщаше.

Страстта я замая. Той я желаше и тя го желаше с не по-малка сила...

Внезапно чу стъпки по стълбата към кухнята. Обзе я ужас, който ѝ даде сили да се освободи от грешната му прегръдка.

Аурора се втурна към вратата. Сърцето ѝ биеше лудо, краката не я държаха. Появи се Денби.

— Младият лорд Марч си легна, милейди — съобщи старият иконом. — Имате ли още някакво желание?

Аурора с мъка успя да скрие смущението си.

— Да, Денби. — Гласът ѝ трепереше издайнически. — Мистър Девърил тъкмо си тръгваше. Моля, придружете го до изхода.

И избяга, без да погледне към Никълъс.

Той я проследи с каменно изражение, макар че едва се удържаше да не я последва. Но може би така беше по-добре. Иначе щеше да продължи да я целува и накрая щеше да я люби на масата в кухнята. Отдавна не се беше чувствал така полудял от желание...

Едва на път към хотела си Никълъс успя да проясни главата си и да се запита защо толкова силно желае да се люби със съпругата си.

Опита се да намери обяснение за властта, която Аурора имаше над него. Никога преди това не беше срещал жена, чиито докосвания

да разпалват в сърцето му толкова буен огън. Защо близостта на Аурора го омагьосваше?

Тя беше красива, безспорно. Притежаваше възхитително съчетание от красота и дух, интелигентност и очарование, каквито досега не бе намерил у друга жена. А съпротивата ѝ срещу настойчивото му ухажване я правеше уникална.

Без съмнение тя беше предизвикателство за него. Честолюбието го принуждаваше да води борба, за да я завладее. Съзнанието, че тя е близо, но той не може да я притежава, го възбуждаше до крайност, изостряше мъжките му инстинкти.

Ала чувствата му бяха по-дълбоки. Жаждата за нови завоевания и плътското желание не обясняваха всичко. Несъзнателно бе станал пленник на желанието си и сега копнееше с цялото си същество да притежава тази жена.

Беше наясно, че си играе с огъня, но изпитваше непозната досега готовност да се изправи пред опасността.

Ник се усмихна горчиво. Приятелите и роднините му няма да го познаят. Как ли ще реагират, като видят, че той е луд по тази жена — по собствената си съпруга? Най-важното обаче е, че той няма да се откаже. Никога.

Доскоро приемаше решимостта си да се бори за Аурора като проява на практичност, като възможност да изпълни волята на покойния си баща — днес обаче знаеше, че това е жизнено необходима потребност. Колкото по-отблизо опознаваше Аурора, толкова по-силна увереност изпитваше, че иска да изживее живота си с нея.

Не се лъжеше относно същността ѝ. В тялото ѝ спеше силен дух, който копнееше за освобождение. Интимността, която преживяха в парка, го убеди, че е прав. Внезапната ѝ дързост го смая и го доведе до страхотен оргазъм, който поне за малко утоли жаждата му.

Ала триумфът му се оказа краткотраен.

Никълъс изруга тихо. Бягството ѝ зад защитни стени го разгневи толкова силно, че беше готов да я раздруса здраво, за да се вразуми. А когато тя заговори с толкова нежност за покойния си годеник, му се дощя да хвърли нещо по стената.

Тя ми принадлежи, каза си решително Никълъс. Глупаво е да ревнувам мъртвец. Аурора идеализираше Джефри, великия лорд Марч,

и това го вбесяваше. Но преди да преодолее загубата, тя не бе в състояние да започне нов живот... да се отдаде на друг.

Ник изпъна рамене. През живота си бе помагал на доста жени, но опасността която винаги идваше отвън, беше съвсем реална. А сега трябваше да спаси Аурора от самата нея.

Ще се бори за жена си и ще я накара да забрави, че е обичала друг мъж.

Той ми даде ясно да разбере какви са намеренията му. Не скри, че е твърдо решен да ме притежава духом и телом.

Аурора напразно се надяваше, че пребиваването на Хари в Лондон ще ѝ помогне да избягва своя упорит, нежелан съпруг. Случи се точно обратното: Никълъс се възползва от присъствието на Хари в дома ѝ, за да я посещава по-често — под претекст, че иска да забавлява момчето и да му покаже забележителностите на Лондон.

Приятелството между двамата събуди неодобрението на Аурора. Никълъс без усилия спечели момчето с увлекателни истории за морските си приключения и тя не искаше да разочарова малкия си възпитаник, като забрани посещенията му.

Понякога даже му беше благодарна за помощта. Не беше лесна задача да намира занимания на един буен десетгодишен хлапак. Хари я придружаваше всеки ден при излизанията ѝ на езда в парка, но това не беше достатъчно да удовлетвори жаждата му за действие. Хари искаше да опознае света и да изследва всяко ъгълче в Лондон.

Рейвън бързо се привърза към момчето и двамата препускаха в галоп из парка, придружавани от дивите индиански викове на Хари. Аурора не възразяваше срещу състезанията — нали именно тя бе предизвикала Рейвън да се надпреварват по алеите.

Но и най-лудото препускане не можеше да се сравни със забавленията, които Никълъс измисляше за момчето. След посещение в Ексетър Чейндж, където се насладиха на тигрите, последва обиколка на Египетския музей в Пикадили, препълнен с редки експонати от Египет и цяла Африка. Хари разказваше със святкащи очи какво е видял. След три дни го заболя стомах, защото се бе натъпкал с меденки на панаира, но това не го притесни ни най-малко и той продължи да говори въодушевено за магьосници, огнегълтачи и танцьори по въже.

Когато Аурора обвини Никълъс, че много глези Хари, той само се засмя и я помоли да не си създава ненужни грижи.

— Няма как да не съм загрижена — възрази тя. — Все пак аз нося отговорност за него.

— Няма да му сторя зло, обещавам ти.

Аурора кимна примирено. Но за нея нямаше съмнение, че Никълъс разрешава на момчето твърде много свободи, което скоро го издигна до герой в очите на Хари.

Рейвън придружи брат си и Хари в кралския амфитеатър, където акробати изпълняваха номерата си на коне, препускащи в кръг по арената. На следващата сутрин Хари се опита да повтори някои от номерата в парка, падна от коня и си удари дланите и коленете.

Аурора отново обвини Никълъс в лекомислие, но той се засмя и ѝ обясни, че раните по коленете са нещо като знак за смелост при малките момчета. Тя продължи да възразява, но той я предупреди да не обвива момчето в памук, защото Хари скоро ще я обвини, че го задушаваше със загрижеността си също като майка му.

Не ѝ харесваше обаче, че Никълъс засилва бунтовния дух на Хари и не се старее да го ограничава.

След посещенията на панорамата на Касъл стрийт търпението ѝ свърши. Там разгледаха огромни картини, изобразяващи победоносните битки на адмирал Нелсън на река Нил. След това Хари не говореше за нищо друго, освен как ще стане моряк и ще плава по световните морета.

— Според мен не е редно да водиш Хари на такива места — заяви Аурора на Никълъс при следващата езда в парка.

— Защо?

— Защото Хари се влияе лесно. Причернява ми от мисълта какви безумни идеи възприема от теб.

— Според мен изложбата на египетско изкуство не може да се нарече безумна идея.

— Не става дума за това. Твоята компания ми създава грижи. Ти не упражняваш добро влияние върху момчето, Никълъс.

— Брандън, скъпа, Брандън.

Аурора вдигна очи към небето.

— Не ми харесва, че Хари все по-силно се привързва към теб. Един ден ще си заминеш и той ще бъде разочарован и тъжен. Ти му

разказваш за приключенията си и той те смята за герой.

— Не си права. Според Хари няма по-голям герой от загиналия му брат. Момчето твърди, че Джефри е бил шпионин на короната.

Аурора поклати глава.

— Хари се лъже. Джефри никога не би се впуснал в шпионска дейност.

— Защо смяташ така?

— Той се занимаваше единствено с книги и с философия. Постоянно четеше.

— Колко досадно.

Забележката му я жегна. Откакто Никълъс се бе появил в Англия, тя почти не мислеше за Джефри. Защо бе престанала да тачи паметта му? Понякога дори ѝ беше трудно да си представи лицето му. Сравнен с Никълъс, Джефри беше само сянка.

— Джефри беше истински джентълмен — възрази рязко тя — и се отличаваше със сърдечна доброта. Никога не би напуснал семейството и родителския дом, за да рискува живота си от чиста жажда за приключения — като някои други, които познавам — добави язвително.

— Както вече казах — колко досадно.

Аурора бе готова да избухне, когато Никълъс посочи с дяволита усмивка към езерото.

— Обзалагам се, че любимият ти Джефри никога не би се сетил да те доведе тук по пълнолуние.

Аурора се изчерви. Пламенният му поглед се потопи в нейния и светът наоколо изчезна.

Тръпнещото напрежение между двамата се появи отново, придружено от опасно теглене в слабините. В тялото ѝ се надигна желание, горещо и неудържимо, предизвикано само от един поглед.

През последните седмици полагаше усилия да стои далеч от него, да потиска желанието си за близост, но сега разбра, че не е в състояние да го унищожи окончателно. Въпреки това отмести поглед. Знаеше обаче, че тази неизяснена ситуация няма да продължи още дълго.

Макар че присъствието на Хари в известна степен пазеше Аурора, Никълъс не престана да я ухажда и тя се намираше в постоянен конфликт. Както се бе опасявала, той внесе в живота ѝ

вълнение и наруши хармонията. Това я гневеше. Не обичаше да се чувства безпомощна, зависима от чужда воля.

Още повече грижи ѝ създаваше опасността, надвиснала над Никълъс. Още следващия следобед ѝ бе напомнено за несигурното му положение. Получи писмо от братовчед си Пърси от Сейнт Китс, в което той се осведомяваше дали е чула за случилото се с Никълъс.

Аурора прочете писмото с огромно внимание и много бързо ѝ стана ясно, че поне едно от предишните писма на Пърси се е изгубило.

След последното ми писмо слуховете зачестиха. Вече съм почти сигурен, че Никълъс е оцелял. След привидното му удавяне многократно са го видели на Карибските острови. Вчера в дома ми се явиха двама офицери да ме разпитат за пиратския капитан, известен с прозвището Морския дявол. Вероятно се провежда разследване. Ако Никълъс наистина е оцелял, трябва да се подготвиш за скандал, скъпа Аурора, защото по закон си негова съпруга. Междувременно съжалявам, че те посъветвах да склучиш този брак...

След многословни извинения, свързани с венчавката и привидната екзекуция, Пърси продължаваше:

Ник каза, че иска да ти спести болката да го видиш как умира. Понеже знаех колко страдаше от смъртта на годеника си, реших да приема предложението.

Аурора отдавна бе простила на братовчед си, ала остана дълбоко обезпокоена от факта, че пиратът, за когото се бе омъжила, е още жив и бяга от закона.

Дълго държа писмото в треперещите си ръце. Трябваше да предприеме нещо. Никълъс рискуваше да го заловят и обесят, затова трябваше да престане да я преследва. Тя беше длъжна да го вразуми и да го убеди, че е необходимо да напусне Англия.

Реши да говори с него още на следващата сутрин по време на ездата. Отидоха в парка по-късно от обикновено, защото конят на Хари куцаше и се наложи да оседлят друг. Когато Аурора и Хари влязоха през голямата порта, моравите вече бяха населени от гувернантки и бавачки с рояк деца.

Аурора, Никълъс и Рейвън яздеха в тръс по широката алея, докато Хари препускаше в галоп. По изключение Рейвън се харесваше в ролята си на дама и Аурора бе принудена да почака, докато ѝ се удаде случай да говори с Никълъс на четири очи.

Скоро срещнаха открита карета, в която се качи елегантна двойка с малко дете. Аурора позна барон Синклер и съпругата му. Преди женитбата си Деймиън Синклер беше скандално известен светски лъв, член на клуба на дяволските типове. Нищо чудно да си спомни Никълъс, каза си със страх тя.

Преди години, когато и двете бяха дебютантки, Аурора се бе сприятелила с Ванеса Синклер, но днес би предпочела да избегне срещата им. За съжаление Ванеса я видя отдалеч и ѝ помахаше зарадвано. Би било неучтиво да не отвърне на жеста. Аурора спря коня си.

Лорд и лейди Синклер наистина бяха елегантна двойка. Дъщеря им Катрин, възхитително малко момиченце, имаше черните коси на бащата и лешниковите очи на майката.

Аурора представи придружителите си. Барон Синклер измери Никълъс с любопитен поглед и Аурора веднага застана нащрек. Много скоро обаче малката Катрин задърпа баща си за ръкава и посочи към езерото.

— Патици! Патици!

— Иска непременно да нахрани патиците — обясни гордо майката.

— Моля да ни извините — кимна Синклер с очарователната си усмивка, разбила хиляди женски сърца. — Опитът ме е научил да не оставям нетърпеливите дами да чакат.

Преди да последва мъжа си, Ванеса се извини на Аурора, че в последно време не се е обаждала.

— Бяхме три седмици в провинцията. Ако нямате нищо против, следващата седмица ще дойда в дома ви.

— Много ще се радвам и се надявам да доведете и малката Катрин.

Ванеса се усмихна поласкано.

— О, с радост ще я доведа. За мен беше удоволствие да се запозная с вас, мистър Девърил.

— Удоволствието е изцяло мое, милейди — отвърна Никълъс и свали цилиндъра си.

Когато Синклерови се отдалечиха, Аурора въздъхна облекчено и хвърли укорителен поглед към Никълъс.

— Синклер май те позна.

— Това не ме учудва. Преди няколко години се запознахме на ловен излет в провинцията. Тогава още не беше женен.

— Разправят, че имал голям успех сред жените — намеси се замислено Рейвън.

— Абсолютно правилно — потвърди Ник. — Ключи обаче е убеден, че Синклер е влюбен до уши в жена си.

— Наистина. Гледаше я с такъв плам... — рече тихо Рейвън.

Аурора усети болка в гласа ѝ и я погледна изненадано. Очевидно Ник също го бе забелязал, защото се обърна изпитателно към сестра си.

— Още не е късно да премислиш плановете си за женитба, малката. Не си принудена да се омъжиш за човек, който ще те издържа. Спокойно можеш да си позволиш лукса да склучиш брак по любов.

Рейвън сърдито поклати глава.

— Държа да имам титла. И след като заговорихме за това... ей там е Халфорд.

Рейвън наложи на лицето си сияеща усмивка и препусна към херцог Халфорд, бившия обожател на Аурора. Поздрави го смело и Аурора забеляза учудването му от дързостта ѝ. В следващия миг обаче Халфорд я забеляза и погледът му стана леден. Аурора потрепери. Ако не бе станала жена на Никълъс, сега сигурно щеше да подготвя сватбата си с този тиранин.

Халфорд огледа внимателно Никълъс, в чиито очи светеше подигравка.

— Чувствам се много горд, че ме предпочете пред негова светлост — прошепна в ухото ѝ Никълъс.

Преди тя да намери подходящ отговор, Халфорд отново посвети вниманието си на Рейвън. Високомерната му физиономия се смекчи, той ѝ каза нещо и Рейвън се засмя весело.

Аурора не хареса смеха ѝ, но още повече не ѝ хареса, че потомката ѝ демонстрира близост с херцога, който все още си търсеше съпруга.

— Тя знае какво иска — обясни шепнешком Никълъс, сякаш бе прочел мислите ѝ.

Повечето млади дами на възраст за женене виждаха в лицето на Халфорд първокласна партия. Аурора не смееше дори да мисли каква вреда ще причини емоционалната му студенина на жизнерадостно младо момиче като Рейвън. Енергично поклати глава.

— Той не е за нея.

— Като се има предвид какво си преживяла, ти не си най-подходящата личност, която да дава оценки на желаните кандидати за женитба, скъпа.

Никълъс говореше сериозно и Аурора се възползва от възможността да апелира към съвестта му.

— Вчера получих писмо от Пърси — подхвана тя. — На Карибските острови вече всички знаят, че си избягал.

— Това се очакваше.

— Никълъс... — Аурора се стараеше да говори спокойно. — Само въпрос на време е някой да разкрие маскарада ти. Няма ли най-сетне да ме послушаш и да се върнеш в Америка?

— Готов съм да обмисля тази възможност.

— Наистина ли си готов? — Очите ѝ потърсиха неговите.

— Да — отвърна провлечено той. — Бих напуснал Англия още утре, стига да съм изпълнил желанието си.

— Какво означава това?

— Означава, че желая да ме придружиш. Като моя съпруга.

Аурора не успя да откъсне поглед от неговия. Той говореше напълно сериозно. По лицето му не бе останала следа от лекомисления авантюрист.

— Мислех, че сме постигнали съгласие по този въпрос — промълви потиснато тя.

— Не, скъпа, изобщо не сме постигнали съгласие. Просто се разбрахме известно време да живеем разделени. Оттогава промених

мнението си.

Точно от това се беше опасявала.

— Не искам да говоря за брака ни — прошепна тя и си пожела да не беше заговаряла по темата.

— Отлагането не носи яснота — възрази той също така тихо. — Трябва да говорим.

Аурора знаеше, че няма смисъл да спорят насред парка.

— Добре, ще говорим.

— Кога?

Тя избегна настойчивия му поглед.

— Тази вечер. Ела при мен.

— В спалнята ти?

Аурора кимна неохотно.

— Там ще разговаряме на спокойствие. Ще оставя прозореца отворен.

Аурора се отдели от Никълъс с намерението да прекъсне неподходящия флирт на Рейвън с херцог Халфорд, но мислите ѝ бяха заети единствено с предстоящия разговор и искането му двамата отново да живеят като съпрузи.

Аурора ходеше неспокойно напред-назад в стаята си. Нервите ѝ бяха опънати до скъсване. Стрелките на часовника се движеха към полунощ, а Никълъс все още не се беше появил.

Опита се да чете, но беше твърде развълнувана, за да се концентрира. Отново и отново се опитваше да подреди аргументите си за предстоящата дискусия. Тя беше длъжна да убеди Никълъс, че не иска и не може да бъде негова жена.

Аурора искаше най-сетне да сложи край на постоянното вълнение, в което живееше след появата на Никълъс, ала беше наясно, че няма да е лесно да го осъществи. Щеше да ѝ струва цялата сила на волята да устои на аргументите му и да го убеди да се върне в Америка без нея.

Ами ако не успее?

Аурора спря замислено пред голямото огледало.

Тогава ще му даде онова, което той желае. Тялото си.

Огледа се трескаво. В полумрака жената, която я гледаше от огледалото, ѝ изглеждаше напълно чужда. Бузите ѝ бяха зачервени, косата падаше на меки вълни по раменете. Носеше домашна рокля от тъмносин брокат и нищо отдолу.

Усещаше тежката материя върху гърдите си. Всяко поемане на дъх причиняваше еротични тръпки. Може би правеше грешка...

Изведнъж чу зад себе си шум и се обърна стреснато. Никълъс стоеше на отворения прозорец и я наблюдаваше с непроницаемо изражение. Погледът му се плъзна по роклята и спря върху гърдите ѝ. Аурора бързо вдигна ръка да закрие деколтето.

— Не знам дали този разговор има смисъл, Никълъс — подхвана решително тя. — Още преди седмици ти казах, че не искам бракът ни да продължава.

Той влезе в стаята и се опря на рамката на прозореца.

— Преди няколко седмици ти беше шокирана от внезапната ми поява. Тогава не настоях, защото исках да ти дам време да помислиш за нас двамата.

— Помислих. Чувствата ми не са се променили.

— Моите обаче се промениха — възрази меко той.

— Не мога да си представя защо.

— Защото вече те познавам много по-добре от преди.

Аурора се извърна, за да избегне пронизващия му поглед, и отново закрачи напред-назад.

— Мисля, че ние с теб бихме могли да имаме щастлив брак — продължи Никълъс, който я наблюдаваше внимателно.

— Аз не съм на това мнение.

— Защо толкова се противиш на мисълта да живееш като моя съпруга?

— Причините са много. Не знам с коя да започна.

— Добре, кажи ми поне една.

— Веднага. За първи път имам възможност да живея според желанията си. Защо да се отказвам?

— Защото те очаква нещо по-добро.

Тя го погледна въпросително.

— Нещо по-добро? Какво би могло да бъде по-добро от независимостта?

На устните му заигра усмивка. Не много отдавна и той беше изпитвал същото.

— Ако наистина копнееш за независимост, ела с мен в Америка. Там ще имаш много повече свобода, отколкото тук, сред закостенялото английско общество.

— Не и като твоя жена, Никълъс. Съпругата няма никакви права, нито тук, нито в Америка. Цял живот съм страдала от тираничния си баща. Няма доброволно да се подложа на същото, никога вече.

Никълъс се намръщи. Сравнението никак не му допадна.

— Аз не съм като баща ти.

— Така ли? Ти си упорит като него, освен това те смятам за властен. Ти винаги държиш да наложиш волята си. Готов си на всичко, за да постигнеш целта си.

— Нямам намерение да те тиранизирам. В противен случай щях да ти заповядам да се върнеш при мен. Нямах да ти оставя време за размисъл.

— Ти и сега не ми даваш време да размисля.

— Какво говориш? Аз не те принуждавам да останеш моя съпруга.

Аурора въздъхна облекчено.

Никълъс се постара да увеличи сигурността ѝ.

— По мое мнение ти рисуваш твърде мрачна картина на нашия съвместен живот. Страховете ти са ирационални и необосновани.

Аурора рязко спря.

— В никакъв случай. Ако замина с теб за Америка, ще съм изцяло зависима от теб. Какво ще стане, ако ти омръзне да живееш с мен и пак те обземе жажда за приключения? Ще остана сама в чуждата страна.

— Вече ти казах, че имам намерение да се установя за постоянно.

— И колко време ще траят добрите ти намерения? Какво ще стане, ако жаждата за приключения надделее? — Аурора застана пред него и го погледна втренчено. — Никълъс, ти искаш от мен да рискувам всичко и да тръгна с теб. Как мога да ти вярвам?

Настойчивите ѝ въпроси го разтрепериха. Неспособен да отговори, той стоеше и гледаше в дълбоките сини очи.

— Ти виждаш само недостатъци — промълви след малко. —
Защо не се опиташ да видиш и предимствата?

— Опитах се да мисля за тях, но недостатъците надделяха. Да,
животът ми тук може да е скучен, но поне знам какво ме очаква. —
Аурора разтърси глава. — Освен това... дори да поискам да тръгна с
теб, тук имам задължения... Рейвън... Хари...

— Аз имам две сестри, които много ще се зарадват на светска
дама като теб. Би могла да ги напътстваш.

— Те си имат майка. Сигурно няма да ме приемат с отворени
обятия.

Опасенията ѝ бяха необосновани.

— Мама няма да ни създаде проблеми. Първо, аз живея в
собствен дом и второ, тя ще е прещастлива най-сетне да има снаха. —
Тъй като Аурора мълчеше, Ник продължи уверено: — Ако не ти се ще
да оставиш конете си, искам да ти напомня, че Вирджиния е известна с
расовите си коне. Мога да ти подаря цяла дузина най-прекрасни
жребци и кобили. Имението ми разполага със стотици хектари пасища
и ще можеш да препускаш на воля.

Аурора разтърка слепоочията си.

— Всъщност не става въпрос за мен, а за теб. Нима не
проумяваш какво вършиш? Опитваш се да ме спасиш от живот, който
ти счита за скучен и незадоволяващ. Ти искаш да ме спасиш, защото
спасяването на други хора се е превърнало в твоя втора природа.

— Тук става въпрос за много повече, отколкото за моя характер
— възрази сериозно Ник.

— Наистина ли? Според мен твоята природа е същността на
проблема. — Аурора се поколеба и попита: — Имаш ли намерение да
ми останеш верен, Никълъс?

Той не отговори веднага и тя се усмихна.

— Откъде да знам, че един ден няма да срещнеш друга жена и да
я харесаш? Днес желаяш мен, но можеш ли да ми гарантираш, че ще
продължиш да ме желаяш и след две години... дори след две седмици?

Никълъс избегна погледа ѝ. Въпросът ѝ заслужаваше сериозен
размисъл. Тя не питаше само за верността му в брачното легло. Аурора
искаше да знае дали двамата ще останат цял живот заедно.

Беше ли готов той да остане верен съпруг? Беше ли готов да ѝ
пожертва целия си живот?

— Ти не ме обичаш — наруши мълчанието Аурора. — Не съм сигурна дали изобщо познаваш значението на тази дума.

— А ти знаеш ли какво означава любов?

— Да. Любов означава да даряваш радост, да се смееш заедно с любимия човек, да се чувствате добре заедно, да имате общи интереси, да обменяте мисли. Любовта е топло усещане в сърцето. Ти не можеш да потвърдиш, че храниш към мен подобни чувства, нали?

— Забравяш страстта.

— Сигурно си прав, но страстта е слаба основа, върху която се гради един брак. Не се съмнявам, че ме желаеш, но това е чисто плътско желание. Любовта няма нищо общо с животинските пориви.

Той я погледна дълбоко в очите.

— Нима твърдиш, че не изпитваш нищо към мен?

Аурора се поколеба.

— Глупаво ще е да си позволя да изпитвам по-дълбоки чувства. Не искам още веднъж да страдам за теб. А тази опасност съществува. Сигурна съм, че един ден отново ще се впуснеш в приключения и няма да се върнеш при мен.

— Не мога да ти гарантирам, че няма да умра, Аурора. Никой не може да даде подобно обещание.

— Знам. Би могъл обаче да се опиташ да водиш спокоен, подреден живот. Ти рискуваш живота си и отказваш да ме послушаш, когато те умолявам да напуснеш Англия. — Погледна го изпитателно. — Ще напуснеш ли Англия, Никълъс?

Мълчанието му беше ясен отговор.

Аурора пое дълбоко дъх.

— Е, добре. Ще ти дам, каквото желаеш.

Тя развърза колана на роклята и без да отделя поглед от него, свали тежкия брокат от раменете си. Застана гола пред него и Никълъс шумно пое въздух.

— Какво искаш да направиш, Аурора? — попита задавено той.

— Ще те оставя да победиш. Ще ти дам тялото си с надеждата най-сетне да ме оставиш на мира.

Лицето му се вкамени.

— Не съм дошъл за това.

— Наистина ли? Нали за това копнееш от месеци? За едно бегло удоволствие?

— Аз те искам като моя жена. — Слабата усмивка не стигна до очите. — Ако мисля единствено как да удовлетвори плътската си жажда, ще отида в публичен дом.

Никълъс я погледна дълбоко в очите и се приближи към нея.

— Аз искам не просто да спя с теб, Аурора. Искам ти да жадуваш за мен. Искам да ми се отдаваш, защото не можеш другояче, защото желанието те мъчи и не можеш да му устоиш. Не искам да се любиш с мен, за да ме залъжеш или да ме подкупиш.

Аурора го гледаше задъхана.

— Аз... не те искам, Никълъс.

Това беше лъжа.

— Сериозно ли говориш?

Той вдигна ръка, докосна стройната ѝ шия и бавно плъзна пръсти надолу. Сърцето ѝ заби лудо, когато ръката му се склочи около гърдата ѝ.

— Не си толкова равнодушна, за каквато се представяш — прошепна нежно той.

После се обърна, отиде до прозореца и без да каже нито дума повече, изчезна в нощта. Аурора остана сама, потресена.

Никълъс за пореден път бе успял да я извади напълно от равновесие.

Трепереща, тя наметна домашната дреха и покри голотата си. Падна тежко на леглото и затвори очи. Отново бе изгубила.

По дяволите, наистина не беше равнодушна. Чувствата, които бушуваха в тялото ѝ, я плашеха, а безпомощността ѝ да се справи с тях я тревожеше силно. Всеки път, щом той я докоснеше, тя усещаше мъжката му власт.

Аурора потрепери. Веднъж Ник я попита дали би могла да се привърже към него. Проблемът беше, че привързаността ѝ бе станала твърде дълбока и една от причините за страха ѝ да му стане истинска съпруга. Към това се прибавяше неустоимата му привлекателна сила, влиянието, което упражняваше върху нея, различията помежду им. Непростимо глупаво би било да обича мъж, заплашен от опасността да бъде заловен и екзекутиран.

Когато повярва, че Никълъс е умрял на бесилката, тя тъгуваше за него дълбоко и болезнено — а тогава той беше чужд човек за нея.

Колко по-силна ще бъде скръбта ѝ, ако се влюби истински в него и копнее за нежностите му!

Или ако я напусне. Никълъс не беше в състояние да ѝ се закълне във вярност. Дори не отговори на въпроса ѝ. Той беше страстен мъж и един ден вероятно щеше да пожелае друга жена — както бе направил баща му преди много години. Тогава ще я напусне и ще последва зова на сърцето си. Ако пък остане при нея, тайно ще я обвинява, че е пречка за щастието му и го обрича на същата страшна съдба като баща му.

Не искаше да причини подобни страдания нито на себе си, нито на Никълъс. Да, страховете ѝ в никакъв случай не бяха необосновани.

Погледът ѝ падна върху дневника, оставен на нощното шкафче. Беше твърдо решена да избегне съдбата на младата францужойка, принудена да понесе страшната болка от загубата на любимия си. Бе проляла горчиви сълзи над трагичния край на историята.

Любовната история между майката на Рейвън и бащата на Никълъс също бе завършила трагично. Аурора разбираше защо Елизабет Кендрик непрекъснато е чела дневника, докато страниците са се окъсали. Съдбата на нещастно влюбената млада жена, обсебена от могъща страст и унищожителна мъка след принудителната раздяла, със сигурност я е вълнувала дълбоко.

Аурора прехапа силно долната си устна. Тя щеше да бъде по-силна от двете трагични женски фигури. Закле се да издържи докрай. Дневникът беше сериозно предупреждение да не се оставя на лудостите на страстта. Тя ще помни това предупреждение. Ще устои на настояванията на Никълъс. Няма да се вслушва в изкусителните му думи, защото това ще я обрече на гибел.

Ожесточено се борех срещу тъмните пориви на сърцето си, но той не отстъпваше. Ставаше ми все по-ясно, че се боря не срещу него, а срещу самата себе си.

Никълъс бе поканен от лорд Ключи на частно балетно представление, но мислите му непрекъснато кръжаха около Аурора. Публиката, състояща се само от мъже, беше възхитена от танците на грациозните балерини. Само Никълъс остана вгълбен в себе си и равнодушен. Веднага след представлението се извини и си тръгна.

За негово учудване Ключи го последва навън.

— Не позволявайте лошото ми настроение да ви лиши от удоволствията, които предлага тази вечер — заговори Ник, докато двамата слизаха по стълбището на безличната къща в театралния квартал.

— Боя се, че не останах особено впечатлен от представлението — призна Ключи. — Честно казано, в последно време не понасям подобни забави. — Посочи каретата си, която чакаше само на няколко крачки от тях в тъмната уличка. — Желаете ли да ви откарам до хотела ви? Или може би в някой игрален клуб?

— Не, благодаря. Предпочитам да се прибера пеша. Каня ви да се поразходим.

— Нощна разходка? — попита развеселено Ключи. — Пеша? Колко необикновено.

Ник се усмихна принудено и се потупа по корема.

— Безделието ме прави ленив. Започнал съм да дебелея.

— Според мен ви прави по-скоро неспокоен.

— О, знаете ли, това усещане не е новост за мен.

— Осъзнавате, надявам се, че рискувате живота си, като се разхождате нощем из Ковънт Гардън, и то сам.

Никълъс размаха бастуна си. В безобидната обвивка бе скрита смъртоносна сабя.

— Не бих възразил срещу една малка битка за успокояване на нервите.

Клюни наклони глава.

— Кой знае, може би нощният въздух ще ми се отрази добре. Ще ви придружа.

— Радвам се. Но ви предупреждавам, че тази вечер не съм особено разговорлив.

— Колко подходящо. И аз се чувствам по същия начин.

Никълъс го погледна изпитателно.

— Има ли някаква специална причина?

— Нищо важно — отвърна небрежно Клюни. — Вероятно съм започнал да остарявам. Вече не се наслаждавам на светските забавления както някога. При всеки необуздан светски лъв идва денят, когато се насища на буйствата си.

Никълъс тактично се въздържа от забележка. Възрастта на Клюни със сигурност не играеше роля — приятелят му едва бе навършил трийсет, — но годините на забавления очевидно бяха започнали да му дотягат. Животът му бе излязъл от равновесие.

Графът освободи кочияша и двамата с Никълъс тръгнаха по тъмната улица. След известно време Клюни заговори и гласът му прозвуча учудващо сериозно:

— Честно казано, мрачното ми настроение е свързано с дядо ми.

— Доколкото знам, Уолвъртън е с влошено здраве?

— Така е. Лекарите смятат, че му остават само няколко седмици.

— Близки ли сте?

— Ни най-малко. Той е ужасен деспот. От години не си говорим, макар да съм му наследник. — Лицето на Клюни изрази ожесточение. — Няма да пролея и сълза за стария господин.

— Значи ще наследите титлата му?

— Да, за съжаление.

Ник зачака още обяснения.

— Нямам никакво желание да поема свързаните с титлата задължения — въздъхна примирено Клюни. — Но, от друга страна, мисля, че е крайно време да започна да се държа като възрастен човек.

— Абсолютно сте прав — подкрепи го съвсем искрено Никълъс.

Двамата мъже продължиха пътя си в мълчание, всеки потънал в мислите си. След малко Клюни прекъсна мълчанието:

— Струва ми се, че опитите ви да си възвърнете съпругата са стигнали до задънена улица...

Никълъс се усмихна горчиво.

— Как ви хрумна тази мисъл?

Клюни се усмихна знаещо.

— Приличате ми на тигър в клетка. Простете, че се меся, но според мен трябва да вземете драстични мерки.

— Колко драстични?

— Защо не помислите за отвличане?

Ник вдигна вежди.

— Дано не ми предлагате да последвам вашия пример. Доколкото си спомням, последното ви приключение предизвика дуел, при който застреляхте най-добрия си приятел.

Клюни разкайно поклати глава.

— Направих грешка и дълбоко съжалявам за нея. Онова, което ви предлагам, не е нито незаконно, нито неморално. Имате пълното право да отвличете жена си в някое романтично любовно гнездо. Само за няколко дни.

— Събудихте любопитството ми — усмихна се Никълъс. — Какво предлагате?

— Знам едно идилично местенце, където ще имате време и благоприятни условия да спечелите отново жена си. Убеден съм, че лейди Аурора ще се зарадва на възможността да се поразвлече малко.

— За кое местенце говорите?

— Ще ви обясня. Притежавам къща в Бъркшир, която е много подходяща за целите ви. Скрита е в гората, а прислугата е много дискретна. Още не съм срещал жена, която има сили да се изплъзне от екзотичното очарование на любовното гнездо.

Когато Никълъс се забави с отговора, Клюни добави и други аргументи:

— Този излет има и други предимства. Настоячиво ви съветвам да заминете за известно време, приятелю. Днес следобед Деймиън Синклер ме попита за вас. Каза, че поразително приличате на американеца, който преди три години членувал в нашия клуб.

— Предположих, че ще си спомни за мен.

— Рисквано е да останете в града, Ник.

— Знам... — въздъхна той.

Ако продължаваше да си движи из Лондон, се излагаше на сериозна опасност.

Никълъс изкриви лице. Аурора непрестанно се оплакваше от лекомислието, с което той предизвикваше съдбата. Това беше и постоянната ябълка на раздора между него и баща му. Скараха се даже на смъртния му одър. Никълъс все още не бе преодолял напълно чувството си за вина, че е разочаровал баща си. Тогава бе взел твърдо решение да се установи на едно място и да изпълнява задълженията си — но какво правеше вместо това? Занемаряваше компанията и рискуваше живота си по непостижим начин.

Аурора продължаваше да се противопоставя на исканията му — защото не одобряваше авантюризма му. Сигурно щеше да изпита облекчение, когато той наистина напусне Англия.

Може би с този аргумент ще постигне успех при нея...

— Ще се радвам да ви предоставя къщата си.

Предложението на Ключи го върна в действителността.

— Изключително великодушно от ваша страна — отвърна Ник.
— Обещавам да си помисля.

Да има Аурора само за себе си, без постоянно да се съобразява с обществените бариери — това ще му даде възможност да стопи леда между тях и двамата да си разменят нежности, които да предизвикат по-дълбоки чувства...

Кратък престой в провинцията ще намали опасността да го разкрият. От дългогодишния си опит с рисковете той знаеше, че примката около шията му се затяга. Трябваше да действа, и то скоро.

Ледът се разчупи още на следващия ден — по начин, който и двамата не бяха очаквали.

Рейвън отиде на последна проба за летните рокли, избрани за посещението при дядо й, и Аурора трябваше да я придружи. Понеже Хари нямаше да се чувства добре в дома на лейди Дейлримпъл, а и дамата не знаеше какво да прави с десетгодишния хлапак, Аурора остави питомеца си под надзора на иконома. Никълъс обеща да намине и двамата с Хари да поиграят шах.

При завръщането си късно следобед Аурора чу странни шумове от салона и погледна въпросително Денби, който бе излязъл да я посрещне.

— Мисля, че мистър Девърил и младият лорд се упражняват в юмручен бой — осведоми я икономът, докато поемаше палтото ѝ.

Уплашена, Аурора се втурна към салона. Отвори вратата с трясък и спря като закована на прага. Масата и столовете бяха избутани към стените, за да освободят място в средата. Само по ризи, Никълъс и Хари стояха един срещу друг с вдигнати юмруци.

— Точно така — даваше указания Ник. — Дръж ръцете високо, когато нападаш. Внимавай за прикритието си. Виж как става... — И започна да бомбардира с юмручни удари въображаем противник.

Аурора гледаше невярващо. Испита страх и едновременно с това в гърдите ѝ се надигна гняв.

— Какво правите, за бога? — попита сърдито.

Никълъс се изправи и се обърна към нея. Хари отпусна ръце. Бузите му бяха зачервени от възбуда.

— Погледни какво научих, Рори! — извика весело той.

Аурора продължаваше да гледа гневно Никълъс.

— Искам да знам какво се върши тук.

— Разбрах въпроса ви още от първия път — отвърна меко той. — Уча Хари на основните правила за самозащита. Момчето е много сръчно и не би било зле да му наемете учител по бокс.

— Как смеете! — изсъска през зъби Аурора.

— Нямате причини да се притеснявате. Напълно безопасно е да...

— Не мога да не се притеснявам — прекъсна го остро Аурора. — Хари може да се нарани. Той е още дете, а вие го учите на насилие!

— Хари е достатъчно голям, за да овладее методите за самозащита.

Аурора стисна устни. Лицето ѝ побеля от гняв.

— Изчезвай, Никълъс — нареди вбесено тя. — Не искам да те виждам повече. Надявам се за в бъдеще да се държиш далеч от Хари.

Бе нарекла Никълъс с истинското му име, ала не обърна внимание на слисания поглед на момчето. В момента бе завладяна от гнева си.

— От този момент нататък ще стоиш далече от него, разбрахме ли се? Забранявам ти всяко общуване с Хари.

— Моля те, Рори — намеси се момчето. — С мистър Девърил се разбрахме да...

— Върви си в стаята, Хари.

— Рори...

— Веднага!

Хари я погледна обвинително, долната му устна затрепери. Въпреки това се подчини. Изпъна рамене, хвърли последен поглед към Никълъс и излезе от стаята, без да удостои Аурора с повече внимание.

— Отлично се справи — отбеляза подигравателно Ник и посегна към жакета си.

Аурора вирна брадичка.

— Моя работа е как се отнасям с Хари. Това изобщо не те засяга.

— Съжалявам, че не поговорих предварително за уроците по бокс, Аурора, но не очаквах да имаш нещо против, камо ли да се разгневиш.

— Сега вече знаеш, че съм твърдо против. Ти учиш момчето как да напада хора!

— Изобщо не си права. Не намираш ли, че преувеличаваш?

— Ни най-малко. Пазя го от влиянието ти. Ти ще го докараш дотам, че ще го ранят или дори ще го убият!

Мускулите на бузата му затрепкаха.

— Ти живееш в постоянен страх, знам, но не е нужно да предаваш страха си и на Хари.

Аурора го погледна със святкащи от гняв очи.

— Махай се, Никълъс! Напусни къщата ми, преди да съм заповядала да те изхвърлят!

Очите му се присвиха.

— Един ден ще се наложи да се изправиш пред страха си. Ти се боиш от живота и се обграждаш със стена, но не можеш да се затвориш изцяло само защото е възможно някой да те нарани.

Аурора беше твърде възбудена, за да проумее колко истина има в думите му.

— Казах да си вървиш! — И посочи вратата, трепереща от гняв.

Никълъс се озова с две крачки до вратата, но вместо да си отиде, я затвори и се обърна. В погледа му имаше толкова гняв, че Аурора

потрепери.

— Изслушай ме — нареди той и я хвана за раменете.

Тя се отдръпна рязко.

— Не ме докосвай!

Поиска да се освободи от хватката му, но той не я пусна. Вбесена, вдигна ръка и го удари по лицето.

Главата му отхвъркна назад, лицето му потъмня.

Аурора се ужаси от поведението си. Никога не беше удряла човек. Божичко, значи и тя не беше по-добра от баща си! А Никълъс... той изглеждаше така, сякаш ще отвърне на удара.

— Аз... извинявай — заекна тя и с лудо биещо сърце зачака гневния му изблик.

Ответният удар така и не дойде.

— Извиняваш се значи? — попита меко Никълъс.

Направи крачка към нея, бавно и неумолимо, притисна я към стената и препречи пътя за бягство с тялото си. В очите му светеше дълбока нежност.

— Не се извинявай, Аурора — рече той и улови ръцете ѝ. — Предпочитам да ме удряш, отколкото да потискаш гнева си. Можеш да ме удряш всеки път, щом ти се доще.

Сърцето ѝ заплашваше да изхвъркне от гърдите. Горещината на бедрата му я сковаваше. Топлият му дъх пареше устните ѝ. Лицето му беше напрегнато, очите тъмни, разширени от желание.

— Недей... — опита се да го отблъсне тя. — Не искам да ме докосваш.

— Не искаш ли? Защо тогава трепериш? Защо сърцето ти бие лудо?

Той вдигна полата ѝ и ръката му се плъзна по голото ѝ бедро. Аурора изохка уплашено, когато пръстите му намериха слабините ѝ.

Никълъс се изсмя с тиха подигравка.

— Тялото ти казва нещо друго, Аурора. Едва те докоснах и вече си влажна.

Продължи да я милва и възбудата ѝ нарасна.

Аурора се вкопчи в раменете му и се опита да го отблъсне.

— Престани! — изплака тя, когато пръстите му проникнаха още по-дълбоко във влажната горещина на тялото ѝ.

— Ти ме искаш, ангеле. Искаш да вляза в теб, да те изпълня цялата.

— Не искам — защити се тя, но тялото ѝ казваше друго.

В тялото на Никълъс гореше същия огън. Само за секунди се възбуди до крайност. Искаше да я сграбчи, да я притежава, да удовлетвори желанието си.

Усещаше съпротивата ѝ, но не и страх. Ако бе усетил страх, щеше да обуздае жаждата си. Този път обаче нямаше да се съобразява с нея. Искаше да види гнева ѝ. Гневът бе свързан със страстта, а той копнееше за страстта ѝ повече, отколкото можеше да изрази с думи. Искаше тя да изгуби самообладание, да даде воля на гнева. Искаше Аурора да разбере, че силните чувства невинаги са достойни за порицание.

Погледна дълбоко в сините очи. Всеки път, когато я докосваше, тя реагираше като жена, която отчаяно копнее за живот и любов. Въпреки това тя не искаше да освободи чувствата си и той щеше да я принуди.

Никълъс сведе глава. Бурната му целувка ѝ отне дъха. Той завладя устата ѝ, езикът му проникна дълбоко, търсец и настойчив. Накрая съпротивата ѝ се сломи и тя падна трепереща на гърдите му. Никълъс вдигна глава и я погледна. В очите му пламтеше опасен огън.

Аурора разбра какво я чака и цялата се напрегна. Преди да е успяла да го спре, той разкопча панталона си. В погледа му гореше неприкрита жажда. Разтвори бедрата ѝ и притисна гърба ѝ към стената.

Аурора шумно пое въздух.

— Велики боже, Никълъс... не тук!

— Напротив, точно тук.

Той я хвана през кръста, вдигна я и с мощен тласък проникна в утробата ѝ. Аурора усети силната му ерекция и се разтрепери още по-силно.

За миг Никълъс застина неподвижен, наслаждавайки се на тясната ѝ горещина. В следващия миг се оттегли, но само за да се забие още по-дълбоко в нея. Разтвори още повече краката ѝ и се задвижи все по-бързо и по-бързо.

Обзета от опиянение, Аурора простена безпомощно. Вкопчи се в него, притисна се о силните му гърди. Никълъс се забиваше в нея като

обезумял. Завладя я дива, неудържима радост.

Всеки нерв в тялото ѝ вибрираше. По вените ѝ течаха пламъци и заплашваха да я погълнат.

Той не спираше да се забива в нея, сякаш бе твърдо решен да я докара до лудост. Аурора стенеше гърлено и много скоро избухна в мощна експлозия.

Той задуши виковете ѝ с целувка. От гърдите му се изтръгна дълбок стон, тялото му се разтърси от силни тръпки и семето му се изля дълбоко в нея.

Аурора падна на гърдите му, изтощена от сладкото мъчение. Няколко минути двамата останаха неподвижни, само тежкото им дишане напомняше за преживяното удоволствие. Гърлото на Аурора беше пресъхнало. Възбудената ѝ плът все още пулсираше между бедрата.

Най-сетне Никълъс се раздвижи и тихо изруга.

Аурора смаяно отвори очи. Той я гледаше изпитателно. Тъкмо погледът му я върна в действителността. Велики боже, какво бе сторила?

— Пусни ме — помоли дрезгаво тя.

Той се подчини и внимателно я остави да стъпи на пода. Тя се облегна на стената, цялата трепереща. Той закопча панталона си и лицето му се затвори.

Отчаяна, Аурора стисна очи. Ужасяваше се от силата на собствената си похот. Двамата се любиха като животни. Тя позволи на Никълъс да го направи в собствения ѝ салон. Всеки момент можеше да влезе прислужница. Или Хари... да ги залови на местопрестъплението.

— Как посмя? — попита с безсилен гняв тя. — Откъде намери дързостта да ме вземеш като уличница?

Никълъс застина. После в очите му светна гняв.

— Лъжеш се, съкровище — отговори с опасна мекота. — Отнесох се към теб като към страстна жена, която не се страхува от огъня в кръвта си.

Улучи точно в центъра — това пролича не само по обиденото ѝ изражение, а и по гнева в гласа ѝ.

— Върви си! Не искам да те видя никога повече!

По бузата му отново заигра мускулче.

— Аз съм твой съпруг, Аурора. Мога да те имам където и когато пожелаеш.

Тихото предупреждение я вбеси.

— Махай се!

Никълъс срещна погледа ѝ. В очите ѝ святкаше леден гняв, треперещата уста бе подута и влажна от целувките му. Дори след току-що преживения див оргазъм той продължаваше да я желае. Слабините му запулсираха от новосъбудилото се желание, ала не посмя да я докосне.

— Продължаваш да се самозалъгваш — каза ѝ с трудно удържан гняв. — Ти ме желаеш. Само аз съм в състояние да утоля глада ти.

Видя болката в очите ѝ и направи крачка към нея, но тя се отдръпна.

— Не ме докосвай!

Никълъс изпъна рамене и отстъпи назад. Стигна до вратата, обърна се към нея и заговори с тих смях:

— Не мога да повярвам. Когато те видях за първи път, реших, че си най-смелата жена, която някога съм срещал. Оказа се, че съм се излъгал. Ти си страхливка. Нужна е смелост, за да разбереш каква си, да признаеш собствените си страхове. Само така ще се отървеш от тях. — Помълча малко и добави: — Щом стигнеш дотам, обади ми се.

И излезе от салона, без да я погледне повече.

Аурора затвори очи. Цялата трепереше от гняв, от облекчение и страх.

Гърчовете в стомаха ѝ бяха от страх. Точно така, тя беше страхливка. Никълъс я плашеше. Силните чувства, които разпалваше в нея, я плашеха до смърт. Боеше се от непознатата жена, в която се превръщаше в опитните му ръце.

Дявол да го вземе! Защо сливането им я караше да забрави всичко? Защо не можеше да контролира желанията си? Нежностите му я превръщаха в диво, похотливо животно.

Аурора сърдито разтърси глава. Все още стоеше облежната на стената. Опита да се раздвижи и усети болки в мускулите. И тогава усети как топлото му семе потече по вътрешната страна на бедрата ѝ.

Попипа се и изохка. Господи, защо бе допуснала той да я вземе по такъв начин? Никога нямаше да го забрави. Все още усещаше

могъщите му тласъци в утробата си, във вените ѝ течеше огънят, запален от него...

Аурора въздъхна дълбоко. Трябваше да изличи чувствата си към този мъж. Никога вече няма да го допусне близо до себе си.

При тази мисъл я прониза силна болка. Да не види никога повече Никълъс, да не усети чувствената му близост? Но нямаше друг изход.

Баща ѝ беше властен и жесток, но Никълъс беше още по-лош. Той щеше да я зароби. Ако му се отдаде, ще завладее душата ѝ. Ще властва над нея и ще я унищожи с пламенната си страст.

*Ръцете му ме държаха здраво, меките му
устни изсушиха сълзите ми...*

Измъчван от угризения на съвестта, Ник лежеше в полутъмната си хотелска стая и се взираше в тавана. Не можеше да си прости, че бе постъпил по такъв начин с Аурора.

Не биваше да допуска спречкването им да се изостри дотолкова, че да прерасне в неудържима жажда за сливане. Гневът ѝ го раздразни до крайност, а когато я целуна, изгуби самообладание. Всеки път, когато я докосваше, жаждата му по нея ставаше неудържима.

Ник затвори очи и отново видя пред себе си ужасеното лице на Аурора, зачервените ѝ бузи, когато вълната на страстта я понесе. Взе я изправен, притисна я към стената, нахвърли се върху нея безогледно, без предварителна любовна игра, без да помисли, че някой може да влезе. Взе я като уличница. А тя го остави да постъпи, както желае, и реагира на страстта му с целия огън, който гореше в нея.

Не съжеляваше, че я е довел дотам да загуби самообладанието си. Но го мъчеше съзнанието, че тя страда. Седмици наред я ухажваше с цялата нежност и деликатност, на които бе способен. Изгаряше от желание да я има и накрая се нахвърли върху нея, ослепял от страст. Сам погуби крехкото цветенце на доверието, което бе поклънало помежду им.

Ник въздъхна и гневно зарови пръсти в гъстата си коса. Как да възстанови разрушената им връзка?

Все още не можеше да си обясни силата на чувствата си към тази жена.

Дяволите да го вземат! Никога досега не беше желал някоя така горещо и толкова продължително. Слабостта му го потресе. Един поглед на Аурора беше достатъчен да развълнува кръвта му и да налее слабините му с желание, копнееше по нея като болен от любов хлапак...

Изруга сърдито. Може би трябва да си замине, преди окончателно да се е направил на глупак. След случилото се този следобед Аурора никога няма да го признае за свой съпруг. След тази безогледна атака ще му е още по-трудно да взриви ледената обвивка около сърцето ѝ.

Някой почука колебливо на вратата. Никълъс се изправи и се огледа стъписано. Наближаваше десет. Кой би могъл да дойде при него по това време? Преди повече от час бе отклонил любезната покана на Клюни да обиколят заведенията и да си пийнат здравата.

Отново се почука, този път настойчиво. Никълъс отиде до вратата и отвори.

Сърцето му направи скок. Късната посетителка бе забулена и носеше широка наметка, но той би познал Аурора, както и да е облечена.

Появата ѝ го уплаши. Тя бе дошла в хотела му без придружител и рискуваше да се забърка в скандал съвсем скоро, след като се бе заклела да не го види никога вече? Сигурно имаше сериозна причина да го стори.

— Какво се е случило? — попита загрижено Ник.

— Хари... — подхвана с треперещ глас Аурора. — Хари го няма.

— Как така го няма?

— Избягал е. Моля те, Никълъс, помогни ми да го намеря!

Ник стисна зъби и бързо я въведе в стаята.

— Откога го няма? — попита той, докато затваряше вратата.

— Нямам представа. От няколко часа. — Аурора свали воала си. Сините ѝ очи бяха изпълнени с молба. — Когато не се яви на вечеря, отидох в стаята му и намерих това на възглавницата — подаде му смачкано листче.

„Рори, отивам си. Ще потърся късмета си в морето.

Моля те, не се тревожи за мен!“

Никълъс се намръщи.

— Имаш ли идея къде би могъл да отиде?

— Никаква. Слугите ми претърсиха къщата и градината. Моля те, помогни ми!

— Нима се съмняваш, че ще го сторя? — попита обидено той и свали ризата си.

— Какво правиш?

— Преобличам се. Един изискано облечен господин със сигурност ще направи неприятно впечатление на местата, където вероятно е отишъл Хари. Седни. Няма да се бавя.

Докато той ровеше в шкафа, Аурора се огледа нерешително. Твърде развълнувана, за да седне, тя закрачи нервно напред-назад.

— Аз съм виновна. Аз прогоних Хари от дома си. Ако не бях изгубила търпение, момчето нямаше да постъпи така неразумно.

Никълъс поклати глава. Облече старо кафяво палто и застана пред нея.

— В нищо не си виновна. Хари просто си търсеше причина да се хвърли в някое приключение. Учудвам се, че не го направи по-рано.

Когато Аурора замълча, в сърцето му се надигна нежност, съчетана със закрилнически инстинкт.

— Не се отчайвай, Аурора, ще го намеря.

Тя пое дълбоко дъх и изпъна рамене.

— Къде ще го търсиш?

— По доковете. Вероятно ще се опита да се качи на някой кораб. Отдавна иска да отиде във Франция.

Никълъс замени блестящите си ботуши за езда с чифт груби работнически ботуши и нахлупи върху къдравата си глава стар каскет. Когато мушна в колана си два пистолета и сложи в ботуша си нож, очите на Аурора се разшириха от ужас. Мъжът пред нея ѝ заприлича на опасния пират, от когото се боеше с цялото си сърце. Въпреки това не протестира, само проследи с внимание приготвянията му. Страхът и за Хари беше твърде силен.

Този път Никълъс прояви разбиране. Често я бе обвинявал в страхливост, но в този случай страхът ѝ беше напълно оправдан. Закриляно дете от аристократично семейство като Хари беше лесна плячка за джебчиите и лондонската паплач. Никълъс побърза да прогони от ума си мисълта за опасностите, на които се излагаше малкият му приятел.

С мрачно лице пъхна в джоба си месингов пръстен, с който нанасяше силни удари, и посегна към бастуна със скрита в дръжката

сабя. Трябваше да е подготвен за всяка неприятна среща. Хвана Аурора за лакътя и я поведе към изхода.

— Как дойде при мен?

— Денби ме чака с каретата.

— Искам да видя как ще те заведе вкъщи.

Тя спря и го погледна умолително.

— Нека да дойда с теб!

— Не, ангеле. Не мога да се страхувам едновременно за теб и за Хари.

Аурора безпомощно стисна ръце в юмруци. Никълъс я хвана за раменете и нежно я целуна по челото.

— Прибери се вкъщи, Аурора. Аз ще намеря Хари и ще ти го доведа. Обещавам ти.

Тя продължи да се колебае и той я помилва по бузата.

— Аз обичам да спасявам хора в беда, не помниш ли? Имай ми малко доверие.

Тя го дари с трепереща усмивка.

— Вярвам ти, Никълъс.

Смелата ѝ усмивка предизвика у него нови угризения на съвестта.

Докато слизаха по стълбата, Никълъс се помоли горещо да изпълни обещанието си. Ако с момчето се случи нещо лошо, никога няма да успее да отнеме на Аурора страха от загубата на любим човек.

Никълъс отиде първо на своя кораб, който бе хвърлил котва на един от доковете. Част от екипажа бе останала на шхуната, ако се наложи да тръгнат много бързо.

Ник избра трима силни моряци да претърсят пристанището и да разпитат навсякъде за избягалото момче.

В пристанищния квартал беше пълно със скитници, моряци и уличници. Джебчии и всякаква паплач се мотаеха пред многобройните кръчми и в тъмните улички. От заведенията и бордеите се чуваха песни, груби смехове и шумни разговори. Темза бе забулена в мъгла, миришеше на катран и риба. Мачтите на корабите почти не се виждаха.

Мъглата затрудняваше търсенето. Натрупаните по кейовете сандъци и бъчви се различаваха трудно. Въпреки това мъглата беше най-малката грижа на Ник. Той познаваше достатъчно добре лондонския подземен свят, за да знае, че трябва да е много бдителен. Разбойническите гнезда, бордеите и дюкянчетата за опиум около пристанището бяха и място на опасна престъпност. Никълъс умееше да говори на грубия моряшки диалект и се представяше за моряк, тръгнал да търси избягалия юнга на капитана си. Даже предлагаше възнаграждение на онзи, който му помогне да стигне до хлапака. Ала навсякъде му казваха, че не са виждали русо момче.

Ноцта му се стори безкрайна. Тревогата му растеше с всяка минута. Може би Хари отдавна се намираще на борда на някой кораб, където щяха да го принудят да върши най-тежката работа. Или някой джебчия го беше заловил, за да го обучава за свой помощник. Или са го продали за няколко сребърни монети на коминочистач, който ще го принуждава да слиза в тесни комини. Или са го прибрали в бордей, чиито клиенти предпочитат малки момчета... В най-лошия случай детето лежеше с разпорено гърло сред купчина боклуци в някоя тъмна уличка.

Възможно беше обаче Хари да е побягнал в друга посока и в момента да върви сам-самичък по някой тъмен селски път. Никълъс разчиташе единствено на инстинкта си, който го бе посъветвал да потърси момчето първо на пристанището. Досега инстинктите никога не го бяха мамили. Ако този път се е излъгал, Хари не го очаква нищо добро...

Продължи да претърсва всяка уличка и всяко заведение. Няма да се яви пред очите на Аурора без момчето.

В най-тъмния час на ноцта срещна двама свои моряци, които излизаха от мръсна кръчма.

— Нямаме късмет, сър — съобщи единият. — Няма и следа от избягалото хлапе.

— Не спирайте да търсите — нареди Ник. — Стигнете ли до края на кейовете, започнете да разпитвате по корабите. Спирайте всеки моряк, когото срещнете. Трябва да го намерим.

Ник се обърна в другата посока и в този миг чу тих вик, от който косата му настръхна:

— Девърил...

Дрезгавият вик дойде иззад куп сандъци. Господи, дано да е момчето!

Ник извика на хората си да почакат и с мъка си проби път през натрупаните сандъци. Откри на паважа безформен вързоп и сърцето му изстина.

— Хари? — повика тихо Никълъс и коленичи.

Момчето вдигна глава и простена. Русата му коса блесна в мрака.

Полугол, обгърнал коленете си с ръце, Хари трепереше неудържимо във влажната и студена нощ. Беше само по бельо и миришеше на урина.

— Къде те боли? — попита Никълъс и започна да опипва лицето и крайниците му.

— Коремът ми... набиха ме...

Никълъс не намери отворена рана, но гръдният кош на момчето беше подут и чувствителен на болка. Докато го опипваше, Хари се присвиваше и охкаше. Дано ребрата да са само натъртени, а не счупени, помоли се Ник.

— Важното е, че си жив — рече задавено той. — Какво се случи?

Хари разказа със запъване как малко преди да падне нощта, го прогонили с ритници от борда на кораба, на който се бил промъкнал. После попаднал на банда малки джебчии, които го пребили от бой.

— Едва не умрях от страх — призна засрамено момчето и гласът му се изгуби в шепот.

Никълъс потисна прилива на съчувствие.

— Имал си всички основания да се страхуваш. Истинско щастие е, че само са те набили. Можеха да ти разпорят корема и да те оставят да умреш от загуба на кръв.

— Молах се да дойдете.

— Да знаеш, че ми се иска да ти извия врата. Лейди Аурора е уплашена до смърт.

— Аз... съжалявам. Ще й кажете ли?

— Ти сам ще й кажеш, но по-късно. Първо ще те окъпя.

Никълъс вдигна момчето на ръце.

— Ще отидем на кораба ми. В това състояние не може да се явиш пред лейди Аурора.

Докато носеше Хари към своя „Толън“, Никълъс изготви план. Момчето беше изтощено, цялото в синини и натъртвания и спешно се нуждаеше от сън. Още по-спешно обаче се нуждаеше от добър урок. Никълъс сметна за разумно да му покаже какъв е реалният живот — още един полезен урок освен онзи, който вече бе получил.

Когато момчето се изкъпа, облече чисти дрехи и заспа в койката на лоцмана, Никълъс отиде в каютата си и написа писмо на Аурора. Накратко ѝ съобщи, че Хари е леко ранен, но иначе му няма нищо и в момента двамата се намират на борда на неговия кораб. Съобщи ѝ също за намерението си да го задържи известно време при себе си, за да му даде урок за сериозността на живота.

Ник се надяваше, че като получи тази вест, Аурора незабавно ще дойде при него. Възнамеряваше да поговори с нея на четири очи, а домът ѝ не беше подходящото място за такъв разговор. Нареди посланието му да бъде отнесено от трима матроси, които да придружат Аурора по пътя ѝ към кораба му и да ѝ осигурят необходимата закрила. Планът му сработи. Още преди разсъмване чу тропот на копита и тракане на колела по настилката на кея.

Застана до релинга на носа и зачака. Аурора скочи от каретата и се изкачи бързо по въжената стълбичка. Сърцето му заби лудо от увереността, че следващият час ще промени живота му завинаги.

Отиде до стълбичката, хвана я за лакътя и я изтегли на палубата.

— Какво си направил с Хари? — попита дрезгаво тя още преди да е стъпила на кораба му. — Да не си му причинил зло?

— Не, разбира се, че не. Той спи.

Аурора се отдръпна от него и погледна изпитателно лицето му под светлината на газената лампа. Чертите ѝ изразяваха страх и гняв.

— Какво означават думите ти, че искаш да му дадеш урок? — В гласа ѝ прозвуча нетърпение. — Защо просто не го доведе при мен?

— Момчето е в безопасност, Аурора.

— Защо искаш да го задържиш на кораба си?

— Хайде да не се караме — помоли Никълъс и посочи с глава моряците, които се качваха на палубата.

Аурора положи усилие да потисне гнева си. Ник откачи лампата и поведе гостенката си към кабината на лоцмана. Отвори тихо вратата и я пропусна да влезе.

Хари лежеше на койката, свит на кълбо, и спеше дълбоко. Аурора се приближи на пръсти. Лампата освети лицето му и тя едва сподави уплашения си вик. Лявото му око беше подуто и синьо, по долната устна лепнеше засъхнала кръв.

Аурора притисна ръка върху устата си и изхълца тихо. Какви бяха чудовищата, пребили от бой едно малко момче? В гърдите ѝ се надигна безпомощен гняв. Но най-важното беше, че Хари е жив.

Наведе се над него и нежно го помилва по бузата. Хари се раздвижи, но не се събуди.

— Остави го — прошепна Никълъс. — Ще се наспи и ще забрави преживения ужас.

Аурора нежно приглади назад русите къдрици и се изправи. След страха, който бе преживяла през последните часове, внезапно се почувства празна и изцедена.

Не обърна внимание къде я води Никълъс. Озова се в малка, добре обзаведена кабина. Позволи му да я насочи към койката и се подчини на мекия натиск, с който той я накара да седне.

Никълъс наля малко коняк в тумбеста чаша и ѝ я подаде.

— Изпий това — помоли тихо и поднесе чашата към устните ѝ.

Силният алкохол опари гърлото ѝ като огън. Аурора се потърси и отстрани чашата. После закри очите си с две ръце.

— Успокой се. Хари ще го преживее — промълви нежно Ник.

Раменете ѝ се разтресоха.

— Знам. Но толкова ме беше страх за него...

— Наистина ли си мислеше, че ще го набия или накажа?

Аурора безмълвно поклати глава. Знаеше, че Никълъс не би направил нищо лошо на Хари, но беше убедена, че той упражнява лошо влияние върху момчето.

— Ти ми писа, че искаш да му дадеш урок — обясни уморено тя.

— Точно така. Когато отново се изправи на крака, ще му заповядам да изтърка палубата и да навива въжета.

— Защо, за бога?

— За да разбере колко трудно е да си моряк.

Аурора вдигна глава.

— Хари не бива да става моряк, Никълъс, твърде е опасно! Ако го задържиш на кораба си, само ще подхраниш честолюбието му.

— Със забрани не се постига нищо. — Ник остави чашата и седна до нея на койката. — Момчето живее в нереален свят, Аурора. В сърцето му гори огън. Изпитва копнеж по далечни земи и ти не си в състояние да го изличиш. Повярвай ми. Мога да ти разказвам надълго и нашироко как се чувствах аз, когато бях на неговите години. Разбирам, че ти е трудно да вникнеш в душата на момчето, защото никога не си изпитвала жажда за приключения, но ако Хари не се събуди навреме, много скоро ще осъществи мечтата си да отплава надалеч. Ако непрестанно го пазиш от суровата действителност, няма да го излекуваш от желанието да излезе в морето. Той ще се ядоса и ще те намрази, както мрази майка си. Ще се разбунтува още повече, както аз се разбунтувах срещу баща си.

— Но аз нося отговорност за него!

— Да, затова искаш да го опазиш. Той обаче се нуждае от мъж до себе си. Аз мога да му помогна.

— Ти си възможно най-лошият избор. Ти ще го научиш да прилага насилие. Аз се отвращавам от насилието, Никълъс. Преживях толкова грозни скандали при баща си, видях толкова побои, че...

— Аз не уча Хари да прибегва до насилие, скъпа — обясни търпеливо Ник. — Показвам му как да се защитава при нужда. — Когато не получи отговор, той продължи: — Ти не можеш да го опаковаш в памук, Аурора. Не можеш да го затвориш в своя малък, ограничен свят.

Гърлото ѝ се сви от болка и тя отвърна поглед.

— Но... Хари е още малко момче. Не бих понесла да му се случи нещо.

— Дай ми възможност да проверя колко голямо е желанието му да стане моряк.

Аурора не каза нищо и Никълъс обърна лицето ѝ към своето.

— Нали каза, че ми вярваш?

Тя срещна погледа му и отново се почувства безпомощна. Очите му светеха нежно, но и неумолимо.

Аурора преглътна тежко.

— Вярвам ти — прошепна едва чуто.

Чертите му се смекчиха. Палецът му нежно очерта устните ѝ. Тя затвори очи и по бузата ѝ се търкулна сълза. Аурора я изтри сърдито с

опакото на ръката. Сълзите не носеха решение и не облекчаваха болката.

Въпреки това тя не бе в състояние да ги спре. От гърлото ѝ се изтръгна ридание и тя не можа да се удържи. Никълъс я прегърна нежно, тя скри лице на гърдите му и заплака горчиво. Напрежението, което цял ден бе трупала в гърдите си, се надигна и с него избликнаха страховете, тъгата и болката от цялата последна година. Ридания разтърсваха тялото ѝ. Никълъс я държеше здраво и я люлееше като бебе.

Когато сълзите ѝ най-после свършиха, Аурора осъзна, че двамата лежат на койката. Главата ѝ почиваше в свивката на шията му. Той я милваше нежно по косата, а тя се бе вкопчила в него.

— Съжалявам — прошепна тя и въздъхна дълбоко.

— Не съжалявай.

Устните му докоснаха слепоочието ѝ. Той изтри сълзите ѝ с кърпичка.

Аурора не възрази. Нямаше сили да се движи.

— Прав си — промърмори тя. — Аз съм страхливка.

— Не си — възрази тихо Ник. — Просто твърде дълго си позволявала на страха да те владее.

Устните му помилваха клепачите ѝ. Аурора се чувстваше закриляна и утешена в обятията му.

Нежната прегръдка оказа на Никълъс съвсем друго въздействие. Когато Аурора се сгуши в него, той се напрегна и сърцето му заби лудо. Близостта ѝ го възбуди силно, връхлетя го вълна от копнеж, който му отне дъха.

Искаше да я утешава, да гони страховете ѝ, да разсейва тъгата ѝ, да изличи завинаги следите от мъка по лицето ѝ. Искаше да е винаги до нея. Желаше я по-силно от всичко друго.

Започна да целува горещото ѝ лице и вкусът на кадифената кожа го замая. Желанието набъбваше в слабините му и заплашваше напълно да надделее над разума. Никълъс отчаяно се бореше да запази самообладание.

Въпреки това устата му завладя нейната в жадна целувка. Аурора се възпротиви съвсем слабо на внезапното любовно опиянение. Той не ѝ позволи да протестира и изпита горещ триумф, когато устните ѝ се поддадоха на натиска му.

После обаче тя притисна длани върху гърдите му и го отблъсна. Погледна го с големи, уплашени очи и издиша шумно. Въпреки това Никълъс беше сигурен, че и тя го желае.

— Искам да те любя, Аурора — прошепна дрезгаво той. — Ако желаеш да престана, кажи ми сега.

Легна до нея и остана неподвижен, опънат като струна на лък. Слабините му пулсираха болезнено, сърцето удряше като чук в гърдите му. Този път решението трябваше да бъде нейно.

Аурора се уплаши, че ще се удави в дълбините на пламтящите му очи. Отбраняваше се срещу страстта му, но беше безпомощна пред нежността и сладкото блаженство на целувките му.

Мълчаливо поклати глава. В сърцето ѝ гореше отчаян копнеж да го докосва, да го усети дълбоко в себе си.

— Не искам да престанеш — прошепна тя едва чуто и зарови пръсти в косата му. — Моля те, Никълъс, вземи ме...

Той ми обеща блаженствата на рая, стига да имам смелост да посегна към тях...

Никълъс я съблече с наслада, но я желаше с такава сила, че целият трепереше. Тя все още беше плаха и старанието да бъде мек и внимателен го измъчваше силно.

Когато Аурора остана гола пред него, той извади фуркетите от косата ѝ и я разпусна. Светлите къдрици нападаха по гърдите ѝ, зърната им щръкнаха насреща му, алабастровата кожа заблещука златна под трепкащата светлина на лампата.

Аурора явно не знаеше колко е красива. Никълъс се възхити на еротичното ѝ излъчване, което тя не съзнаваше. В чертите на лицето ѝ се отразяваха неговото желание и копнеж. Сините очи потъмняха.

— Аурора — прошепна дрезгаво Ник и завладя устата ѝ. Езикът му раздели устните ѝ, нахлу в горещата устна кухина и започна да изследва сладките ѝ тайни. Радост се надигна в гърдите му, когато тя се разтрепери. Искаше я гореща и необузdana, изпълнена с желание да се любят, но успя да потисне порива си. Искаше да се наслади на всяка секунда с нея и да я дари с любовен акт, който да остане незабравим за нея.

Никълъс отдели устни от нейните и отстъпи крачка назад, за да се съблече.

Аурора се вираше замаяно в мускулестото му тяло, а великолепната му възбуда я възхити. В безупречната си голота той приличаше на статуята на гръцки бог. В погледа му гореше животинска жажда. Приближи се към нея и пръстите му се плъзнаха нежно по голите рамене, слязоха към гърдите, спряха за малко върху тънката талия и се спуснаха към закръглените бедра. Привлече я към себе си и горещата пулсираща мъжественост се притисна към слабините ѝ.

— Виждаш ли какво правиш с мен? — попита тихо Ник. — Усещаш ли как те искам?

Без да чака отговор, той се наведе и започна да целува гърдите ѝ. Обхвана с уста едното зърно и езикът му закръжи около него.

Аурора се разтрепери, а когато той засмука зърното, пръстите ѝ се вкопчиха в раменете му.

Тихо скимтене засили възбудата му. Вчера я бе нападнал като дивак, днес обаче съумяваше да обуздава желанието си и изпитваше дълбока нежност.

Падна пред нея на колене и брадясалите му бузи се отъркаха в нежната кожа на бедрата ѝ. Вдъхна жадно интимния ѝ аромат и Аурора се скова.

Без да обръща внимание на тихия ѝ протест, той мушна лице между бедрата ѝ, целуна нежната плът, езикът му потърси и намери перлата на удоволствието.

Аурора усети как коленете ѝ омекнаха и се вкопчи в косата му, но Никълъс не спря да я милва. Ръцете му държаха здраво хълбоците ѝ, докато езикът му изследваше тайните на женствеността ѝ. Той проникваше все по-навътре в утробата ѝ, милваше я и засилваше желанието ѝ.

Аурора простена и разтвори крака, за да улесни достъпа на езика му, който ѝ причиняваше това сладостно мъчение.

— Никълъс... моля...

Той засмука сладката ѝ плът, езикът му проникна още по-навътре. В тялото ѝ лумнаха пламъци, бедрата ѝ затрепериха от възбуда. Дрезгавият му шепот стигна до нея някъде много отдалеч:

— О, да, искам да гориш от желание...

Врълхлетя я могъща вълна на наслада и се затвори над главата ѝ. Тялото ѝ се разтърси от силни тръпки, тя извика гърлено и цялата се разтопи. Безсилните ѝ крака поддадоха и Никълъс притисна силно треперещото ѝ тяло.

— Престани, моля те... — шепнеше безпомощно Аурора.

Никълъс се изправи. В очите му светеше необуздано желание.

— Не, ангеле. Едва сега започваме — прошепна дрезгаво той.

Целуна я безкрайно нежно по устата, вдигна я и я положи върху койката си.

Аурора все още бе пленница във вихрушката на чувствените усещания, когато той коленичи до нея и продължи да я милва. Топлата му уста обходи цялата ѝ кожа, намери всяко кътче от тялото ѝ. Аурора

се отдаде изцяло на сладостните усещания от ласките му. Никога преди това не я беше изпълвала толкова дълбока, едва ли не болезнена нежност.

Никълъс беше толкова силен и същевременно безкрайно нежен. Милувките му я възбудиха много бързо. Той се държеше като собственик и в същото време изразяваше уважението си към нея. Нежностите му бяха кротки и възбуждащи, утешителни и мъчителни.

Аурора се извиваше и стенеше. Желанието заплашваше да я удави. Тя скимтеше, молеше за освобождение, но мина цяла вечност, преди той да чуе молбата ѝ.

Без да откъсва поглед от нея, той легна отгоре ѝ. Аурора вдигна ръце, за да го привлече към себе си. Искаше да усети твърдостта му, тежестта на коравото му тяло върху своята мекота, силната му мъжественост в себе си.

Той обаче се опря на ръце и застина неподвижен, впил поглед в лицето ѝ.

— Знаеш ли колко пъти съм си представял тази сцена? — попита гърлено. — Да те държа в обятията си, да те преживея в цялата ти красота и страст?

Очите му пареха от желание.

— И аз си те представях — отвърна с треперещ глас Аурора.

Никълъс бе очаквал да чуе тъкмо този отговор. Надигна се и бавно се плъзна в горещата тясна утроба. Аурора въздъхна доволно и го прие в себе си, щастлива, че най-сетне са се съединили.

Той спря. Остави ѝ време да свикне с тръпнещата му мъжественост. Отдръпна се внимателно и стените на влагалището ѝ запулсираха от желание.

С нежна усмивка мушна ръце под нея и я повдигна леко, за да се забие още по-дълбоко в утробата ѝ. Аурора въздъхна блажено. Двамата вече бяха едно.

Тя отпусна глава на възглавницата и престана да мисли. Желанието течеше във вените ѝ като гореща лава.

Никълъс се задвижи в равномерен ритъм. Треперещите ѝ ръце се плъзгаха по мускулестото му тяло, докато тласъците му ставаха по-силни и по-бързи. Блаженството се разтегли до непоносимост.

Обзет от първичната сила на желанието, Никълъс се движеше все по-бързо, докато напълно забрави доброто си намерение да е нежен

и внимателен. Пороят ги заля по едно и също време и двамата се понесоха по течението. Аурора извика задавено и се разтрепери неудържимо. Никълъс също нададе вик и с няколко могъщи тръпки се изля дълбоко в нея.

Когато най-сетне рухна изтощено, беше препълнен от болезнена нежност. Мина много време, докато намери сили да се претърколи настрана. Взе я със себе си и я настани удобно върху гърдите си.

Ник лежеше, окъпан в пот, неспособен да се помръдне, изцеден до последно. Мислите му бяха в хаос. Властната нежност, която разкъсваше сърцето му, си имаше име. Тя се наричаше любов. Той обичаше Аурора. Мили боже...

Прозрението го разтърси до дън душа. Досега любовта не беше играла роля в нито една от връзките му. Всеки път се сбогуваше с любовницата си без съжаление, без да страда. Никога не се излагаше на опасност да се поддаде на опасностите на любовта. Вярваше, че е неуязвим за дълбоките чувства, от които беше страдал баща му.

Но това беше преди срещата му с Аурора. Красотата ѝ го омая още при първата им среща, но привлекателната ѝ сила беше много повече от красота и еротично излъчване. Още от първия момент беше усетил добротата ѝ, тихата ѝ сила, закрилническия ѝ инстинкт. Възхищението му от нея растеше с всеки ден заедно с желанието му. Тя му бе позволила да надникне дълбоко в същността ѝ и това беше прекрасно. Той бе видял една възхитителна, страстна жена, която грижливо крие от света истината за себе си. Тази необикновена жена бе възпламенила сърцето му.

— Добре ли си? — попита след малко той.

Аурора отговори с доволна въздишка.

Никълъс посегна към одеялото и зави потните им тела. Целуна копринената ѝ коса и я привлече към себе си. Целият бе изпълнен с тази прекрасна и същевременно опасна мисъл, която отекваше в него: Аз я обичам. Обичам я...

Много скоро към нея се присъедини и друга мисъл. И каква полза ще имам от това? Как да убедя Аурора да остане с мен завинаги, ако тя продължи да се съпротивлява?

Една нощ беше твърде кратко време, за да утоли глада на душата. Той искаше Аурора да е изцяло негова. Брактът им се бе осъществил по

някакъв странен каприз на съдбата, но той беше твърдо решен да изпълни брачните си клетви.

Щеше да настоява на правото си да живее с нея. Искаше всяка нощ да се губи в горещите ѝ дълбини и всяка сутрин да се буди в прегръдките ѝ. Искаше да изгради бъдеще с нея и двамата да имат деца...

По дяволите! Два пъти се бяха любили, без да се пазят. Ако е заченала дете от него, Аурора няма да има избор, освен да признае брака им. Не би рискувала скандал и опозоряване — това щеше да я унищожи.

Възможността Аурора да му роди дете го изпълни със страхопочитание. В същото време съзнаваше, че тя трябва да вземе решението. Копнееше двамата да живеят като мъж и жена, но искаше тя да дойде при него доброволно. Да остане с него, защото го обича, а не защото е принудена. Следващия път ще вземе предпазни мерки, няма да забрави. Но ще има ли следващ път? Той знаеше какво иска, но какво искаше Аурора?

Беше почти сигурен, че тя не отговаря на чувствата му. Той беше пълната противоположност на идеалния съпруг, какъвто си го представяше тя. Аурора все още обичаше покойния си годеник. С времето сигурно ще се привърже към него, но той нямаше никакво време.

Искаше да остане сам с нея, за да сломи съпротивата ѝ и да я убеди да даде шанс на брака им. Искаше да ѝ покаже, че взаимното желание е основа на трайна връзка. Надяваше се да разпали страстта ѝ и тя да престане да отрича чувствата си към него.

Единствената възможност да бъде близо до нея беше физическата интимност. Всеки път, щом се докоснеха, съпротивата ѝ отслабваше и тя показваше, че го желае.

Страстта може да се превърне в любов, помисли си Никълъс. Младата францужойка бе описала този процес в дневника си. Защо същото да не се случи и с Аурора? Аз трябва да направя така, че тя да ме обикне, заповяда си той.

Ще продължи да я ухажва и ще стори всичко по силите си, за да я спечели. Баща му се бе отказал от голямата любов, но синът отказваше да тъгува цял живот по обичаната жена.

Помилва нежно бузата ѝ и попита тихичко:

— Будна ли си?

Аурора вдигна лице към неговото.

— Да...

Очите ѝ все още бяха замъглени от преживяната страст. Никълъс приглади влажните ѝ къдрици и целуна розовото ѝ носле. Тя беше омайно красива... В тялото му отново се надигна желание... не, не само в тялото. Копнежът му многократно надминаваше чисто физическата жажда.

Ала не посмя да я стресне с любовно признание. Аурора сигурно няма да му повярва, след като той самият толкова трудно бе осъзнал, че я обича. Тази нерешителност го направи странно раним.

Все още не можеше да ѝ каже. По-добре да изчака и да ѝ докаже колко дълбоки са чувствата му към нея. Само думите не биха могли да я убедят.

— Искам да обсъдим нещо — подхвана той, стараяйки се гласът му да звучи делово. — Обмислям да напусна Лондон.

Аурора се напрегна цялата.

— Искаш да заминеш?

— Смятам, че е добре да се оттегля за известно време в провинцията. Разбрах, че ти си права. Срегнах доста хора, които ме познават, и рискът стана твърде голям. Ключи ми предложи къщата си в Бъркшир. — Никълъс направи пауза и пое дълбоко дъх. — Бих желал да ме придружиш.

Тя се изправи бавно и дръпна одеялото върху голите си гърди.

— Искаш да те придружа? — повтори с пресекващ глас.

— Да. Искам да сме заедно.

Аурора го гледаше невярващо.

— Но нали сега сме заедно...

— Не е това, което искам. Чувствам се като крадец. Не мога да се промъквам нощем в къщата ти, за да те любя. Искам да милвам и целувам жена си, без да се излагам на опасността от скандал. Искам да те държа в обятията си и да те любя, искам да заспивам в ръцете ти и да се будя от целувките ти.

— Но, Никълъс... нали вече обсъдихме този въпрос? Не искам да съм твоя съпруга.

Той я гледаше втренчено.

— Не можеш да отречеш, че ме желаяш. Не и след страстта, която ни сля току-що.

В очите ѝ се появи болка.

— Това не променя нищо. Ние с теб просто не си подхождаме.

— Защо си толкова сигурна? Никога не сме били по-дълго време заедно. Не сме дали шанс на брака си. Аз искам да имам този шанс, Аурора. Ти ми го дължиш. Дължиш го и на себе си.

Тя остана безмълвна и той продължи настойчиво:

— Нямаме много време. Знаеш, че не мога да остана вечно в Англия. Преди да си замина, искам да знам подхождаме ли си, или не.

— Какво... какво предлагаш?

— Ела с мен в Бъркшир като моя съпруга. — Помилва голото ѝ рамо и продължи: — Подари ми четиринайсет дни, за да те убедя, че си принадлежим. Ако след две седмици пожелаеш да анулираш брака ни, ще се съглася. Ще напусна Англия и завинаги ще изчезна от живота ти.

Тя го погледна дълбоко в очите.

— Завинаги?

— Да. Ще се върна в Америка. Няма да ме видиш никога повече. Ще продължиш да живееш в Англия като вдовица. Ще водиш живота, който искаш.

Аурора трескаво попипа челото си.

— Не мога да напусна Лондон. Трябва да се грижа за Хари и за Рейвън.

Аурора притежаваше силно изразено чувство за дълг и Никълъс беше длъжен да го зачита. Това беше едно от нещата, които обичаше у нея.

— Рейвън е достатъчно разумна, за да се справя известно време без теб — възрази внимателно той. — А за Хари ще се погрижа аз. След случилото се днес момчето няма да предприеме нищо на своя глава. Ще му покажа, че моряците не преживяват само романтични приключения, а трябва и да работят здраво. Няма да се учудя, ако скоро пожелае да се върне при майка си.

— Не мога да го оставя сам, Никълъс.

— Обещавам ти, че няма да се наложи. Имаш ли и други възражения?

Разбира се, че имаше. Най-голямото беше самият Никълъс. Той застрашаваше сигурността ѝ, разума ѝ, той будеше у нея чувства, които дълбоко я плашеха и я изваждаха от равновесие...

Какво ще стане, ако откаже да го придружи? Ще продължи да живее със страховете си. Ще му докаже, че наистина е страхливка, за каквато я смяташе. Не, тя не искаше животът и да се определя от страха.

Ако Ник остане в Лондон, някой неизбежно ще го познае и ще го арестуват, а може и да го обесят. Тя няма да понесе този ужас. В провинцията обаче ще са в безопасност, поне временно...

Да посмее ли да приеме предложението му? Има ли друг избор?

Аурора не беше в състояние да се изтръгне от магията на пронизващия му поглед. Две седмици сама с Никълъс. Като любовна двойка. Рай. Адско мъчение.

Ще успее ли да му устои? Две седмици са цяла вечност. А после ще си кажат сбогом и тя ще умре от мъка.

Ако след две седмици му каже, че не го иска като съпруг, дали той ще си замине и никога няма да се върне в Англия? Аурора преглътна тежко. В гърлото ѝ заседна буца. Нали това беше най-силното ѝ желание? Да живее свободно, без Никълъс и изгарящата му страст...

Да, тя искаше той да си отиде, преди да е завладял окончателно сърцето ѝ...

— Ще ми дадеш ли този единствен шанс, скъпа? — Гласът му беше мек като кадифе. — Ще дойдеш ли с мен?

— Да — отговори решително Аурора. — Ще дойда с теб.

В очите му блесна пламък, който я изгори. Аурора затвори очи и пламенно се помоли да не е допуснала грешка, за която горчиво ще съжалява.

ТРЕТА ЧАСТ
СТРАСТТА НА СЪРЦЕТО

*Той изтръгна най-дълбоко скритите тайни
на сърцето ми...*

— Още много ли остава, докато стигнем? — попита за трети път Хари, докато се местеше неспокойно върху седалката. После отново протегна шия, наведе се от прозореца на каретата и огледа с копнеж зелените хълмове на Съсекс.

Аурора се усмихна развеселено. Хари гореше от нетърпение да се прибере къщи. Бяха тръгнали на разсъмване, тоест само преди няколко часа, но момчето не бе в състояние да сдържа вълнението си.

— Почакай още малко.

— Ти ще говориш с мама, нали, Рори? За да не ми се кара твърде много.

— Разбира се, нали ти обещах. Не се притеснявай. Майка ти ще е щастлива да те прегърне и да се увери, че си жив и здрав.

Хари хвърли изпълнен с копнеж поглед към Никълъс, който яздеше до каретата.

— И аз бих предпочел да препускам като мистър Девърил, вместо да седя в тази досадна карета!

— Ребрата ти все още те наболяват. Как мислиш, че ще понесеш дълга езда.

Момчето изправи раменца, но не успя да скрие потреперването си. Споменът за преживяното продължаваше да го мъчи. След понесения на пристанището побой Хари се закле тържествено, че никога вече няма да бяга от къщи. За голямо облекчение на Аурора след два дни тежък труд на кораба, от които си навлече мускулна треска и мехури по ръцете, Хари стигна до извода, че моряшкият живот не е подходящата професия за него.

Тези два дни се сториха на Аурора цяла вечност, но тя бе обещала на Никълъс да не се меси и да изтърпи суровите му

възпитателни методи. В крайна сметка предсказанието на Никълъс се сбъдна: макар и неохотно, Хари се отказа от мечтата си да стане моряк.

Когато тя му обясни, че щом навърши пълнолетие, ще бъде достатъчно богат, за да си купи собствени кораби, лошото му настроение бързо се изпари и той изяви готовност да прекара дотогава при майка си в Съсекс. Дори ѝ призна, че му е мъчно за вкъщи, копнее по майчините грижи и е готов да ги понася още няколко години.

Сега Аурора водеше Хари към дома му, а Никълъс бе поел ролята на придружител. И тя предпочиташе в този великолепен летен ден да седи на седлото, вместо в задушната, прашна карета, но се чувстваше длъжна да прави компания на Хари, а и не беше особено прилично една дама да язди редом с каретата. Щеше да представи Никълъс като приятел на семейството, без да разкрива по-нататъшните си планове. След като предадат Хари на майка му, двамата щяха да се върнат в Лондон — но по пътя да спрат за две седмици в Бъркшир.

Досега Аурора успяваше да прогони съмненията си, но днес, докато каретата се носеше по пътя към Съсекс, където бе прекарала детството си, тя се чувстваше благодарна за непрестанното бърбене на Хари, защото често-често я връхлитаха съмнения и меланхолични спомени. Идваше тук за първи път от цяла година. След смъртта на Джефри бе предпочела да остане в Лондон, където не я измъчваха толкова болезнени спомени. Скоро след това замина с братовчед си Пърси и съпругата му Джейн за Карибите.

През изминалата година животът ѝ се промени драстично. Омъжи се, овдовя, покойният ѝ съпруг възкръсна... Стана жена и един опитен любовник я посвети в насладите на плътта. Сега имаше до себе си мъж, който беше пълната противоположност на кроткия Джефри, когото познаваше и обичаше от детските си години.

Това пътуване будеше тъжни спомени за Джефри и неприятни мисли за баща ѝ.

Аурора стана неспокойна. Стараеше се да не мисли за баща си и лошите чувства, които свързваше с него. Именията на семействата Марч и Евърсли бяха само на няколко мили едно от друго, но тя не смяташе да посети баща си. В крайна сметка той я бе отблъснал и се бе отказал от нея.

Никога нямаше да забрави заплахата му да заповяда да я наложат с камшик и да я прекарат по улиците на селото, ако престъпи

границите на приличието. А тя много скоро щеше да прекрачи тези граници по възмутителен начин. Ако узнае за намерението ѝ да прекара две седмици с Никълъс в отдалечено провинциално имение, баща ѝ ще побеснее от гняв. Дори само фактът, че тя се бе отказала да вземе камериерката си — под неубедителния предлог, че пътуването е твърде кратко, представляваше грубо нарушение на приличието и обществените правила.

Поне една от тревогите ѝ се оказа неоснователна: след бурните преживявания с Никълъс нямаше да се роди дете. Преди седмица приключи месечното ѝ кървене и тя бе твърдо решена при всяка следваща среща със съпруга си да прилага методите за предпазване, описани в дневника на нещастната французайка.

— Искаш ли да поиграем на карти? — попита тя Хари и извади колода от чантичката си.

След около час каретата зави по широката алея към имението на семейство Марч. Хари подскачаше нетърпеливо. Каретата едва спря пред портала на внушителната господарска къща от червен камък, когато на стълбището се появи лейди Марч и се затича да ги посрещне.

Обзета от буйна радост, тя грабна детето в прегръдките си. После поздрави и Аурора със същата сърдечност. След смъртта на майка си Аурора се бе сприятелили с лейди Марч и двете заедно бяха тъгували за Джефри. Домакинята поздрави и Никълъс и дълго не пусна ръката му.

— В писмата си Хари говореше най-прекрасни неща за вас, мистър Девърил! Не знам как да ви благодаря.

— Не си струва да говорим за това, милейди — отклони скромно Ник.

— О, струва си! Хари усеща болезнено липсата на мъж до себе си, откакто... — Лейди Марч енергично изтри сълзите си и се обърна отново към Аурора с мила усмивка: — Ще останете ли да нощувате?

— Благодаря, но е невъзможно. Трябва да се върнем в Лондон.

— Но ще останете за обяд, настоявам! Искам да ми разкажеш лондонските клюки. В последно време не съм ходила в града. Заповядайте, влезте! Върви в стаята си да се измиеш, Хари!

Насядаха в салона, преди да сервира обяда. Лейди Марч настоя Хари да седне до нея и през цялото време го държеше за ръка, сякаш се страхуваше да не изчезне отново. Щом се нахрани, момчето

изхвърча от трапезарията с обяснението, че иска да види как са конете. Още преди майка му да даде разрешение, вече бе бутнал стола си и тичаше към вратата. Лейди Марч едва успя да го спре и го укори, че се държи невъзпитано с гостите.

— О, стига, мамо, Рори не е гостенка — възрази сърдито Хари.

— Въпреки това ще се извиниш и на нея, и на мистър Девърил.

— Извинявайте — изръмжа Хари.

— А сега благодари на Аурора за великодушното ѝ гостоприемство — продължи строго лейди Марч.

— Благодаря ти, Рори! — Хари заобиколи масата, прегърна устремно Аурора и в следващия миг вече го нямаше.

Лейди Марч въздъхна и поклати глава.

— Понякога си мисля, че не е мой син. Толкова е различен от Джефри... — Погледна разкаяно Никълъс и продължи: — Май аз трябва да се извиня, мистър Девърил. Не бива да изпадам в меланхолия. Надявам се, разбирате, че за една майка е страшна трагедия да изгуби сина си... както и за девойка да изгуби годеника си — добави тя със съчувствен поглед към Аурора.

Никълъс кимна сериозно. В действителност обаче съвсем не беше толкова спокоен, колкото се показваше. Посещението при лейди Марч му беше неприятно, защото будеше у Аурора спомени за миналото. Тя бе поставила покойния лорд Марч на пиедестал и той съзнаваше, че няма шанс пред този образец на добродетел. Можеше само да ѝ помогне да го забрави — и щеше да се постарее с всички сили, след като най-после приключат с тази визита.

Въпреки това се наложи още едно прекъсване на пътуването им, което предизвика болезнени спомени у Аурора, макар и от съвсем друг род. На сбогуване лейди Марч попита дали в последно време е чувала нещо за баща си.

— Не — отговори твърдо тя. — След женитбата ми отношенията ни охладнях.

— Чух, че не бил добре със здравето — въздъхна лейди Марч. — Откакто не живееш при него, почти всички слуги са го напуснали. Но той си го заслужава. Само като си помисля как се отнасяше към тях...

Никълъс забеляза болката по красивото лице на Аурора. Докато се настаняха в каретата, тя не каза нито дума. След няколко минути докосна ръката му.

— Искам да видя баща си.

Никълъс присви очи.

— И защо е нужно това? Какво ще постигнеш? Наистина ли искаш да го видиш — след всичко, което ти е причинил?

— Не че искам, но той все пак ми е баща.

— А ти имаш силно чувство за дълг — добави неодобрително Никълъс.

— Май си прав — усмихна се Аурора.

— Ти не му дължиш нищо, Аурора. Той е изгубил всякакво право да иска вяност от дъщеря си.

— Ако не ида да го видя и да се убедя, че е горе-долу добре, ще ме мъчат угризения на съвестта. Не е нужно да ме придружаваш, ако не желаяш.

— Е, това няма да стане — усмихна се студено Никълъс. — Няма да пропусна възможността да се запозная със славния херцог Евърсли.

Много скоро стигнаха до имението Евърсли. Паркът с прастари дървета е подивял, установи тъжно Аурора. Входната алея бе обрасла с плевели, моравите изглеждаха неподдържани, никой не бе подрязал храстите.

Докато двамата с Никълъс се изкачваха по стълбите, потиснатостта ѝ растеше. Тя не бе в състояние да се помири с баща ни, а и не го искаше, но той все пак беше неин баща, нищо, че я бе изхвърлил от дома си и не я признаваше за своя наследница. Все едно дали той заслужава съчувствието ѝ, или не, сърцето не ѝ позволяваше да се отвърне от него, преди да е предприела последен опит. Само така ще затвори тази глава от живота си. Утешително беше да усеща Никълъс до себе си.

Аурора удари силно с месинговото чукче. Звукът отекна глухо в къщата, сякаш беше необитаема. Мина доста време, преди да им отворят. На прага застана слуга в окъсана ливрея, цялата на петна. Аурора не го познаваше, затова помоли да говори с херцога.

— Херцогът не си е вкъщи — гласеше мрачният отговор.

— Не си е вкъщи или не приема посетители?

— Не приема.

— Въпреки това бих желала да говоря с него.

— А за кого да съобщя, ако позволите да попитам?

Аурора вирна брадичка и измери безсрамния тип с хладен поглед.

— Позволявам. Аз съм дъщерята на херцога и настоявам да говоря с баща си. Предайте му веднага.

Мрачният слуга измери Никълъс с преценяващ поглед и явно стигна до извода, че посетителят е по-едър и по-силен от него. Изръмжа нещо и изчезна.

Аурора огледа тъжно празната зала.

— Докато мама беше жива, това беше прекрасна къща — прошепна тя.

Усети ръката на Никълъс в гърба си и разбра, че има опора.

Слугата се върна бързо и посочи с пръст навътре.

— Херцогът е в кабинета си.

— Знам пътя — отвърна остро Аурора и прекоси залата. Когато наближи вратата, забави крачка. Май постъпваше глупаво, като дойде. Стомахът ѝ се сгърчи от болка.

В следващия миг обаче изпъна рамене и влезе в кабинета на баща си.

Гледката, която се разкри пред очите ѝ, я уплаши по-силно, отколкото очакваше — въпреки предупреждението на лейди Марч. Някогашният изискан херцог Евърсли седеше във високия си стол, облечен в стари, износени и мръсни дрехи, и се взираше в дъщеря си с кървясали, стъклени очи. Очевидно беше пил, защото езикът не му се подчиняваше.

— Какво търсиш тук, по дяволите? Казах ти, че не искам да те виждам в дома си!

— Добър ден, татко — поздрави спокойно Аурора. — Лейди Марч ми каза, че не се чувстваш особено добре.

— Изобщо не те засяга как се чувствам. Ти си една неблагоприятна мръсница. — Евърсли вдигна чашата с портвайн с несигурна ръка и я изпи на един дъх. — Ти вече не си ми дъщеря. Противопостави се на желанието ми и се омъжи за престъпник, който свърши на бесилката. Ти ме засрами... стъпка името ми в калта. Би трябвало да заповядам да те набият с камшик.

— Радвайте се, че не сте го направили — обади се Никълъс от прага. Гласът му трепереше от гняв.

Замъгленият поглед на херцога го откри с мъка.

— Вие пък кой сте?

Никълъс се усмихна хладно.

— Името ми е Брандън Девърил и съм братовчед на престъпника.

— Напуснете къщата ми и вземете тази мръсница със себе си. — Евърсли посочи към вратата. — Не искам курви в къщата си.

Аурора се отдръпна, сякаш я беше ударил. Никълъс направи крачка към херцога и тя се опита да го спре. Грубостите на баща ѝ вече не я нараняваха, само я правеха тъжна и гневна.

— Аз ли съм те засрамила, татко? — Аурора се усмихна иронично. — Това е нечувано. Ти си ме засрамвал безброй пъти. През целия си живот бях принудена да гледам колко отвратително и несправедливо се отнасяше към хората около себе си. Ти вдъхваше страх и ужас у всичко живо, пребиваше от бой невинни хора, избухваше в луд гняв само защото овесената ти каша била много студена или много гореща или пък защото на жакета ти имало прашина. Най-сетне постигна, каквото желаше. Вече не ти се налага да понасяш присъствието на слуги в къщата си. Както виждам, изгонил си всички.

Евърсли гневно тресна чашата върху масата и се изправи с видимо усилие.

Аурора не му позволи да я сплаши.

— Съжалявам те, татко. Мислех, че имаш повече гордост. Как можа да паднеш толкова ниско?

— Как смееш?

Въпреки че беше пиян, херцогът се хвърли с вдигната ръка срещу дъщеря си. Ала Никълъс го изпревари. Сграбчи го и изви ръката му на гърба. Обърна го и го избута до стената, където притисна лицето му върху мазилката.

Евърсли извика от болка.

— Очаквах този миг, откакто узнах колко тираничен и отвратителен човек е херцог Евърсли — процеди през зъби Никълъс.

— Махнете си проклетите ръце от мен! — изхърка задавено старикът, който с мъка си поемаше въздух.

— Какво казахте? Май собственото ви лекарство не ви се услажда?

— Безсрамник! Ще заповядам да ви бичуват! Ще наредя да ви арестуват! Посягате на член на горната камара.

— Само опитайте. Предупреждавам ви: ако още веднъж вдигнете ръка срещу дъщеря си, ще ви разпоря корема. Ако само я докоснете, ще ви пребия от бой, докато черната ви душа напусне тялото. Ясно ли се изразих?

Херцогът кимна, но Никълъс не се задоволи с това.

— Ще стоите далеч от нея, разбрахме ли се? Ако до ушите ми стигне само една лоша дума, която сте казали по неин адрес, бог да ви е на помощ!

— Хм, разбрах...

Никълъс пусна херцога и той се свлече безпомощен на пода.

Аурора бе проследила сцената с лудо биещо сърце. Едва се удържаше да не се намеси. Когато срещна изпълнения с омраза поглед на баща си, тя вирна брадичка и го погледна хладно и безучастно. Насилието я отвращаваше, но Никълъс имаше пълното право да даде урок на този брутален насилник. Най-сетне баща ѝ бе срещнал достоен противник, който не се плашеше от изблиците му и знаеше как да го спре.

Никълъс ѝ подаде ръка и тя я прие с готовност. Двамата излязоха от къщата в мълчание.

Никълъс върза коня си зад каретата и седна при Аурора, която се взираше с празен поглед през прозореца. Все още беше развълнувана, но изпитваше и безкрайно облекчение. Най-сетне се бе освободила напълно от баща си, който дълги години я бе потискал и унижавал. Беше свободна от омразата му. Това последно посещение ѝ бе показало съвсем ясно, че не е в състояние да му помогне. Не се чувстваше виновна, но беше потисната, че връзката с баща ѝ е приключила по такъв ужасен начин.

Забеляза погледа на Никълъс и му се усмихна.

— Най-сетне се отърва от него — отбеляза тихо той.

— Да... — Аурора с учудване поклати глава. — Цял живот висеше над мен като зловеща черна сянка... непрекъснато я усещах... Този човек превърна живота ми в ад... със своята омраза, с насието срещу всички.

Никълъс я гледаше неотстъпно.

— Съжалявам, че устроиш тази неприятна сцена, но срещу такъв брутален тип може да се действа само с насилие.

— Вероятно си прав.

Сведе поглед към ръцете на Никълъс. Красиви, силни ръце, способни да се бият, но не само... Не всички мъже бяха жестоки и агресивни като баща ѝ. Усмихна се колебливо.

— Благодаря, че направи това за мен. Без теб вероятно нямаше да събера смелост да се откажа от него.

Сърцето на Никълъс направи огромен скок. За малко да нададе ликуващ вик. Аурора бе сложила край на най-трудната си връзка с миналото. Оставаше му само да отстрани призрака на покойния годеник.

Знаеше, че ще му е трудно да я излекува от привързаността ѝ към Джефри, но бе решен да го постигне. Единственият проблем беше, че разполагаше само с две седмици.

След падането на нощта каретата спря пред елегантна господарска къща, скрита в гъста букова гора. Аурора бе чувала от приятелките си, че съществуват такива вили, в които богати аристократи се отдават на разпътен живот, но нямаше никаква представа какъв лукс я очаква в това любовно гнездо. Горската вила приличаше повече на дворец, отколкото на английска селска къща. Великолепното обзавеждане беше в ориенталски стил, гоблените и килимите изобразяваха голи красавици в предизвикателни пози.

Десетина слуги се събраха в залата да ги посрещнат. Отведоха ги в две отделни стаи. Аурора влезе във великолепно обзаведена, осветена от безброй свещи спалня. До стената стоеше широко, ниско легло, отрупано с брокатени възглавници, и тя се почувства като в ориенталски будоар. Масата в средата бе наредена за късна вечеря. На отсрещната стена имаше врата, която извеждаше във вътрешен двор с мраморни колони, настлан с пъстри плочи.

Привлечена от плиська на фонтан, Аурора излезе във вътрешния двор, спря под арка, носена от мраморни стълбове, и се загледа към тъмното нощно небе. Чувстваше се почти като в дневника на Дезире —

робиня в ухаещия на сандалово дърво и розова вода харем на източен владетел.

Глупости. Тя не беше робиня. Дезире е била отвлечена насилствено в чужда страна, докато тя бе дошла тук по своя воля.

Усети близостта на Никълъс, преди да чуе стъпките му. Без да каже дума, той я прегърна изотзад и я привлече към себе си. Аурора въздъхна доволно. Усети възбудата му през дрехите, въпреки че едва се бяха докоснали. Очакваше нощта с огромно нетърпение.

Двамата дълго стояха неподвижни в нощната тишина. Чуваше се само биенето на сърцата им.

— Съжالياваш ли? — попита близо до ухото ѝ Никълъс.

Аурора имаше някои съмнения, но не изпитваше съжаление. Съзнаваше, че се намира в голяма опасност. Трябваше да напрегне цялата сила на волята си, за да опази сърцето си от този силен, преливащ от жизненост мъж и чувствения му огън. Но никоя жена от плът и кръв не би могла да устои на обещанията за райско блаженство.

— Не съжالياвам.

— Това е добре — прошепна меко той.

В клоните на старото дърво запя славей.

— Имам една молба към теб, скъпа — продължи тихо Ник. — Искам да подновим договора, който сключихме през първата си брачна нощ. През следващите две седмици ще живеем само в настоящето. Докато сме тук, няма да има минало и бъдеще, няма да мислим за нищо друго... Ще забравим задръжките. С теб сме любовна двойка, нищо повече. Ще прекараме време на забрава и общи радости. Ще се отдадем свободно на фантазиите си.

Аурора затвори очи. Прекрасно беше да се отпусне по вълните на страстта, без да мисли за нищо друго. Дано да успее да задоволи веднъж завинаги жаждата си за него.

А после той ще я напусне и в живота ѝ най-сетне ще настъпи мир.

— Обещавах ли ми? — настоя той и захапа ушенцето ѝ.

— Обещавам.

Аурора не беше в състояние да откаже на такава молба. Още повече че и тя искаше същото. Нуждаеше се от целувките и прегръдките му, от неудържимата му страст. Нуждаеше се от този мъж като от въздух и светлина.

Тя прошепна името му, обърна се към него и потърси устните му. В едно отношение Никълъс се лъжеше: двете седмици няма да са време на забрава, а време за събиране на спомени.

Тя ще събере в сърцето си колкото се може повече спомени, за да има в какво да се губи, когато той си замине. Достатъчно спомени, за да черпи от тях до края на живота си.

*Той ме подмами да тръгна на дълъг път,
водещ към пламтящото ядро на страстта...*

Горещите му устни предизвикаха буря от чувства в сърцето на Аурора. Копнеж, жажда и огън бушуваха в тялото ѝ, докато двамата се разсъбличаха трескаво. Тя пламтеше, носеше се по вълните, потъваше...

Никълъс я вдигна на ръце, без да отдели жадната си уста от устните ѝ. Отнесе я в спалнята и я положи върху възглавниците на дивана. Тя го прегърна, трепереща от очакване.

Не чу тихото почукване по вратата, но Никълъс моментално се изправи и се отдели от нея.

— Само за момент, ангеле. Това сигурно е вечерята ни.

Аурора покри голотата си с копринен чаршаф, Никълъс облече халат и дръпна завесите пред леглото. Чу го да говори с прислужника и да дава нареждания за поднасянето на ястията. После тихо затвори вратата и бързо се върна при нея.

Сърцето ѝ отново ускори ритъма си.

— Гладна ли си? — попита с усмивка Никълъс.

— Не... да... искам теб — призна плахо тя.

Тъмният му поглед я опари.

— Ще имаш възможност да удовлетвориш апетита си за мен, скъпа, винаги когато поискаш.

Той се съблече бързо, отиде до масата, извади бутилка шампанско от сребърната купа с лед и напълни две високи чаши. Докато стоеше с гръб към нея, тя се възхищаваше на играта на мускулите и жилите по тялото му. Ник приличаше на принца от дневника на Дезире, а тази спалня ѝ напомняше за сарай, покрит с кадифе и коприна. Ниският диван с множество възглавници съвсем естествено се вписваше в обстановката и тя се видя в ролята на младата францужойка, която очаква любимия си. Никълъс беше

нейният прекрасен господар, а тя — неговата робиня, готова да задоволи всичките му похотливи прищевки.

— Обзавеждането ми напомня за харема в султанския палат, както го е описала Дезире — промълви Аурора.

— Това не е случайност — засмя се Никълъс. — Като разбрах, че има стаи, обзаведени по ориенталски, поисках да ни настанят именно в тях. Ти си много впечатлена от дневника на французойката.

Седна до нея на дивана и ѝ показа купичка, в която плуваха няколко гъби, натопени в шампанско.

— Помниш ли методите за предпазване, описани в дневника?

— Да. — Влажните гъби не позволяваха на мъжкото семе да се загнезди в утробата ѝ. Мисълта за възможна бременност я обезпокои.

— Позволяваш ли? — попита той.

— Да, разбира се...

Аурора чуваше лудото биене на сърцето си в тишината на стаята. Никълъс отметна чаршафа и застина неподвижен, възхищавайки се на голотата ѝ. След малко се наведе и мушна гъбата между краката ѝ. Аурора спря да диша.

Никълъс притисна гъбата върху горещите срамни устни, разтвори ги внимателно и проникна дълбоко навътре. Аурора се разтрепери от внезапен хлад. Устата му последва пръстите и стопли изстиналата плът.

Аурора шумно пое въздух. Желанието я заля като порой.

— Ела при мен, Никълъс — помоли дрезгаво тя, неспособна да издържи повече, и жадно протегна ръце към него. Копнееше за него с цялата сила на своята новосъбудила се женственост. Искаше да усеща горещата му кожа, да се наслаждава на силата му, която я изпълва докрай.

Никълъс се наведе над нея и очите му потъмняха от желание. Разтвори краката ѝ и тъмните, фино окосмени бедра започнаха да се трият о нежната кожа от вътрешната страна на бедрата ѝ.

— Да, любов моя — зашепна дрезгаво той. — Искам да остана цялата нощ съединен с теб, да заспя дълбоко в теб и да се събудя от аромата ти...

Целуна я отново, пламенно и силно, и бавно проникна в нея. Аурора затвори очи, изумена от силата, с която го усещаше в себе си. Той се задвижи и постепенно ускори ритъма. Бедрата му притиснаха

нейните и ги разтвориха още. Тласъците му ставаха все по-бързи и дълбоки, докато накрая не я изпълни цялата.

Трепереща, Аурора обвини крака около хълбоците му, устреми се към него. Той вече не беше мек и нежен, но тя се наслаждаваше на силата му. Безкрайно сладостният, мъчителен глад дълбоко в нея растеше и скоро се изравни с неговия. Те бяха мъж и жена, съединени от първичната сила на желанието.

Страстта ги отнесе в небесните селения. Аурора се чувстваше толкова щастлива, че ѝ идеше да заплаче.

Двамата се сляха с дива, животинска жажда и се понесоха по вълната на насладата, вкопчени един в друг като удавници. Желанието им се увеличи до непоносимост. Той поиска пълното ѝ отдаване, за да я доведе до екстаз. Тя му даде всичко, което желаше, и забрави коя е и къде се намира. Ноктите ѝ драскаха гърба му, гърлените ѝ викове го окуражаваха да продължи.

Блаженството ѝ го опияни. Задъхан, Никълъс шепнеше нежни думички в ухото ѝ и продължаваше да се забива като обезумял в утробата ѝ. Тялото му тръпнеше от желание да я притежава, да я бележи завинаги със страстта си.

Екстазът дойде с могъща, първична сила. Аурора изхълца и се отдаде на вълните, които разтърсваха тялото ѝ и се пръскаха на искряща пяна. Никълъс се разтовари с мощна експлозия и рухна върху нея, шепнейки името ѝ.

Двамата дълго лежах без да се помръднат, всеки заровил пръсти в косата на другия.

Сливането им беше силно и пламенно като никога преди. Ник гореше от желание да вдигне глава и да нададе триумфален вик.

Този път бе спечелил. Успя да разкъса оковите на Аурора и я накара да се отдаде на страстта с цялото си същество. Сега му предстоеше много по-трудна задача: да я обвърже към себе си в любов.

Оставаха му само две седмици, за да постигне целта си.

Тази нощ беше първата от четиринайсет страстни любовни нощи.

Въпреки изпълващите я съмнения Аурора живееше в опиянение и се наслаждаваше на всеки миг от това странно отклонение в живота

си. Нямахте минало, нямаште бъдеще, нищо не ги разделяше. Те бяха мъж и жена, двама влюбени в рая на страстта.

Отдалечената от света вила беше обзаведена луксозно и предлагаше чувствени забавления, за които Аурора нямаше никаква представа досега. Никълъс превръщаше дните им в извор на нови и нови блаженства.

Показа ѝ неподозираните радости в царството на сетивата. Двамата прекарваха много часове в изучаване границите на еротичния екстаз. Той я научи как да му доставя удоволствие и да му казва без никаква плахост какво ѝ харесва на нея. Под негово ръководство тя се освободи от задръжките си и се остави с готовност на сладкото мъчение на любовта.

Никълъс ѝ вдъхваше чувството, че е безкрайно желана. Същевременно я радваше с ума си, с шегите си, с неустойимото си очарование.

В негово присъствие тя се чувстваше напълно безгрижна и свободна, двамата непрекъснато се смееха и шегуваха.

Никълъс я ухажваше, както екзотичният принц бе ухажвал своята Дезире. Искаше да я притежава напълно и това ѝ причиняваше безпокойство.

Един следобед заговориха за връзката си. Никълъс я бе изненадал да чете дневника — тя седеше в градината, а той се приближи незабелязано откъм гърба ѝ и нежно я целуна по тила. Веднага я побиха чувствени тръпки.

— Какво е приковало вниманието ти, та не забеляза приближаването ми?

— Това — призна тихо тя, посочи едно място на страницата и се изчерви.

Никълъс взе дневника от ръката ѝ и зачете:

— *Моят любим и аз сме едно. Между нас няма предразсъдъци, а вече няма и тайни.* — Погледна я втренчено и кимна. — Точно това желая да се случи и с нас, Аурора.

— Моите предразсъдъци са на изчезване — отвърна тихо тя. — Ти се погрижи за това.

— Чака те още много дълъг път — възрази той и ѝ върна дневника, без да я изпуска от поглед. — Все още си като Дезире в началото на записките ѝ. Страхуваш се от желанието си.

Макар и неохотно, Аурора си призна, че прилича на младата францужойка много повече, отколкото ѝ беше приятно. И Дезире като нея беше израснала в богато семейство, глезена и закриляна, докато един чужденец не бе събудил страстта ѝ. Страст, превърнала се в мания.

— Тя е имала сериозни причини да се страхува, Никълъс. Била е робиня, абсолютно безсилна срещу произвола на безмилостен източен владетел.

— В крайна сметка той се оказва не толкова безмилостен. Накрая е обсебен от нея и попада под властта ѝ. — Никълъс седна на пейката до нея. — И по това си приличате. Ти нямаш представа колко голяма е властта ти. — Усмихна се с любов и заключи: — Завладя ме без никакви усилия.

Когато Аурора остана безмълвна, той се наведе към нея и загриза крайчето на ухото ѝ. По тялото ѝ се разля сладка тръпка.

— Имате и друга прилика — продължи Никълъс съвсем близо до ухото ѝ. — Дезире е копнеела за свобода, докато не е открила, че страстта е много по-ценна за нея. Предпочела е своята страст пред свободата.

Аурора се освободи внимателно от прегръдката му.

— Ти забравяш, че историята завършва трагично. Страстта я води към нещастие.

— Нашата история няма да свърши така, Аурора. — Никълъс плъзна устни по нежната ѝ шия и тя попадна отново в копринената, невидима мрежа на изкушението. — Ти ще се насладиш на неописуема страст като Дезире, но без да изпиташ нейната болка. Стига да...

— Никълъс, моля те... — Аурора поклати глава. — Нали каза да не мислим за бъдещето?

— Да, казах го. — Очите му се замъглиха от страст. — Целуни ме, скъпа, за да забравя...

Аурора с готовност го прегърна и впи устни в неговите.

За нейно облекчение Никълъс престана да споменава дневника и тя потъна отново в приказния свят на своя любовен сън.

Всеки ден излизаха на дълги разходки, вървяха ръка за ръка през смълчаната градина, украсена с еротични мраморни фигури. Откриха

тайнствен лабиринт, ограден с висок, бодлив жив плет. Отвъд градината се простираха гъсти широколистни гори. Под старите дървета растяха разкошни папрати. Един ден тръгнаха през гората по тясна виеща се пътека и стигнаха до кристално поточе. Камъните по брега бяха обрасли с мъх, по който искряха капчици вода.

Рано сутрин излизаха на езда. Любовното им гнездо бе далеч от хорските очи и Аурора се отдаваше без задръжки на тайния си порок: препускаше в див галоп през росните поляни и се наслаждаваше на свежия вятър в лицето си. Никълъс винаги беше до нея.

През повечето време обаче двамата си даряваха чувствени радости. Нищо не беше забранено, нямаше неподходящо място или час. Никълъс беше твърдо решен да унищожи задръжките ѝ без остатък. Любеха се в мраморната вана, на масата за хранене в трапезарията, под струите на фонтана във вътрешния двор, защитен от високи стени. Хранеха се един друг с медени сладкиши и екзотични плодове и пиеха сладост от устните си. Веднъж се любиха върху килим от розови листенца, чийто аромат засили чувственото опиянение. Тази сцена също беше описана в дневника.

С помощта на непознатата францужойка Аурора научи още много за инструментите на удоволствието. Любимата ѝ играчка бяха две гладки сребърни кълба, които се вкарваха дълбоко в женската утроба и причиняваха възбуждащи тръпки. Когато ги изпробва за първи път, тя изпита невероятна наслада и започна да умолява Никълъс да я вземе без бавене.

През един ленив слънчев следобед двамата изследваха лабиринта. Никълъс я водеше уверено към центъра и обсипваше лицето и шията ѝ с горещи целувки.

Най-сетне стигнаха до целта. Аурора изобщо не се учуди, че там ги посрещнаха две мраморни фигури с човешки ръст, вплетени в любовен акт — олтар на любовта във вечнозелен храм. Веднага разгада намеренията на Никълъс, който постла одеяло на тревата и разкопча ризата си. Ала когато протегна ръце към нея, тя се поколеба. Високият жив плет предлагаше достатъчно защита, но тя все още изпитваше задръжки да се отдава на любов под открито небе. Той я погледна предизвикателно.

— Тук никой няма да ни намери, любима, но ако се смущаваш...

— Не, не — възрази тя, защото вече гореше в очакване да изживее страстта в нов вариант. — Не съм притеснена.

— Добре. Искам да се съблечеш, скъпа, искам да усетя горещината ти. Ела при мен.

Привлече я към себе си и меките му устни започнаха да милват лицето ѝ. Безпомощна, Аурора се сгуши в него. Никълъс я съблече внимателно и когато слънчевите лъчи погалиха голото ѝ тяло, съпротивата ѝ окончателно се разтопи.

Той я поглъщаше с жадни погледи, които все повече я възбуждаха. Когато очите му спряха върху гърдите ѝ, зърната им се втвърдиха. Той посегна да ги помилва, притисна ги нежно и Аурора спря да диша. Простена тихо и зачака още милувки.

— Зърната ти са невероятно чувствителни. И при най-лекото докосване щръкват в очакване.

Топлите му длани нежно разтриваха набъбналите зърна.

— Никълъс... — прошепна умолително Аурора.

— Търпение, сърце мое.

Той завладя устата ѝ със самочувствието на собственик и внимателно я положи върху одеялото. Въпреки че Аурора беше съвсем гола, той не бе свалил дори ризата си — този факт мина покрай съзнанието ѝ, но не остави следа.

Ник застана на колене над нея и плъзна горещ поглед по голотата ѝ. Аурора се задъха. Слънцето я пареше, но погледът му беше още потопъл. В този момент тя се чувстваше безкрайно грешна и желана и това беше прекрасно. Протегна ръце към него, но той поклати глава.

— Не. Искам да те милвам.

Аурора затвори очи. По тялото ѝ се разля гореща вълна, но тя не идваше от слънцето. Ник започна да я милва по шията и гърдите. След малко се наведе и жадно засмука гърдите ѝ.

Стана ѝ още по-горещо. Устните и езикът му си играеха с възбудените ѝ гърди и засилваха желанието ѝ. Ник се отдръпна малко и духна върху влажното зърно. Аурора простена и заби нокти в одеялото.

— Искам те, Никълъс... — проговори дрезгаво.

Той вдигна лице.

— Да. Знам.

Ленивата му усмивка обещаваще още блаженство. Плъзна ръка по закръглените ѝ хълбоци, мушна се между топлите бедра и обхвана

пулсиращата ѝ женственост. Аурора извика задавено. Палецът му притисна тръпнещата перла на насладата.

— Колко си влажна — прошепна възхитено той. — Готова си за мен, но искам да се разтопиш напълно.

Коленичи между разтворените ѝ, треперещи бедра, наведе се и я вкуси. Прониза я ярка светкавица. Никълъс повдигна бедрата ѝ и започна да целува срамните устни.

— О! — извика гърлено Аурора.

— Точно така, скъпа, искам да чувам стоновете ти — поощри я той.

Докато Никълъс изследваше женствеността ѝ с устни и език, Аурора се мяташе и стенеше. Заливаха я вълни от блаженство, които прераснаха в неконтролируеми тръпки.

Аурора отпусна глава върху одеялото и повдигна бедрата си срещу устата му. Никълъс притисна здраво задничето ѝ и продължи да я възбужда с горещия си език. Връхчето му танцуваше около твърдата, тръпнеща перла, устните му оставяха парещи следи. Аурора зарови пръсти в косата му, отчаяно търсейки опора. Устата и езикът му я подлудяваха.

— Никълъс... моля те...

— Да, мила, да — отвърна той. — Ще преживееш неопишуемо блаженство.

Аурора помисли, че няма да издържи на насладата. Обезумяваше от желание. Тя изстена безпомощно и най-сетне се пръсна във фойерверка на екстаза. Никълъс продължи със сладкото мъчение и удължи екстаза ѝ, докато я остави съвсем без сили.

Когато Аурора изохка и се отпусна, той въздъхна доволно и легна до нея. След малко я целуна по слепоочието.

— Не ти позволявам да заспиш. Едва започнах да те освобождавам от задръжките.

Аурора беше твърде уморена, за да се раздвижи. Онова, което бе направил той, беше скандално, но тя не се срамуваше от преживяната наслада. Дори искаше още.

— Нямам намерение да спя — възрази тя с кадифен глас. — Просто търпеливо чакам най-сетне да се съблечеш. За какво са ти тези дрехи?

Ник се засмя зарадвано.

— Твоето желание е заповед за мен, ангеле.

Започна да се съблича, но Аурора го спря. Сега беше неин ред да го поизмъчи малко. Коленичи до него и започна бавно да сваля дрехите му. Когато той остана гол пред нея, жадният ѝ поглед се впи в мускулестото тяло. Кожата му блестеше златна под слънцето.

— Какво ще ми направиш? — попита той с лека ирония.

Аурора се усмихна тайнствено, погледна го в очите и обхвана с две ръце пулсиращата му мъжественост.

Ник простена от наслада. Опита се да я привлече към себе си, но тя се отдръпна и притисна длани върху гърдите му. Сега тя ще е изкусителката.

— Не, Никълъс, не смей да ме докосваш. Нямах право дори да се движиш.

Макар и неохотно, той се подчини и отпусна ръце върху одеялото. Аурора се наведе и започна да опипва силните мускули. Кожата му пареше.

— Да не си решила да ме изгориш? — попита предизвикателно той.

— Знам, че мога — отвърна тя и се почувства като кралица.

Наведе се и бавно плъзна език по ствола на члена му. Целта ѝ беше кадифената главичка. Никълъс се изви под докосването ѝ.

— Аурора...

— Не мърдай.

Тя коленичи пред него под топлото слънце и започна да го милва и целува. Доставяше ѝ огромно удоволствие да усеща каква власт имаше над него, да го опиянява бавно, докато той запъшка от възбуда.

— Достатъчно — изохка Ник, останал без дъх. — Имай милост. Предавам се.

Хвана я за раменете и я привлече към себе си. Гърдите ѝ се отриха в неговите, тя вдигна глава и погледна в замъглените му очи.

Аурора му позволи да я вдигне и да я намести върху себе си. Разтвори широко крака, за да му покаже за какво копнее, и извика тържествуващо, когато той нахлу в нея и я изпълни цялата.

— Усещаш ли колко силно те желая? — попита дрезгаво Ник и обхвана хълбоците ѝ, за да проникне още по-дълбоко. — Искам да се удавя в теб...

Аурора го усещаше огромен, горещ и твърд, безкрайно възбуждащ. Задвижи се в бърз ритъм, без да мисли за нищо друго, освен за удоволствието, което преживяваше. Яздеше го буйно, бедрата ѝ се удряха в неговите.

Когато от гърлото ѝ се изтръгна вик на наслада, той се надигна насреща ѝ и се заби още по-дълбоко в нея. Аурора се разтрепери неудържимо.

Ник продължи да я възпламенява с бързия ритъм на тласъците си, докато и той загуби самообладание и се освободи от напрежението дълбоко в нея. Изпъшка и падна назад, тя също извика и рухна безсилно върху него.

Дълго лежа, без да се помръдне, като заситено бебе в блажена дрямка. Най-добре да остане завинаги така... никога вече да не се раздвижва...

В главата ѝ се оформяха лениви мисли. Не беше подозирала какви животински пориви дремят в сърцето ѝ. Преди Никълъс да влезе в живота ѝ, си внушаваше, че никога няма да изпита физическа жажда. Днес вече не отричаше чувствата си. Никълъс бе събудил в тялото ѝ желание, стигащо до границата на болката.

Спомни си едно изречение от дневника: *Аз му принадлежах. Бях пленница на неговата дива, необузdana страст.* Никълъс предизвикваше у нея точно такива усещания. Тя беше пленница на желанието му. Жаждата ѝ да се люби с него беше като неизлечима болест...

Внезапно я прониза страшна мисъл. В гърлото ѝ заседна буца, ленивото опиянение изчезна. Никълъс влагаше всичките си сили, за да я привърже към себе си с веригите на любовта. Стремеше се да я улови в невидимата мрежа на любовната игра, любеше я със съкровена нежност, но и с чувствено насилие. Той бе събудил жената у нея и сега искаше да завладее и сърцето ѝ.

Мили боже! Не, тя не искаше да го обича! Той обаче правеше така, че всеки ден ѝ ставаше по-трудно да му устои.

Буцата в гърлото ѝ стана болезнена.

Беше копняла за спокоен, тих живот. Искеше на всяка цена да избегне болката от любовта и загубата. Как щеше да се отдели от него, след като той бе решил да плени сърцето ѝ? Как да устои на силата му,

след като той правеше възможното и невъзможното, за да събори защитните ѝ стени с помощта на безграничната си страст?

Как ще задуша трескавото си желание и мъчителния копнеж да бъда с него? — запита се отчаяно Аурора.

Уговорката да живеят само в настоящето издържа до средата на втората седмица. Една сутрин обаче, докато яздеха през гората, подхванаха разговор по тема, която Аурора много би искала да избегне.

Тъкмо бе прескочила едно паднало дърво, с което вдъхна уважение даже на Никълъс. Кобилата ѝ се справи с много усилие и той я укори за дързостта.

— Как смееш да ме обвиняваш, че се излагам лекомислено на опасност? — попита с усмивка Ник. — Да прескочиш такова стъбло с дамско седло — това граничи със самоубийство.

Аурора се засмя триумфално, горда с успеха си, и потупа кобилата по шията.

— Не вярвам в нито една твоя дума, Никълъс! — извика тя и препусна да го настигне. — Ти си абсолютно безстрашен. Не знаеш що е страх.

— Не си права — възрази той с леко смущение. — Мъчи ме един голям страх.

— От какво?

— Страхувам се да не те загубя.

Аурора предпочете да замълчи. Темата беше опасна.

— Няма да говорим за тези неща — промълви след малко.

— Извинявай — отвърна той без капчица разкаяние. — Ти ме попита и аз бях искрен в отговора си. Все някога трябва да поговорим за това, преди да си замина за Америка.

Разтревожена, Аурора се опита да се скрие зад обичайната стена.

— Виж, Никълъс, нашите две седмици са прекрасни, но връзката ни не е истинска. Каквото и да изпитваме един към друг, то е ограничено във времето.

— Аз желая да имам трайна връзка с теб, Аурора.

Ужасът от тези думи се изписа ясно на лицето ѝ. В следващия миг Ник разсея напрежението с шеговитата забележка:

— Добре де, както искаш. Аз моля не за сърцето, а за тялото ти.

Ухили се предизвикателно и не й позволи да разбере дали говори сериозно или не. Ала безгрижието му й причини болка.

Аурора разтърси глава.

— Аз не съм жената, която би си пожелал за спътница в живота.

— Възразявам категорично срещу това твърдение, скъпа. Ти си идеалната жена за мен. Винаги имаш своя гледна точка. Справяш се с всяко предизвикателство, пред което те изправям.

В челото й се вдълба бръчка.

— Наистина ли не разбираш? Аз не искам да ме изправяш пред предизвикателства. Аз не съм като теб, Никълъс. Ти обичаш опасностите, вълненията, приключенията. Аз не желая такъв живот.

— Но аз вече мисля като теб, скъпа! Дълго размишлявах върху въпросите, които ми постави. Попита ме дали съм готов да ти бъда верен. Да, готов съм. До смъртта си.

Тя го гледаше слисано.

— Приключих с авантюрите. Завинаги. Вече нямам желание да си играя с опасността. Единственото ми желание е да се установя на някое хубаво място с теб, да живеем като съпруг и съпруга, да създадем семейство...

— Сериозно ли мислиш, че ще се откажеш от приключенията и опасностите заради семейството и децата? — попита скептично Аурора.

Ник вдигна широките си рамене.

— Да, знам, прозвуча странно, но през последните години установих, че приключенията започват да губят очарованието си. Искам до мен да има човек, с когото да ги споделям.

Аурора потърси погледа му.

— Не знам дали мога да ти вярвам... — промълви несигурно.

— Аз пък не вярвам, че си толкова нерешителна, за каквато се представяш — отвърна сърдито той. — Според мен ти си една дръзка хлапачка и се наслаждаваш на лудориите си. — В очите му пламна чувствена искра. — Ела по-близо и ще ти го докажа.

Двамата продължиха редом през гъстата, смълчана букова гора. Коленете му докосваха тялото на коня й.

— Не мога да яздя толкова близо до теб — заяви Аурора, изпълнена с подозрение.

На устните му заигра предизвикателна усмивка.

— Можеш, разбира се.

Пресегна се, хвана я през кръста, вдигна я и я метна пред себе си на седлото.

Ужасена, Аурора се вкопчи в ръката му, за да не падне от коня.

— Какво си намислил, за бога?

— Ще ти покажа какво означава да рискуваш. Облегни се на мен и праметни крак над шията на коня. Точно така. Браво!

— Ти си полудял!

Аурора извика уплашено, защото той смъкна блузката ѝ и разголи гърдите ѝ. Обхвана ги с две ръце и тя потрепери от наслада. Тялото ѝ незабавно се устреми към неговото.

— За бога, Никълъс, ами ако ни види някой?

— Тук няма жива душа.

— Защо го правиш?

— Защото искам да не ме забравяш — прошепна той в ухото ѝ.
— Искам да ме помниш до края на живота си. Всеки път, щом възседнеш кон, да мислиш за мен. А сега мълчи и се наслаждавай.

Зърната на гърдите ѝ се втвърдиха и щръкнаха. Никълъс милваше гърдите ѝ, мачкаше ги страстно. Аурора забрави всяка съпротива, облегна се на гърдите му и се отдаде на нежностите му.

Когато тя се отпусна напълно, той мушна ръка под полата ѝ, плъзна се по голото бедро и намери къдравите косъмчета между бедрата ѝ. Аурора изохка от наслада. В средата на тялото ѝ лумна пламък.

— Разтвори крака за мен, любима — прошепна той.

Аурора не се нуждаеше от още подканвания. Вече гореше в треска.

Когато Никълъс притисна ръка върху пулсиращата ѝ женственост, тя изохка отново. Сръчните му пръсти започнаха да я дразнят, проникнаха навътре и скоро намериха подходящия ритъм, нагоден към препускането на коня. Тя се почувства напълно безпомощна и задиша ускорено.

— Толкова си влажна — прошепна дрезгаво Никълъс. — Толкова влажна и гореща, че ще се нахвърля върху теб като дивак...

Аурора стенеше под милувките на пръстите му, тазът ѝ се движеше в бърз ритъм. Горещината в тялото и избухна в пламъци.

Когато стигна до върха, Ник притисна тръпнещото ѝ тяло до гърдите си. Такава я искаше той, жадна, тръпнеща от желание да се съедини с него. Но все още липсваше нещо безкрайно важно.

Ник зарови лице в стоплената ѝ от слънцето коса. Собственото му неудовлетворено желание му причиняваше адски мъчения. Аурора вече не отричаше своите чувства и той успяваше без усилия да предизвика сексуалното ѝ отдаване, но искаше нещо повече. Жадуваше да получи любовта ѝ. Това желание се бе превърнало в отчаян глад.

Преди малко не ѝ каза истината. Най-съкровеното му желание беше да спечели сърцето ѝ. Вече не можеше да се задоволи само с тялото.

Днес действаше по-умно от преди. Откакто познаваше Аурора, бе осъзнал една елементарна истина. Истина, която още баща му се опитваше да му втълпи и която бе описана най-подробно в дневника на францужойката. За всеки мъж имаше жена. Достойна спътница. Предопределена за него.

Аурора беше неговата спътница в живота. Тя беше неговата съдба. Днес Никълъс знаеше това със сърцето и душата си.

Оставаше му да убеди и нея. По дяволите, та той дори не ѝ бе признал любовта си! Вероятно не постъпваше правилно. Когато осъзна истинските си чувства към нея, се постара да създаде всички необходими предпоставки Аурора да разбере какво изпитва той. Доведе я тук, за да ѝ даде възможност да разбере какви са собствените ѝ чувства. Надяваше се физическата страст да прерасне в любов, все още се надяваше... Но времето изтичаше като пясъка в часовника.

Никълъс пое дълбоко дъх, за да укроти бунта в сърцето си. Моментът не беше подходящ, но той трябваше да ѝ признае любовта си по възможност много скоро.

*Цената му беше твърде висока — той
поиска сърцето ми...*

Потънала в мислите си, Аурора се взираше в отворения дневник. Седеше на каменната пейка във вътрешния двор под нацъфтелия във виолетово рододендрон. Беше се върнала далеч назад, в друго време, на друго място. Тихото плискане на водата във фонтана сякаш повтаряше думите на Дезире, записани преди цял век:

Безкрайно страдам от бурята, която бушува в сърцето ми. Той ме изправи пред съдбоносно решение. Аз копнея за свобода. Копнея да избягам от този чужд, екзотичен свят и да се върна към обичайното си съществуване, под закрилата на семейството си. Ала веригите на страстта, които ме обвързват за него, са също толкова силни, колкото копнежът ми по дома.

Какво да правя? Какво бъдеще ме очаква тук? Той не може да се ожени за мен — това би означавало да стане жертва на политическите интриги в двора. Ако признае публично любовта си към една чужда жена, към една християнка, ще го обвинят в държавна измяна и ще го екзекутират. Единствената възможност е да остана негова наложница. Една от многото. Децата, с които ще го даря, ще растат в неговия жесток свят и никога няма да ми принадлежат.

Любовта може да изстине, а страстта охладнява още по-бързо. Днес той ме желае, но какво ще е след пет, след десет или трийсет години? И тогава ли ще съм красива в очите му? Нали плътта ми ще повехне, светлата ми кожа ще изгуби блясъка си... нали млади красавици ще си

съперничат за благоволенieto му... Той твърди, че ще ме обича винаги, но мога ли да вярвам в думите му, изречени в мигове на трескава страст?

Той твърди, че изборът е единствено и само мой. Вижда колко страдам от затворничеството си и ми предлага да разкъсам веригите. Готов е да ме освободи, ако пожелае, защото моето щастие е по-важно от неговото собствено.

Сега трябва да взема решение. Да избира кое е по-важно за мен. Ако предпочета да си възвърна свободата, ще платя висока цена: никога вече няма да го видя, никога вече няма да се наслаждавам на любовта му. Ще понеса ли да живея без него? Ако пък остана при него, ще бъда робиня на страстта. Ще се примиря с факта, че никога вече няма да видя семейството си, приятелите, родината, само за да бъда с него... докато все още ме иска.

Смили се над мен, Боже, и ми дай добър съвет...

Аурора затвори очи, разкъсвана от собствения си вътрешен конфликт. И тя бе принудена да вземе съдбоносно решение. Или ще затвори сърцето си, за да избегне болката от една нещастна любов, или ще рискува да тръгне към неизвестно бъдеще със своя невероятен мъж.

Какво да прави? Вече не беше в състояние да се бори със страстта, която изпитваше към Никълъс. Вече не можеше да отрича чувствата си към него — те се задълбочаваха всеки ден. В обятията му трепереше от щастие, самото му присъствие я изпълваше с ликуваща радост. Какво ще стане, ако признае любовта си към Никълъс и го изгуби? Тогава съдбата ѝ ще е подпечатана: ще умре от отчаяние.

Мисълта да го пусне да си отиде ѝ причиняваше адски мъки. Би ли понесла да живее без него, когато той обърне гръб на Англия?

Аурора отчаяно поклати глава. И тя като Дезире не знаеше как да постъпи.

— Аурора?

Стресната, младата жена вдигна глава. Ник стоеше пред нея и я гледаше втренчено.

Сърцето ѝ се сгърчи от болка. Това беше последният ден от малката им ваканция. До днес бяха избягвали най-важната тема —

какво ще стане с брака им. Сега обаче тя прочете в зениците му, че моментът е настъпил. Аурора трябваше да се изправи лице в лице с истината, а не беше готова за това.

Никълъс седна до нея на каменната пейка.

— От мен ли се криеш?

— Не се крия — възрази слабо тя и избегна настойчивия му поглед. — Исках само да размисля.

Никълъс взе ръката ѝ и сплете топлите си пръсти с нейните.

— Искаш да помислиш върху решението, което трябва да вземеш, така ли?

— Да.

— Дали ще тръгнеш с мен, когато напусна Англия?

— Да.

— Взе ли решение?

— Не, още не. — Аурора въздъхна унило. — Никога не съм била в Америка, Никълъс. Не познавам никого там...

— Познаваш мен.

— Какво ще стане, ако отново тръгнеш по широкия свят да търсиш приключения?

— Вече ти казах, че повече няма да търся приключения. — Палецът му се плъзгаше нежно по дланта ѝ. — Животът с теб ще е достатъчно приключение. Всеки ден с теб е откровение.

Когато Аурора остана безмълвна, Никълъс се усмихна измъчено.

— Понякога ще се налага да отсъствам по работа, но се надявам ти да ме придружаваш в тези пътувания. Надявам се, че ще ти хареса да плаваш с корабите ми. Ако обаче предпочиташ да си стоиш вкъщи, ще се запознаеш с мили хора, които ще ти правят компания. Смятам, че ще харесаш мама и сестрите ми. Убеден съм, че те ще те обикнат от все сърце. Ние с теб можем да имаме щастлив брак, Аурора.

Тя потърси погледа му.

— Трудно ми е да повярвам, че си готов да се откажеш от свободата си.

— Хората надценяват понятието свобода — отвърна той със свиване на раменете. — Осъзнах го в един момент. В досегашния ми живот нямаше нито един човек, който заслужава да се откажа от свободата си заради него... докато не срещнах теб.

— Ще се радваш на брака ни, но един ден ще ти омръзна.

Никълъс я погледна право в очите.

— Това няма да се случи никога.

— Защо си толкова сигурен?

Никълъс пое дълбоко въздух.

— Защото... защото се влюбих в теб.

Аурора се ококори изненадано.

— Истина е. — Никълъс придружи признанието си с дяволита, момчешка усмивка. — Още когато те видях за първи път на кея в Сейнт Китс, бях изгубен, но тогава не го знаех. Трябваше ми време да го проумея.

— Ти не ме обичаш истински — опита се да възрази Аурора.

— Така ли? — Тъмните очи станаха безкрайно меки.

— Как бих могъл да не те обичам след всичко, което направи за мен? Ти ми спаси живота, Аурора. Втурна се към мен като ангел на отмъщението и ме предпази с тялото си от жестокостта на войниците. А после се омъжи за мен, макар да знаеше, че проклетият ти баща ще те лиши от наследство. След това се погрижи за Рейвън като за собствена сестра.

— Ти май бъркаш любовта с благодарността, Никълъс.

— Не, сърце мое. Любовта не може да се сбърка. Още при първата ни среща усетих връзка между нас — с никоя друга жена не съм имал такова усещане. През нашата първа брачна нощ се съединиха не само телата, но и душите ни. На следващата сутрин трябваше да разкъсам тази връзка и да те отпратя — това беше най-голямото мъчение, което съм изстрадал в живота си. По-късно, когато успях да избягам, ти ме преследваше в сънищата ми. Ти открадна сърцето ми и ме остави да се разкъсам от копнеж по теб.

Неочакваното признание я извади от равновесие. Сърцето ѝ се гърчеше от болка. Да повярва ли в думите му? Наистина ли я обичаше? Или просто я ласкаеше, за да я накара да остане с него?

— Според мен бракът е много повече от физическо желание — опита се да обясни тя.

— Нас не ни свързва само физическо желание, скъпа.

— Нас ни свързва страстта и аз не я отричам. Но колко време ще продължи тя? Страстта охлажда бързо...

Никълъс сведе поглед към ръцете им.

— Страстта прераства в любов...

Аурора беше развълнувана до дън душа. Изпитваше едновременно копнеж, надежда, учудване, съмнение, желание. Никълъс опря чело в нейното.

— Бъди моя жена, Аурора — прозвуча умолително гласът му.

— Не знам, Никълъс... — прошепна отчаяно тя. Толкова искаше да му повярва! — Нужно ми е... повече време.

Никълъс колебливо вдигна глава.

— Разбирам. Не си готова да вземеш решение. — Целуна я нежно по устата, пусна ръката ѝ и стана. — Имаш време. Утре си заминаваме. Ще минат няколко дни, докато приготвя кораба си за отплаване.

— Толкова скоро? — попита задъхано Аурора.

Лицето му беше абсолютно сериозно.

— Боя се, че да. — И след кратко колебание продължи: — Искам да дойдеш с мен в Америка, но няма да те принуждавам за нищо. Желанието ми е да тръгнеш с мен по своя воля, защото искаш да живееш с мен. С цялото си сърце се надявам да кажеш „да“.

С тези думи той се обърна и я остави сама. Аурора го проследи със замъглен от сълзи поглед и ранено сърце.

Ще посмее ли да му повярва? Или Никълъс просто искаше да я предпази от живот без страст и разкрасяваше намерението си с примамливи обещания и любовни клетви само за да я убеди? Как да е сигурна, че той я обича истински? Как да се довери на собственото си сърце?

След време посегна към дневника на младата францужойка. При мисълта за трагичната съдба на Дезире в очите ѝ запариха сълзи. Ориенталският принц ѝ бе обещал щастието на любовта, поскъпоценно от златно съкровище, но накрая ѝ бе причинил неописуема болка. Историята завършваше със смъртта на принца.

Дезире бе взела решение да остане при любимия си и това решение бе довело до неговата гибел.

След интрига, изкована от една ревнива наложница, смъртният враг на принца отвлякъл Дезире от двореца и я затворил в далечна планинска крепост. Принцът събрал армия и обсадил крепостта, за да освободи любимата си. Убил похитителя ѝ, но починал от ужасните си рани. Дезире плакала с горчиви сълзи, когато принцът умрял в ръцете

й. Изплакала болката си в дневника и думите й отново отекнаха в мислите на Аурора.

Разкаянието горчи като отрова на езика ми. Защо, защо си позволих да те обичам?

Аурора изтри сълзите си с треперещи ръце и отчаяно се запита дали и тя е нападната от същата смъртоносна болест като Дезире.

Сребърните лъчи на луната падаха върху леглото, на което лежаха нежно прегърнати двамата влюбени. Никълъс наблюдаваше спящата жена в ръцете си, изпълнен с нежност. Така трябваше да бъде всяка нощ. Да живее с Аурора — това щеше да бъде най-голямото приключение от всички, които беше преживял досега.

Тя беше единствената жена, която бе желал по такъв начин. Съкровено, страстно, с цялото си сърце, до края на времето. Единствената жена, която изпълваше душата му. Всеки път, когато я докоснеше, в сърцето му пламваше нежност.

Той я обичаше. Любовта пламтеше в сърцето му като огън. Привлече я към себе си и зарови лице в косата й.

Знаеше, че тя е разколебана. За първи път мислеше какво ще е да замине с него за Америка и двамата да живеят като съпрузи. Надяваше се един ден да спечели любовта й.

За първи път усети как страхът в сърцето му започва да отслабва.

Когато на следващия ден потеглиха към Лондон, Аурора все още не бе взела решение. Беше благодарна, че Никълъс язди край каретата, защото имаше нужда от усамотение, за да подреди хаотичните си мисли — властното му присъствие щеше да я обърка още повече.

Когато каретата спря пред лондонския й дом, тя слезе бавно, сякаш искаше да забави края на романтичното им бягство. Никълъс я придружи по каменните стъпала към входната врата, където вече ги очакваше с присъщото си достойнство Денби. Аурора го поздрави сърдечно и му подаде шала си. Едва тогава забеляза, че той я гледа някак странно.

— Случило ли се е нещо, Денби? — попита изненадано тя. — Да не ви е зле?

— Благодаря за загрижеността, милейди, добре съм. — Икономът се покашля. — Но си позволявам да ви кажа, че ви очакват... интересни новости. — Направи пауза и събщи с мрачно лице: — Лорд Марч се завърна.

— Хари? — Аурора беше готова да се ядоса, но загрижеността надделя. — Пак ли е избягал от къщи?

— Не, милейди, не става дума за младия господин Хари. Големият му брат лорд Марч е отново тук.

В сърцето на Аурора пропълзя леден студ.

— Джефри? — прошепна с пресекващ глас тя. — Невъзможно...

Лицето ѝ пребледня и Никълъс я хвана за лакътя, за да я подкрепи.

— Сигурно се лъжете, Денби — продължи беззвучно Аурора. — Джефри загина преди година. Удави се в открито море.

— Да, милейди, всички вярваха, че е мъртъв — обясни тържествено икономът. — Но ако си спомняте, тялото му така и не бе намерено. Очевидно Негово лордство е преживял корабокрушението и е бил изхвърлен на френския бряг. Бил е тежко ранен, но е жив, милейди.

Аурора се обърна към Никълъс с разширени от ужас очи.

Погледът му беше затворен, лицето му се бе вкаменило в непроницаема маска.

Аз съм най-нещастното същество на земята. Сърцето ми се разкъсва от болка и тъга.

Потресена от невероятната вест, Аурора изкачваше каменните стъпала към елегантната лондонска къща на графовете Марч. С нетърпение очакваше да види годеника си, когото от година смяташе за мъртъв, за да се увери, че е жив.

Поне не беше нужно да се притеснява за приличието — идваше неканена, но Денби ѝ бе съобщил, че преди три дни лейди Марч е пристигнала в Лондон със завърналия се от царството на мъртвите Джефри и с малкия Хари.

Аурора съжаляваше дълбоко, че не е била в града, за да посрещне Джефри. Обяснението, което бе приготвила за двуседмичното си отсъствие, само засилваше чувството ѝ за вина. Бе казала на прислугата, че отива при болна приятелка в Бъркшир, но в действителност се бе отдавала на всякакви греховни забавления с Никълъс.

Аурора отново видя пред себе си каменното лице на Никълъс и за миг затвори очи. Той прие вестта за завръщането на Джефри с изключително самообладание, но и с дълбока горчивина. Трудно му беше да повярва, че мъжът, когото Аурора винаги беше твърдяла, че обича, е възкръснал също като него...

Аурора отхвърли предложението на Ник да я придружи. Искаше да се срещне с Джефри на четири очи. Все още не знаеше какво ще му каже и дали ще му признае, че се е омъжила и изпитва нарастваща страст към друг мъж. Надяваше се първата среща след толкова дълга раздяла да е посветена на него и да не ѝ остане време за признания.

Аурора познаваше слугата, който ѝ отвори. Той също я познаваше и веднага я въведе в салона, а после отиде да съобщи на господарите си. Аурора се опита да се овладее. За нейно учудване лейди Марч се появи сама и я поздрави както винаги сърдечно.

Графинята бе плакала. Избърса очите си с копринена кърпичка и стисна ръката на Аурора.

— Държах първо да говоря с теб насаме, преди да видиш Джефри. Аз... боя се, че те очакват лоши новини, Аурора. Джефри вече не е мъжът, когото познаваше.

— Денби ми каза, че е тежко ранен.

— Вярно е. Джефри... Джефри е изгубил едната си ръка.

Очите на графинята отново се напълниха със сълзи.

— Да седнем — предложи загрижено Аурора, отведе лейди Марч до дивана, настани я удобно и утешително сложи ръка на рамото ѝ. — Все още не знам какво се е случило — продължи тя. Сега най-важното беше лейди Марч да се успокои. — Прекрасно е, че е оцелял.

Лейди Марч въздъхна дълбоко.

— Когато яхтата му претърпяла корабкрушение край френския бряг, Джефри бил изхвърлен на сушата, тежко ранен, без да си спомня за миналото. Изгубил паметта си, не знаел дори името си. Намерил убежище у едно френско семейство. Добрите хора го скрили от войниците на Наполеон и излекували раните му. Само раната на лявото му рамо започнала да гнои и се наложило лекарят... — Тя се разтрепери. — Цяло чудо е, че синът ми е жив, но... бедното ми момче...

Гласът ѝ пресекна, тя изхълца и скри лице в ръцете си.

Аурора започна да я утешава с мили думи. Най-сетне графинята се успокои, изправи рамене и решително избърса очите си.

— О, Аурора, толкова се радвам, че дойде — заговори със задавен глас. — Джефри се нуждае от теб. Знаем, че ще го подкрепиш. — Погледът ѝ със страх потърси този на Аурора.

— Ти не се притесняваш, че е изгубил ръката си, нали? Дали това няма да промени чувствата ти към него?

— Разбира се, че не — отговори утешително Аурора. — Моите чувства към Джефри никога няма да се променят.

Лейди Марч кимна благодарно.

— Той е изгубил жизнеността си, Аурора. В спомените му все още има празноти. Ужасно е отслабнал. Страхувам се за него. Но сега ти си тук... — Тя се насили да се усмихне. — Всичко може да стане както по-рано. Може да се ожените още това лято и най-сетне да ми станеш снаха.

При мисълта какво страдание ще причини на бедната лейди Марч, ако ѝ признае, че не иска да се омъжи за Джефри, Аурора изпита дълбока болка. Понечи да отговори, но веднага спря. Първо ще се види с Джефри.

— Много искам да го видя, ако позволиш — рече тихо тя.

— Да, разбира се... мисля, че е в библиотеката. Старкс ще те заведе при него.

Аурора знаеше пътя до библиотеката. Някога двамата с Джефри прекарваха там много приятни часове в четене и разговори. Сметна обаче, че е по-добре слугата да съобщи за идването ѝ, за да даде време на Джефри да се подготви за срещата с нея. Тя също се нуждаеше от малко време, за да се успокои.

Най-сетне влезе в библиотеката с лудо биещо сърце. Джефри стоеше до прозореца с гръб към нея. Празният десен ръкав на жакета му беше навит и закачен за рамото.

— Джефри? — повика го тихо Аурора.

Той се обърна бавно. Обзе я ужас и тя едва не изпищя. Любимото лице беше белязано от болка и силно измършавяло. Ала усмивката си бе останала добродушна и сърдечна както винаги.

Струваше ѝ огромни усилия да задържи напирещите сълзи. Усмихна се измъчено и се втурна към него. Искаше да го докосне, да се увери, че е жив. Прегърна го сърдечно.

— Добре дошъл у дома — рече просто и скри лице на рамото му.

Прегръдката ѝ беше приятелска, утешителна. Джефри колебливо вдигна здравата си ръка и я привлече към себе си. След минута се засмя тихо.

— Трябваше да се сетя, че ще намериш правилните думи.

Аурора се отдръпна и го огледа изпитателно.

— Щастлива съм да те видя отново. Толкова ми липсваше...

Красиво извитата уста се разтегна в горчива усмивка.

— Боя се, че не мога да кажа същото и за себе си. Не ми липсваше, тъй като до преди няколко седмици не помнех миналото си. Появяваха се само отделни картини... — Пръстите му нежно помилваха бузата ѝ. — Виждах прекрасното ти лице, Аурора, но не знаех на кого принадлежи. Едва когато Уиклиф ме откри, образите в главата ми станаха поясни. Появата му явно е била шок за мен, защото оттогава си възвръщам паметта, макар и бавно.

— Уиклиф? Граф Уиклиф те е намерил във Франция?

— Да. Люсиен ме спаси. Дълга ви огромна благодарност. Заради теб той прекара последните два месеца във Франция и в крайна сметка ме намери.

Аурора се намръщи.

— Как е възможно? Не мога да повярвам, че Уиклиф се е движил свободно из Франция, при положение че сме във война. Как така войниците на Наполеон не са го хванали?

— Уиклиф пътува под фалшиво име.

— Как така?

Джефри избегна погледа ѝ.

— Ще ти кажа нещо, Аурора, но между нас да си остане. Уиклиф е шпионин. И доколкото знам, е дяволски добър.

— Шпионин? — Аурора си спомни невероятните истории на Хари. — Твоето братче твърдеше, че и ти имаш нещо общо с шпионажа — заяви замислено, — но аз не му повярвах.

Джефри мълча дълго.

— Когато корабът ми потъна, изпълнявах тайна мисия в полза на Англия.

Аурора го изгледа невярващо.

— Винаги съм се питала защо си бил толкова близо до френския бряг. Наистина ли си изпълнявал шпионска задача?

— Май не може да се нарече точно така. В сравнение с онова, което прави Уиклиф, моето беше дреболия. Дадох ми задача да дешифрирам тайни кодове. Знаеш, че винаги съм се интересувал от тайнопис и трудни пъзели.

— Защо никога не си ми споменавал за заниманията си?

— За да не те тревожа. Хари узна случайно — един ден подслушал разговора ми с Уиклиф. — Джефри се намръщи неодобрително. — Не биваше да ти казва. Тържествено се закле пред мен да пази тайната ми.

— Наистина щях да се разтревожа силно. — Аурора поклати глава. Разумът ѝ отказваше да повярва в чутото. — Не разбирам как си могъл да се впуснеш в толкова опасна дейност.

— Наистина ли не разбираш? — Джефри се усмихна измъчено. — Направих го, защото най-сетне ми се удаде възможност да окажа ценна услуга на страната си. Прекарвах дните си, забил нос в книгите,

но това все още не означава, че не съм копнял да убивам дракони или да прекрача границите на общественото си положение. Искях да дам поне малък принос в борбата срещу Наполеон, да знам, че и аз съм сторил нещо за свалянето на тирана. Готов съм да го направя пак.

— Въпреки че ще рискуваш живота си?

— Рискът не беше особено голям. Получих поръчение да се срещна с куриер от Франция и да взема няколко писма. За съжаление корабът ми попадна в буря. Спомням си как се събудих в купчина слама в някаква плевня, без да знам кой съм. Прекарах последната година като човек без име и без минало.

Аурора помилва русите му къдрици и челото, белязано от преживените страдания.

— Паметта ти се е върнала, нали?

— Не напълно. Всеки ден се появяват нови спомени. Вече не съм мъжът, когото познаваш, скъпа. Страдам от мъчително главоболие, куцам, изгубих едната си ръка...

Сърцето ѝ се сви от болка.

— О, Джефри, толкова съжалявам!

— Не искам да ме съжаляваш, Аурора. Аз оцелях, докато много мъже загинаха. Целият ми екипаж се удави.

— Не те съжалявам, Джефри, но дълбоко ти съчувствам. Ще приемеш ли съчувствието ми?

Той се усмихна уморено.

— Мисля, че да. — Усмивката му изчезна бързо. Едва сега бе забелязал черната ѝ рокля. — Чух, че междувременно си се омъжила за скандално известния американски братовчед на Уиклиф...

В гърлото ѝ заседна буца.

— Джефри... не знам какво да кажа. Единственото ми оправдание е, че баща ми... Той искаше да ме принуди да се омъжа и... Съжалявам. Ако знаех, че си жив, никога нямаше да замина с Пърси и Джейн на Карибието.

— Мама каза, че си се омъжила по принуда.

— Вярно е. Искях на всяка цена да осуетя намерението на татко да ме даде на херцог Халфорд. Той беше неумолим...

— Разбирам те, Аурора. Винаги ти е било трудно да се противопоставяш на желанията на баща си. Значи си станала съпруга на един осъден на смърт, за да избегнеш брака с Халфорд?

— Да. Бракът трябваше да трае най-много два дни.

— Чух, че скоро след сватбата вече си била вдовица.

Аурора се поколеба. Точно от този миг се страхуваше.

Как да обясни на Джефри, че съпругът ѝ е още жив? Че по закон все още е омъжена жена? Че току-що е прекарала двете най-прекрасни седмици в живота си, че ден и нощ се е любила страстно със съпруга си? Че много ѝ се иска да обърне гръб на Англия и да замине с Никълъс за Америка?

Врълхлетя я чувство за вина. Беше обичала Джефри през целия си живот, той беше най-добрият, най-милият и приятел. Той е бил близо до смъртта, отървал се е с тежки рани, все още страдаше... Нямахте сили да му нанесе още един удар, като му каже истината.

А Никълъс? Как да говори за него, без да го изложи на опасност? Как ще реагира Джефри, който току-що ѝ бе признал, че силно обича страната си и е работил за тайните служби? Какво ще направи той, ако узнае, че осъденият на смърт пират пребивава в Англия и води полицията за носа? На всичкото отгоре този престъпник беше съпруг на жената, която доскоро му беше годеница.

Ако каже името на Никълъс, ще подпише смъртната му присъда. Ще мълчи, докато той напусне страната. Няма да каже на Джефри, че съпругът ѝ е жив и е в Лондон, че двамата се срещат и се любят.

— Трябва да ти кажа нещо, Джефри — започна предпазливо тя, знаейки, че се движи по тясната граница между лъжата и истината. — Наскоро получих писмо от Пърси, който ми съобщи, че според слуховете съпругът ми е избегнал бесилката. Никълъс Сабрийн е още жив.

Джефри я гледа дълго, докато смисълът на думите ѝ проникна в съзнанието му.

— Искаш да кажеш, че все още си омъжена за онзи пират?

— По всичко личи, че да.

— Не мога да повярвам — отвърна той необичайно възбудено. И понеже Аурора замълча, лицето му помрачня още повече. — Бракът ти трябва да бъде анулиран. Има достатъчно сериозни основания.

— Боя се, че не е толкова просто.

— Ще поискаме анулиране. Този брак е подигравка. Невъзможно е да останеш омъжена за престъпник.

Аурора не бе очаквала толкова силна реакция. Трябваше да се сети, че Джефри ще иска да я защити.

— Аз ще те подкрепям във всичко, Аурора, бъди сигурна — продължи той. — Когато истината излезе наяве, ще има скандал, но аз няма да те оставя сама.

Аурора отново не каза нищо. Джефри я погледна изпитателно.

— Мама иска да се оженим възможно най-скоро, но първо трябва да уредим въпроса с брака ти. Щом издействаме анулиране... Аурора, ако все още ме желаеш за свой съпруг, за мен ще е чест да те отведе пред олтара.

Думите му я стъписаха.

— О, Джефри, не бива да правиш тази жертва за мен... — заекна смутено тя.

Изведнъж погледът му стана студен.

— Ти ще направиш жертва за мен, а не аз за теб. Напълно ще те разбера, ако не искаш да се ожениш за инвалид.

— Не, Джефри, моля, не говори така! Ти не си инвалид!

— Във всеки случай вече не съм истински мъж.

— Не говори глупости. За мен винаги си бил истински мъж и ще си останеш такъв. Да, изгубил си ръката си, но това не променя чувствата ми към теб. Ти си най-добрият, най-милият ми приятел.

Изражението му остана все така студено. В следващия миг Джефри затвори очи и притисна ръка върху челото си.

— Проклетото главоболие...

— Седни, моля те — прошепна загрижено тя и го отведе до дивана.

— Добре... — Той й позволи да му помогне и се отпусна тежко върху меката седалка. — Извинявай, но трябва да си почина — обясни задъхано. — Лесно се уморявам и тогава се чувствам слаб като дете.

— Да, естествено. Ще те оставя сам. Искаш ли да ти донеса нещо? Хладен компрес? Чаша вино? Лауданум?

— О, не, не искам лекарства. Лауданумът само увеличава мъглата в мозъка ми.

— Добре тогава. До скоро.

Джефри улови ръката ѝ и я стисна.

— Няма да те изоставя, Аурора.

— Благодаря ти, Джефри — прошепна задавено тя. — Но те моля да не се тревожиш за мен. Първо трябва да оздравееш. Щом състоянието ти се подобри, ще поговорим за бъдещето.

Той кимна, отпусна глава и затвори очи. Аурора си пожела с цялото си сърце да можеше да направи повече за него.

Излезе от библиотеката и тръгна по коридора с натезало от болка сърце. Сега не можеше да напусне Джефри. Сърцето не й позволяваше да го изостави в такъв момент. Каквито и чувства да хранеше към Никълъс, не биваше да изоставя своя най-добър приятел, за да замине за Америка с друг мъж. Не можеше и не искаше да причини това на Джефри. Ще остане в Англия и ще помоли Никълъс да анулират брака си...

Аурора беше толкова потънала в мрачните си мисли, че не чу как Хари се спусна като вихър по стълбището.

— Рори! Рори! — развика се момчето, втурна се към нея и я прегърна буйно. — Знаеш ли вече? Джефри е жив! Сега ще станеш моя сестра и ще живееш у нас! Всеки ден ще излизаме на езда, нали?

Аурора се засмя, но вътрешността й беше празна и тъмна. Знаеше, че й предстои да вземе трудно решение, но не беше подозирала, че ще се наложи да нарани дълбоко един от двамата мъже, които твърдяха, че я обичат.

— Наистина имаш дяволски късмет, Ник — заяви развеселено Люсиен Тримейн, граф Уиклиф. — Когато преди три дни пристигнах в Лондон и получих писъмцето, с което ми съобщавах, че пребивавах в Лондон под името Брандън Девърил... честно ти казвам, отдавна не бях преживявал подобна радост. Просто не мога да си представя как си избягал от британския морски флот.

— Беше на косъм — отвърна Никълъс, загледан в чашата си с коняк.

— Жалко, че ме нямаше толкова дълго.

— Няма нищо, Люсиен — вдигна рамене Ник, — но ти трябва да ми простиш, че взех една от шхуните ти за прекосяването на океана.

— Не си струва да говорим за това. И ти щеше да направиш същото за мен, ако бях заплашен от обесване. Знаеш ли всъщност, че те опяхме тържествено със заупокойна литургия? Поканих висшата

аристокрация от цял Лондон и принудих всички роднини да участват. Направих го, за да покажа вдовицата ти пред обществото и да убедя старите клюкарки, че нашият род стои зад Аурора. Сега обаче съжалявам, че съм положил толкова усилия напразно...

Подигравката в гласа на Уиклиф накара Никълъс да вдигне глава. Люсиен беше едър, строен млад мъж с тъмни къдрици и тясно аристократично лице. Единствено шармантната усмивка смекчаваше изисканата му арогантност. Никълъс, който иначе споделяше иронията на Люсиен, днес не беше в настроение да се подиграва.

Остави чашата си, стана и отиде до високия прозорец. Загледа се мрачно към градината. Аурора сигурно вече беше говорила с бившия си годеник. Дали е взела решение? Беше възможно, дори твърде вероятно срещата с Марч да промени намеренията ѝ...

Никълъс стисна ръце в юмруци. Струваше му огромни усилия да укроти вълнението си. Изпитваше ревност, гняв, страх... Неспособен да стои на едно място, се отвърна от прозореца и закрачи напред-назад по кабинета на братовчед си.

— Защо си толкова неспокоен? — осведоми се любопитно Люсиен. — Ходиш като тигър в клетка. Ако искаш да отгатна, ще кажа, че имаш проблеми с жена.

— Много правилно се изрази — отвърна сърдито Ник.

— Предполагам, че става дума за собствената ти съпруга?

Ник зарови пръсти в косата си.

— Аурора не искаше да продължим брака си, но ние все пак сме женени. Помолих я да замине с мен за Америка. През последните дни беше започнала сериозно да обмисля предложението ми и изведнъж се появи Марч... — Той хвърли мрачен поглед към Люсиен. — Не мога да повярвам, че точно ти си го намерил. Защо си тръгнал да го търсиш? Да не е работил за теб?

— Не пряко, драги, не пряко. Джефри дешифрираше вражески писма за Адмиралтейството. Научих за обстоятелствата около изчезването му в открито море точно когато трябваше да представя лейди Аурора като твоя вдовица пред лондонското общество. При последното си пътуване във Франция до ушите ми стигна слух, че някакъв рус англичанин преживял корабкрушение. Бил изхвърлен на брега тежко ранен и се криел някъде по крайбрежието. Веднага се запитах дали не става дума за Марч, защото знаех, че не са намерили

тялото му. Но не можех да си обясня защо не се е върнал веднага в Англия. Единствената възможна причина беше, че е изгубил паметта си. Оказа се, че съм прав. Съжалявам, че завръщането му те поставя в трудно положение.

Никълъс вдигна рамене.

— Честно признавам, че би ми било по-приятно, ако не го беше намерил. Не че желая смъртта му, но...

— Но би предпочел Марч да беше останал още известно време във Франция, нали?

Ник се усмихна мрачно.

— След няколко дни, най-много след седмица, щях да съм в открито море... с Аурора до мен.

Люсиен отпи глътка коняк и огледа замислено братовчед си.

— Тя ти е законна съпруга, Ник. Поискай от нея да живее с теб.

— Не е толкова просто.

— Така ли? И защо?

— Защото не искам жена, която живее с мен по принуда. Какво ще ми донесе съжителството с Аурора, ако тя е нещастна? Тя ми спаси живота, Люсиен. Нима искаш да ѝ се отплатя за тази добрина, като я принудя да живее с мен в Америка? Не мога. Тя трябва да реши свободно.

— Твоето изкуство да убеждаваш е по-известно дори от моето. Щом искаш да я имаш, трябва да я убедиш, че ти си идеалният съпруг за нея.

— А ти какво мислиш, че правя от четири седмици насам, по дяволите?

— Добре де, тогава може да се помисли за отвличане — предложи с усмивка Люсиен. — Така поне ще спечелиш време.

— Това не е решение. Глупаво е да прибегна до физическо насилие. Аурора ще ме намрази. Ще ме оприличи на жестокия си баща.

Люсиен издаде устни, поклати глава и попита учудено:

— Какво става с теб, братовчедо? Да не би досегът със смъртта да те е променил напълно? Онзи Никълъс Сабрийн, когото познавам, не би се поколебал да вземе драстични мерки, за да постигне онова, което е решил.

— Това не е игра и Аурора не е трофеят за победителя. Някога мислех така, но това беше, преди да я срещна.

— Нима ми казваш, че си влюбен в нея?

— Да, влюбен съм — потвърди сериозно Никълъс. Обичам жена, чието сърце принадлежи на друг, добави наум той. Отново го обзе гняв. Отиде до прозореца и се загледа навън.

Настана дълго мълчание. Люсиен обмисляше думите на братовчед си.

— Това означава ли, че няма да се бориш за нея?

— Ръцете ми са вързани — отвърна глухо Ник. — Тя май обича Марч и ще иска да остане при него...

— Не мога да си представя, че ще допуснеш съперникът да те измести.

— Смей ми се, колкото щещ, Люсиен, но нейното щастие означава за мен много повече от моето собствено. Когато и ти се влюбиш, ще ме разбереш.

— Не ти се смея — възрази Уиклиф с учудваща сериозност. — Досега останах пощаден от това заболяване, но наблюдавам последствията му при други мъже. Честно казано, и аз обмислям да си надяна оковите на любовта. Възнамерявам да се оженя.

— Ти? Непоправимият разбивач на женски сърца?

Никълъс дари братовчед си със скептичен поглед. Люсиен беше най-желаният ерген в цялата страна. Богат аристократ, красив, елегантен... Най-красивите дебютантки се надяваха да го спечелят. Усърдните майки, желаещи да задомят дъщерите си, от години му залагаха капани, но той съумяваше да ги избегне.

— Познавам ли дамата?

— Не. Още не съм взел решение.

— Но си готов да се обвържеш с една-единствена жена?

— Виж, в случая ме интересува не толкова жената. Просто смятам, че е време да създам наследник.

Този път смаяният беше Никълъс. Люсиен се усмихна с обичайното си очарование.

— Не ме гледай, сякаш внезапно са ми пораснали рога! Както знаеш, аз не държа особено на роднините си, с изключение на Брандън и теб. Ако умра, би било добре да оставя нещо след себе си. В последно време мисълта да имам син не престава да ме занимава.

— Какво значи „ако умра“? — попита остро Ник. — Има ли нещо, което искаш да ми кажеш, Люсиен?

Граф Уиклиф сведе глава.

— Наскоро имах... съдбоносно преживяване. Стана ми ясно, че не съм безсмъртен. Учудващо е как някои събития карат човек да преосмисли нещата, на които държи.

— Изобщо не е учудващо — възрази мрачно Никълъс. — Напротив, напълно нормално е. Какво по-точно се случи?

Люсиен мълча дълго, сякаш не искаше да говори за преживяванията си. Когато най-сетне отвори уста, в стаята влезе икономът и съобщи, че е дошъл посетител.

— Лорд Ключи желае да говори с мистър Девърил, милорд.

Люсиен хвърли въпросителен поглед към Никълъс. Той кимна.

— Въведете го.

Ключи поздрави приятелите си с весела усмивка.

— Не е ли малко рано да се наливате с алкохол?

— Празнуваме възкръсването на Ник от мъртвите — отговори със същия тон Люсиен.

— Е, добре, и аз ще пия за това. — Ключи хвърли поглед към тумбестите чаши на двамата мъже. — Предполагам, че Люсиен е извадил най-добрия си коняк?

— Естествено. — Уиклиф посочи гарафата на масичката. — Обслужи се, стари приятелю. Какво те води насам?

— Имах интересна среща — съобщи Ключи, докато си наливаше коняк. — С един твой враг, Ник... нали мога да ти говоря на „ти“?

Никълъс се обърна рязко, облегна се на рамката на прозореца и съсредоточи цялото си внимание върху Ключи.

— Разбира се. За какъв враг говориш?

— Нима имаш толкова много врагове, че не знаеш имената им? — ухили се Ключи. — Говоря за Ричард Джеръд, офицер от кралския военен флот.

Лицето на Никълъс помрачня.

— Джеръд? — повтори провлечено Люсиен. — Ако си спомням добре, вчера някой си Джеръд е оставил картичката си на икономата ми. Познавам ли го?

— Става дума за онзи свръхусърден патриот, който арестува Ник и го осъди на смърт за пиратство. В момента е в Лондон и иска да

пролее кръв. Твоята кръв, Ник. Чух, че като научил за успешното ти бягство, побеснял от гняв.

— Колко неучтиво от моя страна да го разочаровам — отвърна с горчива ирония Никълъс.

— В момента иронията е абсолютно не на място — укори го приятелски Кюни. — Джеръд иска да те види на бесилката и да поправи грешката си. Той е кариерист и не се спира пред нищо в името на собственото си издигане. Вече е събрал сведения за американския ти братовчед Девърил. Няма да се учудя, ако е заподозрял нещо.

— И какво от това?

— Положението ти става сериозно, Ник. Аз на твое място не бих се показвал повече на обществени места. Честно казано, мисля, че е време да потеглиш обратно за Америка.

— Аз пък мисля, че моментът е добър да направя визита на учтивост на фанатичния капитан.

— Не говориш сериозно — изръмжа сърдито Кюни.

По устните на Ник заигра студена усмивка.

— По дяволите, познавам този поглед — намеси се Люсиен. — Ти ще се опиташ да се скараш с онзи тип и това е разбираемо. В случая обаче съм съгласен с Кюни. В момента положението е лошо. Най-умното е да загърбиш жаждата за отмъщение и да изчезнеш. Един ден със сигурност ще ти се удаде възможност да се разплатиш с Джеръд, и то на своя територия.

— Може би си прав.

Никълъс кимна мрачно и отново се обърна към прозореца. Всяко мускулче по тялото му беше напрегнато до скъсване. Гореше от желание да извика Джеръд на дуел и да се разправи с него, но съзнаваше, че това граничи със самоубийство. В момента цялата британска полиция бе по петите му.

Много по-важно беше да спечели сърцето на Аурора. Не можеше да си позволи да я загуби. Но какво друго би могъл да стори, освен да стои и да чака решението ѝ?

Мисълта, че никога вече няма да потъна в прегръдката му и да се наслаждавам на нежността и страстта му ме измъчва повече, отколкото мога да понеса.

Потънала в мрачни мисли, Аурора влезе в спалнята си, осветена само от една газена лампа. Това беше твърде необичайно. Никълъс. Тя спря рязко и сърцето ѝ направи огромен скок. Веднага бе усетила присъствието му.

— Тук е много тъмно, милейди — обади се камериерката зад нея.

— Няма нищо, Нел. Не ми трябва светлина. Ще поседя малко до прозореца. По-късно ще си легна.

— Както желаете, милейди. Искате ли да запаля още една лампа?

— Не, благодаря ти. Легни си. Тази вечер не се нуждая повече от теб.

Камериерката направи реверанс и излезе. Аурора зарези вратата, обърна се и претърси сумрачната стая със страхлив поглед. Никълъс седеше в дълбоката сянка на далечния ъгъл и я наблюдаваше.

Аурора притисна ръка към устата си. За хиляден път се запита как да му съобщи решението си.

— Значи си говорила с него — подхвана той в напрегнатата тишина.

Тя кимна и се опита да се пребори с натиска в гърдите си.

— Да. Джефри все още иска да се ожени за мен.

Никълъс я следеше с горящите си тъмни очи, но не реагира на тези думи.

— Не мога да го изоставя, Никълъс. Той е преживял страшни неща.

— Значи искаш да анулираме брака си — прозвуча безизразно гласът му.

— Нямам друг избор. Не искам да му причиня още по-голямо страдание. Той е изгубил ръката си, Никълъс! Представяш ли си такава жестока съдба? Джефри се нуждае от мен. Длъжна съм да бъда до него.

Секундите се точеха безкрайно бавно.

— А какво ще кажеш за собствените си потребности, Аурора? — попита след малко Ник. — И за моите?

Аурора поклати глава.

— Сега не мога да мисля за себе си. А що се отнася до теб... ти си много по-силен от Джефри.

Никълъс се изсмя горчиво.

— Познавам Джефри от дете — продължи умолително тя, опитвайки се да го накара да разбере. — Той е част от моето минало... част от мен.

— Ти го обичаш.

Аурора сведе поглед.

— Не мога да го изоставя. Няма ли да ме разбереш?

— Виждам само, че се опитваш да го закриляш. Ти си обзета от манията да закриляш всички... само не и себе си.

Тонът му внезапно бе станал остър, обвинителен и Аурора притисна ръце върху гърдите си, за да се запази от укорите му.

Никълъс млъкна, обърна глава и попита делово:

— Какво ще правим оттук нататък? Какво искаш от мен?

— Аз... искам да анулираш брака ни.

Той остана неподвижен. Аурора направи няколко крачки към него, за да види по-добре лицето му в сянката. Ник се обърна и отново я погледна. Изражението му отразяваше собствените й мъчения.

— Добре, щом така искаш — прошепна той. — Ще се помъча да издействам анулиране.

— Наистина ли?

— Да, ще поискам анулиране. Така ще си свободна да се омъжиш за човека, когото истински обичаш.

Аурора беше очаквала яростна съпротива, а не този доброволен отказ, това примирение. Очевидно Никълъс не я обичаше толкова силно, колкото твърдеше. В сърцето й пропълзя студено отчаяние.

— Ти ще ме забравиш, Никълъс — рече измъчено тя. — Ще намериш жена, която ще те направи щастлив.

— Така ли мислиш?

Никълъс скочи. С три дълги крачки се озова пред нея и сложи ръце на раменете ѝ.

— Сериозно ли смяташ, че някога бих могъл да те забравя, любов моя? Как ще забравя онова, което преживяхме?

— Това беше само страст...

— Не! Беше много повече — очите му искряха от любов. — Аз те обичам, Аурора. Разбери го най-сетне. Усети любовта ми, вдишай любовта ми...

Целуна я силно, настойчиво, насилствено, сякаш искаше да я накаже. Тя се задъха, но не се възпротиви.

Никълъс се отдръпна от нея и тя видя тъмния огън в очите му, който я плашеше и в същото време я привличаше като с магия.

Разгада намерението му, преди той да я грабне и да я хвърли на леглото. Опита се да се изправи, но той легна отгоре ѝ и силното му тяло ѝ отрязва пътя за бягство.

— Не, Никълъс... не бива да го правиш...

— Разбира се, че ще го направя — отговори решително той. — Искам да помниш от какво си се отказала.

Опря се на лакът и я погледна. В очите му лумна пламък.

— Сигурно твоят прекрасен Джефри събужда у теб същите усещания? — попита гневно той и нетърпеливо вдигна полата ѝ. Ръката му се плъзна по голите ѝ бедра. — И той ли затопля кръвта ти с едно-единствено докосване? Така ли щръкват зърната на гърдите ти, щом те помилва? Жадуваш ли за него? Овлажняваш ли се за него... както сега?

Намери центъра на желанието ѝ, горещ и пулсиращ. Потопи пръст в нея и тя въздъхна шумно.

Това беше поканата, която Никълъс очакваше. В очите му пламтеше дива жажда, докато разкопчаваше панталона си.

— Никълъс...

Той задуши протеста ѝ с целувка. Искеше тя да усети неутолимото му желание, могъщата му страст.

Не можеше да подозира каква експлозия на страстта се отприщи внезапно у нея. Тя зарови ръце в косата му, привлече го към себе си, езикът ѝ се втурна в устата му.

Жадно изпи страстната му целувка, докато той вдигна полите ѝ до кръста и коленичи между бедрата ѝ. Нахлу в утробата ѝ с мощен тласък, навлезе дълбоко, за да я завладее цялата. Тя го посрещна гореща и влажна.

Никълъс изпита чувството, че е попаднал в пожар. Аурора се извиваше страстно под него, издаваше гърлени стонове, хапеше устата му... И двамата никога нямаше да забравят това уникално сливане.

Треперещ, той проникна още по-дълбоко в нея, опиянен от огъня ѝ. Тя стигна бързо до върха, нададе вик и примря в ръцете му. Той се заби в нея и експлодира с последен мощен тласък, безпомощен да се удържи. Аурора безсилно изхълца името му.

Без да се отделят един от друг, двамата се отпуснаха върху завивката. В стаята се чуваше единствено задъханото им дишане. Никълъс се питаше дали Аурора усеща отчаянието, което го залива. Скри лице на рамото ѝ, готов да заплаче като дете.

След малко вдигна глава.

— Не го прави, Аурора — прошепна задавено.

Тя отвори очи и го погледна с огромна мъка.

— Нямам друг изход...

Ник видя болката в очите ѝ. Тя наистина вярваше, че постъпва правилно. И може би беше права.

Гледаше я измъчено и усещаше как в гърдите му зейва огромна празнота. Бе загубил. Затвори очи, за да се спаси от болката. Никога не се беше чувствал толкова безпомощен. Не можеше да я принуди да го обича. Нямаше сили да се бори, щом сърцето ѝ бе решило друго.

Мълчаливо стана и оправи дрехите си. Не смееше да говори от страх, че гласът ще го издаде.

Аурора остана да лежи като парализирана. Болката и безпомощността на Никълъс бяха много по-мъчителни от гнева му. Страданието му извика сълзи в очите ѝ.

Тя се надигна бавно и прикри голите си крака с полата. Трепереше с цялото си тяло.

— Съжалявам, Никълъс — прошепна безпомощно.

Тъмните му очи срещнаха погледа ѝ.

— Знам — отговори глухо той.

Взе лицето ѝ между двете си ръце, гледа я дълго и се наведе над нея. Устните му помилваха нейните невероятно нежно. След тази

последна целувка той се изправи, пое дъх и се постара да запази самообладание.

— Утре вечер, щом започне отливът, ще вдигна котва. Ако все пак промениш решението си, знаеш къде да ме намериш.

Обърна се и тръгна към прозореца, само след миг нощта го погълна. Той бе изчезнал, но жестоката тишина остана.

Аурора притисна юмрук върху устата си и ухапа кокалчетата на пръстите си. Болката я прониза като остра кама.

Той си отиде завинаги. Тя го прогони.

Скри лице в ръцете си и заплака горчиво.

Оказа се истина: чувствената страст може да прерасне в страст на сърцето. Аз съм живото доказателство...

Аурора седеше и се взираше със замъглен поглед в поканата на лейди Марч. Графинята я молеше да дойде на малка семейна вечеря, въпреки че това беше нарушение на строгите правила на траура ѝ. *Ако дойдеш, ще окажеш голяма услуга на Джефри и ще му помогнеш да се почувства отново у дома*, завършваше лейди Марч.

Джефри и майка му вероятно искаха да покажат, че подкрепят Аурора в тази тежка криза и ще бъдат до нея, докато тя изличи позора от брака си. Очевидно графинята не се беше отказала от намерението си да я направи своя снаха.

Замаяна, Аурора остави поканата настрана и хвърли поглед към часовника на камината. Седем. Вечерята беше определена за осем. Беше крайно време да се преоблече. Ала не знаеше дали ще го понесе. Как ще седне срещу Джефри и майка му? Ще успее ли да изглежда ведра и мила, след като сърцето ѝ се къса от болка? Само след няколко часа Никълъс щеше да напусне Англия... без нея.

Заля я нова вълна на безутешност. Чувстваше се празна.

Без да съзнава какво прави, посегна към дневника и отвори на една страница — записките за смъртта на принца.

Сълзите ми мокрят бледото ти лице, докато животът бавно си отива от силното ти тяло. Отчаяно целувам въсьчнобледите ти устни, искам да те върна към живота. Ала усилията ми остават напразни. Изпълва ме безнадеждност.

Ти отваряш очи. Тъмният ти поглед е изпълнен с болка и нежност „Не плачи — шепнеш дрезгаво. —

Сълзите ти ме измъчват“

Как иначе да се преборя с мъката си? Имам чувството, че изтръгват сърцето от тялото ми. Милостиви боже, няма да го понеса!

Вдигаш треперещата си, безкрайно слаба ръка и милваш бузата ми. „Вече си свободна, моя прекрасна Дезире.“

С последното си дихание ми даряваш свободата, за която толкова копнеех. Милостиви боже, защо трябваше да платя толкова висока цена?

В очите на Аурора запариха сълзи и тя ги изтри сърдито. Дезире бе осъзнала твърде късно, че без любов свободата е празна, незначителна дума.

Тихо почукване на вратата я изтръгна от мрачните мисли.

— Мис Кендрик желае да говори с вас, милейди — съобщи Денби, без да влезе.

— Кажете й, моля, че не се чувствам добре — отговори Аурора и затвори дневника. В този момент не беше в състояние да застане срещу Рейвън.

След известно време чуването се повтори, този път нетърпеливо и шумно.

— Аурора, трябва да говоря с теб! — извика Рейвън.

Младата жена въздъхна и я покани да влезе. Нямахше сили да я отпрати.

Рейвън влезе, затвори внимателно вратата и остана на прага. Аурора седеше пред камината и трепереше от студ, сякаш беше посред зима, въпреки че юлската вечер беше приятно топла.

— Наистина ли не се чувстваш добре, или просто не искаш да ме видиш, защото знаеш какво имам да ти кажа? — попита остро Рейвън.

— Боли ме главата — отвърна Аурора и се усмихна измъчено. — Бих предпочела да не водя този разговор.

Без да се притеснява, Рейвън прекоси стаята и застана пред нея.

— Тази нощ Никълъс ще напусне Англия, това ясно ли ти е?

— Да, знам.

— Нима ще го оставиш да си отиде?

— Това е най-доброто решение, Рейвън. Англия е моята родина. Мястото ми е тук. Трябва да остана заради Джефри.

— Ник ми каза, че искаш да анулирате брака си и да се омъжиш за лорд Марч. Вярно ли е?

— Да.

В сините очи на момичето блесна тъга.

— Правиш съдбоносна грешка, Аурора. Трябва да вървиш с Никълъс. Той те обича.

— Аз... не съм сигурна, че онова, което Никълъс изпитва към мен, е любов.

— Аз пък съм сигурна. — Рейвън извади от чантичката си смачкан лист хартия. — Помоли ме да ти дам това.

Аурора отвори писмото и зачете бързо.

Аурора, знам, че се чувстваш длъжна да изпълниш дадената дума и да станеш жена на Марч, но аз не мога да си замина, без отново да те уверя, че те обичам истински. Снощи ми каза, че ще те забравя. Лъжеш се.

Странно е, но аз така и не разбрах баща си. Не проумявах как е възможно един мъж да е дотолкова обсебен от жена, че да си изгуби ума. Бях убеден, че с мен няма да се случи подобно нещо. Не исках да опозная такава любов, тази всепоглъщаща страст на сърцето. Не исках любов, която да ме завладее без остатък и да ме лиши от разум. Но нямах друг избор. Не и след като срещнах теб.

Днес знам колко прав е бил баща ми. Щом намериш истинския си спътник в живота, няма друг изход.

Ти си моят живот, Аурора. Сега и за вечни времена.

Сърцето ѝ заби лудо. Вече не се съмняваше, че Никълъс я обича истински. Мъж като него никога не би направил това нежно, интимно признание само за да завладее поредната красавица.

— Никълъс те обича, Аурора — повтори настойчиво Рейвън. — Рисува живота си, за да е до теб. Какви доказателства искаш още?

Рейвън беше права. Никълъс бе рискувал да го арестуват и да го екзекутират, за да е близо до нея.

Аурора притисна ръце върху сърцето си и се опита да разсъждава разумно.

— Не мога да напусна Джефри, Рейвън. Той има нужда от подкрепата ми. Наранен е твърде дълбоко, за да се справи сам с новия си живот.

— Джефри не е сам. Има семейство, приятели, богатство, титла — всичко. За бога, Аурора, кога най-сетне ще престанеш да се грижиш за всички хора, само не и за себе си! — Рейвън я погледна заклинателно. — Не мога да повярвам, че захвърляш с лека ръка възможността да живееш с човек, който те обича толкова силно.

Аурора не бе в състояние да понесе обвинителните думи.

— Ти непрекъснато повтаряш, че не вярваш в любовта...

— Вярвам, разбира се, но не искам да се влюбвам. При теб и Никълъс е друго. Вие сте предопределени един за друг. Веднага го разбрах.

— Джефри не е единствената причина да остана в Англия. Имам и други задължения, например към теб. Обещах да те закрилям, докато...

— Ти направи всичко по силите си — прекъсна я енергично Рейвън. Настани се на стола пред камината и продължи: — За мен няма какво повече да се притесняваш, Аурора. Не исках да ти казвам днес, но... получих примамливо предложение за женитба.

Аурора я погледна смаяно.

— От кого?

— От херцог Халфорд. Възнамерявам да приема.

— Не говориш сериозно!

— Знам, че няма да се съгласиш, но това е мое решение. Аз ще живея с последствията.

Аурора се разтрепери.

— Моля те, Рейвън, не се омъжвай за Халфорд! Той е тираничен, властен, студен...

— Не е чак толкова лош, колкото го описваш. Ти не го познаваш, както го познавам аз. Признавам, че е сдържан и обича да се налага, освен това е арогантен като всички аристократи. Аз обаче ще се оправя с него.

Аурора се наведе и взе ръката ѝ.

— Виж, Рейвън, разбирам, че искаш да се омъжиш за аристократ, за да изпълниш последното желание на майка си, но те моля да помислиш още малко. Убедена съм, че ще бъдеш много по-щастлива, ако се омъжиш по любов.

Рейвън я погледна втренчено.

— А ти обичаш ли лорд Марч?

— Да, естествено. Обичам го от детството си.

— Обичаш ли Никълъс?

Аурора отмести поглед. Не беше в състояние да даде отговор на този въпрос. С Джефри я свързваше нежна привързаност, не този мъчителен копнеж, какъвто изпитваше към Никълъс. Чувствата ѝ към Никълъс бяха толкова многопластови, толкова обезпокояващи, толкова болезнени...

— Аз нямам опит в любовта — заяви твърдо Рейвън, — но просто не искам да повярвам, че брат ми не означава нищо за теб. Забелязах как го гледаш. Ако това не е любов, какво е тогава?

Страст, понечи да отговори Аурора, но си спомни дневника на Дезире. *Чувствената страст може да прерасне в страст на сърцето. Аз съм живото доказателство...*

Страстта може да се превърне в любов, призна отчаяно Аурора. С Дезире беше станало точно така. Същото се случваше сега с нея.

Беше ѝ трудно да говори, гърлото ѝ бе пресъхнало.

— Каквото и да изпитвам към Никълъс, в момента то няма значение.

Рейвън стана и нетърпеливо се заразхожда напред-назад.

— Какво казва лорд Марч за положението ти? Този човек няма ли сърце? Как може да изисква такава жертва от теб?

— Той не знае нищо за връзката ми с Никълъс. Вчера му казах само, че според слуховете съпругът ми е още жив.

Рейвън се обърна смаяно.

— Той не знае, че Ник е в Англия?

— Аз... не можах да му кажа. Не исках да го шокирам. Освен това ме е страх да издам, че Никълъс живее тук под фалшива самоличност. Сметнах за по-разумно да изчакам, докато той си замине.

— Прости ми за откровеността, Аурора, но нима не помисли, че граф Марч може би не желае да се ожени за жена, която е анулирала

брака си? Ами ако не посмее да опетни честта на семейството си с такава женитба?

— Джефри не е такъв. Той мисли единствено как да ме предпази от скандал. Предложи да ми помогне да анулирам брака. Предложи ми закрилата на името си веднага щом всичко приключи.

— Не бива така! Трябва веднага да му кажеш какво чувстваш! Трябва да му обясниш, че Никълъс не е престъпник!

Аурора се опита да се пребори с надигналия се в сърцето ѝ ужас. Не можеше да признае на Джефри, че обича друг мъж. Това означаваше да му нанесе смъртоносна обида. Щом я искаше за жена, тя трябваше да изпълни желанието му. Беше длъжна да му докаже верността си.

— Нима няма да му дадеш възможност сам да вземе решение? — попита остро Рейвън. — Длъжна си да му кажеш истината, Аурора. Той трябва да знае каква е връзката ти с Никълъс. Непочтено е да мълчиш.

— Не мога да му кажа сега — прошепна измъчено Аурора. — Не и преди Никълъс да е в безопасност.

— Тогава ще е много късно! Аурора, нима не разбираш...

Прекъсна ги ново чукане по вратата. Денби отвори и застана на прага с мрачно лице.

— Някакъв господин желае да говори с вас, милейди. Капитан Ричард Джеръд. Каза, че спешно трябва да ви съобщи нещо за съпруга ви.

Аурора пребледня като смъртник. Джеръд беше офицерът от британския военен флот, който бе арестувал Никълъс на Карибите. Сигурно междувременно е разбрал, че някогашният му пленник е оживял! Знаеше ли, че Никълъс пребивава в Англия? По каква друга причина би могъл да настоява за този разговор?

Тъй като Аурора явно не беше в състояние да говори, Рейвън взе нещата в свои ръце.

— Моля, кажете на капитана, че милейди ще го приеме след няколко минути. Да бъде така добър да почака.

— Както желаете.

Икономът се поклонил учтиво и се оттегли.

Аурора се обърна с ужас към младата си приятелка, която също бе пребледняла.

— Ще трябва да говориш с него, Аурора. Сигурно ще ти каже, че съпругът ти е още жив. Направи се на силно изненадана.

— Откъде знаеш кой е Джеръд? — попита объркано Аурора.

— Тази сутрин на сбогуване Никълъс ме предупреди, че Джеръд е в града.

— Нима Никълъс го е срещнал?

— Не, но знае, че Джеръд е тук и го търси. Как мислиш, защо бърза да отплава още тази нощ?

Аурора притисна слепоочията си с длани. Снощи, когато бе дошъл в стаята ѝ да я люби за последен път, той е знаел за страшната опасност, а дори не ѝ намекна! Дяволите да го вземат...

— Ник не ми каза нито дума — прошепна обвинително тя, разкъсвана между страха и гнева.

— За да не те тревожи — обясни бързо Рейвън. — Предполагам, че е искал ти да вземеш решението си, без да се чувстваш принуждавана.

Страхът за Ник надви гнева и Аурора скочи.

— Трябва веднага да го предупредя!

— Не! — спря я решително Рейвън. — Нали ти казах, той вече знае, че Джеръд го търси. Ако искаш да го защитиш, по-добре се опитай да отклониш капитана от следите на Ник. Хайде да измислим някакъв план!

Аурора пое дълбоко дъх и се опита да преодолее паниката. Рейвън, разбира се, беше права. Ако искаше да помогне на Никълъс, трябваше да убеди Ричард Джеръд, че не знае нищо за съдбата на съпруга си. Помоли Рейвън да остане в спалнята ѝ и слезе в салона с треперещи колене и леденостудени ръце.

— Капитане — поздрави хладно и остана на прага. — Учудвам се, че след всичко, което направихте, имате нахалството да се появите в дома ми. Има ли специална причина за появата ви?

Офицерът я оглеждаше изпитателно.

— Търся съпруга ви, милейди.

— Моят съпруг е мъртъв, сър — отвърна ледено Аурора, — и вие знаете това. Вие лично го предадохте на палача.

— О, нима не сте чули новините? — попита скептично Джеръд.

— Какви новини?

— Никълъс Сабрийн е жив.

Аурора пребледня и умело изобрази пълно смайване. В следващия миг смръщи чело.

— Позволихте си крайно безвкусна шега.

— Не се шегувам, милейди. По време на плаването към Барбадос Морския дявол успял да избяга.

— Наистина ли мислите, че ще повярвам в тази моряшка небивалица? Още повече от устата на човека, който лично арестува съпруга ми и го осъди на смърт!

— Не помислих, че ще имате нужда от доказателство, милейди — защити се сковано капитанът. — Бях сигурен, че Сабрийн отдавна ви е посетил.

— Лъжете се.

Лицето на Джеръд потъмня още повече.

— Имам сериозни основания да смятам, че Морския дявол пребивава в Лондон под името на братовчед си Брандън Девърил. Хората говорят, че вие излизате с него...

— Не оспорвам, че познавам мистър Девърил, но ви уверявам, че познавам добре съпруга си и никога не бих го сбъркала с братовчед му — отвърна саркастично Аурора.

— Той има начини да ви заблуди.

— А защо не помислихте, че някой се опитва да заблуди вас, капитане?

Джеръд стисна устни. Гневът и разочарованието му бяха очевидни и Аурора реши да го умилостиви малко.

— Дори съпругът ми да е възкръснал, в което не вярвам, как ви хрумна, че би могъл да дойде в Англия? Неговата родина е... по-точно беше Вирджиния.

— Ако аз имах красива жена, щях да я потърся.

— Е, трябва да ви разочаровам.

— Абсолютно сигурна ли сте? — попита подозрително Джеръд и я прониза с недоверчив поглед.

— Стига, капитане. — Аурора отчаяно затърси убедително обяснение. — Аз съм сгодена за граф Марч, но годещът ни може да бъде обявен официално едва след като изтече траурът ми. Наистина ли мислите, че бих се сгодила за друг, ако бях все още омъжена?

За първи път в погледа на капитана блесна съмнение. След малко обаче поклати глава.

— Вие просто искате да защитите съпруга си, милейди.

Аурора вдигна вежди.

— А вие сте измислили тази фантастична история от жажда за отмъщение.

— Ако човекът, когото търся, е Девърил, а не Сабрийн, няма да му сторя нищо — увери я студено Джеръд.

Аурора се престори, че размишлява.

— Вижте, не съм много сигурна, но според мен мистър Девърил напусна Лондон преди седмици, каза ми, че ще отиде в Съмърсет... или беше в Бъркшир? Защо не го потърсите там?

Леденият му поглед я държеше в плен.

— Знам, че много ви се иска да ме заблудите, милейди, но няма да стане. Със сигурност знаете къде е Сабрийн.

— Нима ме обвинявате в лъжа, капитан Джеръд? — Аурора високомерно вирна брадичка. — Обиждате ме, сър. Моля да напуснете дома ми.

— Добре, отивам си — процеди през зъби капитанът. — Но няма да се откажа. Ще намеря Никълъс Сабрийн и ще го предам за справедливо наказание.

Гневно наложи шапката си, удари токове и излезе от салона. Енергичните му стъпки отекнаха по мраморните плочки в преддверието. Аурора си отдъхна едва когато чу затръшването на входната врата. Пламенно се надяваше да го е убедила с лъжите си, но се съмняваше.

Закрачи нервно напред-назад. Трябваше да намери начин да предпази Никълъс. Не понасяше мисълта, че ще остане бездейна, докато той е изложен на опасност. Мразеше да се чувства безпомощна.

Милостиви боже, защо не успя да измисли по-убедителна лъжа? Дали постъпи умно, като спомена годежа си с лорд Марч? Трябва да убеди Джефри да потвърди историята ѝ, ако Джеръд отиде да го разпитва...

Джефри! Аурора се удари по челото. Та той нямаше представа, че Никълъс е в Англия! Много скоро ще научи и тогава ще му стане ясно, че тя го е излъгала. Ще се почувства предаден и измамен...

По-добре да научи от нея, и то веднага. Дължеше му поне това.

Аурора дръпна шнура на звънеца, за да повика Денби. Нареди му да приготви каретата, за да отиде на вечеря у семейство Марч, но

изобщо не мислеше за Джефри.

Моля те, Никълъс! Сърцето ѝ изпращаше безмълвни молитви към небето. Моля те, отплавай по-скоро! Искам да знам, че си в безопасност. Ако Никълъс умре, ще умре и част от нея.

*Сърцето ще познае своя единствен
истински спътник...*

Лорд Марч и майка му вече я очакваха. Аурора влезе с бързи крачки в елегантния салон и Джефри стана да я посрещне. Лейди Марч огледа учудено простичката дневна рокля, която гостенката им носеше, и разбра, че Аурора не е дошла с намерението да вечеря с тях.

— Нещо не е наред ли? — попита загрижено домакинята.

Нищо не е наред, помисли си потиснато Аурора.

— Моля да ме извините, лейди Марч — подхвана официално тя, без да отговори на въпроса, — но бих желала да разменя две думи с Джефри, ако позволите.

— Да, да, разбира се — закима изненадано графинята. — Ще отида да си взема шала. Боя се, че вечерта е доста хладна.

Тя се оттегли дискретно и Аурора остана сама с бившия си годеник. Той също изглеждаше учуден, но учтиво я покани да седне, без да иска обяснение.

Аурора беше твърде развълнувана, за да седи на едно място, и направи няколко крачки из салона. Джефри я наблюдаваше с нарастваща тревога.

— Какво има, Аурора? Какво те притеснява?

Тя се обърна и се насили да го гледа в очите.

— Аз... боя се, че не бях съвсем искрена с теб, Джефри. Премълчах нещо.

— Какво по-точно, скъпа?

Очите ѝ запариха. Беше ѝ безкрайно трудно да нарани приятеля си. Ала не можеше да стане негова жена. Обичаше Никълъс твърде силно.

През цялото време се беше самозалъгвала. А признаците бяха от ясни по-ясни: щастието, което изживяваше в прегръдките му, болката,

че може да се раздели с него, ужасът при мисълта, че той може да умре...

Едва сега, пред лицето на опасността, надвиснала над него, тя намери сили да признае истината. Не искаше да изгуби Никълъс. Дори ако го осъдят на смърт, тя ще остане с него до последната минута.

— Аурора? — настоя меко Джефри.

Тя преглътна мъчително буцата в гърлото си. Нямахше избор. Не можеше да остави Никълъс да си отиде.

— И без това скоро ще научиш истината — промълви тихо. — По-добре е да я научиш от мен.

— Моля те, Аурора — продължи все така меко той. — Не ме подлагай на мъчение.

Тя пое дълбоко дъх.

— Вчера ти казах, че съпругът ми е жив, но... има и още нещо. Никълъс Сабрийн е тук, Джефри. Той е в Англия.

Настана дълго мълчание. Джефри очевидно се опитваше да проумее смисъла на думите ѝ.

— Съпругът ти е тук? — повтори глухо той.

— Да. От шест седмици е в Англия.

— Толкова отдавна?

Аурора не успя да разгадае какво изразяваха кафявите очи на Джефри. Шок? Разочарование? Гняв?

Тя преплете ръце и събра смелост да продължи:

— Джефри, аз... бях с него.

— Той те е насиллил? — попита гневно Джефри.

— Не. За нищо не ме е принуждавал.

— Разбирам. — Младият мъж попипа челото си. — Имаш ли нещо против да седна?

— Разбира се, че не. — Аурора направи крачка към него. — Прости ми, не биваше да те оставям да стоиш прав.

Джефри въздъхна и се отпусна на дивана.

— Защо не ми каза още вчера? — попита след малко.

— Не можах. Не исках да ти причиня болка още при първата ни среща. Смятах да ти кажа... по-късно — обясни виновно тя. Седна до него, без да откъсва поглед от лицето му, и продължи: — Исках да ти дам време да свикнеш с новия си живот и едва тогава да ти призная истината, но се получиха някои... усложнения. Военните от флота

търсят Никълъс. Преди час в дома ми се появи офицер и започна да ме разпитва за съпруга ми.

Джефри все още размишляваше върху последствията от признанието ѝ.

— Вчера ми каза, че искаш да анулираш брака си.

— Да, намерението ми беше именно такова. — Аурора въздъхна съкрушено. — След завръщането ти помолих Никълъс да сложим край на брака си и той се съгласи.

— Ти си го помолила да се разведе с теб?

— Да.

— Защо?

— Защо ли?

Аурора се вгледа в кафявите очи на Джефри, но не разбра какво го вълнува. Той я гледеше сериозно и настойчиво.

— Интересуват ме причините — продължи спокойно Джефри. — Искам да ми кажеш дали си смятала да прекратиш брака си по своя воля, или си го направила заради мен.

Аурора сведе глава и се помъчи да прогони сълзите, които напиреха в очите ѝ.

— Ти го обичаш, нали?

Това не беше въпрос, а установяване на факт.

Тя кимна и сълзите ѝ закапаха. От седмици се бореше с чувствата си, отказваше да признае, че обича Никълъс, въобразяваше си, че така ще се опази от болка и страдание. Сега обаче знаеше, че ако го загуби, сърцето ѝ ще бъде разбито.

— Да, обичам го. О, Джефри, толкова съжалявам...

— Моля те, Аурора, не плачи...

Тя поклати глава, разкъсвана между любовта си към Никълъс и дългогодишната привързаност към Джефри. Много искаше да сдържи обещанието си към него, но не можеше да стане негова жена, не можеше да сподели живота си с него въпреки искреното приятелство, което ги свързваше. Сърцето и принадлежеше на Никълъс.

Докато тя бършеше сълзите си, Джефри въздъхна.

— Просто не мога да повярвам как съдбата си играе с нас — промърмори иронично той. — Аурора, погледни ме, моля те.

Повдигна брадичката ѝ с показалец и се усмихна.

— Нямах причина да анулираш брака си. Чувствам се поласкан, че си готова да пожертваш бъдещето си за мен, мила моя, но аз не мога да приема благородния ти жест. Това не би било почтено нито спрямо теб, нито спрямо мен. Ти ще бъдеш нещастна, аз също ще бъда нещастен, защото вече знам, че обичаш друг мъж. Не искам призрак в леглото си.

Аурора преглътна тежко, сърцето ѝ се сгърчи от болка.

— Ще можеш ли да ми простиш?

— Разбира се, че ти прощавам. Ние не можем да избираме кого да обичаме.

— Аз те обичам, Джефри, но не така, както заслужаваш. — Аурора кимна убедено. — Ти заслужаваш да срещнеш истинската любов. Нашият годеж се базираше на приятелство, не на любов. На дългогодишна дружба, не на страст. Ние с теб никога не сме се желали истински. Не са ни вълнували онези силни чувства, заради които се водят войни и рухват империи.

Джефри стисна ръката ѝ. Аурора отново изтри сълзите си и го погледна. За нейно учудване той изглеждаше напълно спокоен.

— Разбирам какво се опитваш да ми кажеш, Аурора. Истинската любов е огън в сърцето. Тя е небесно блаженство, сладко мъчение. Когато си влюбен, не можеш да ядеш, да мислиш, дори да дишаш, ако любимата не е до теб. Без нея се чувстваш разкъсан, сякаш си само половин човек...

Думите му я слисаха. Как бе успял да изрази чувствата ѝ толкова ясно? И изведнъж разбра.

— Ти май говориш от опит...

Джефри се усмихна нежно.

— Отгатна! Боя се, че и аз не бях изцяло искрен, мила моя. Докато бях във Франция, се влюбих силно.

Аурора отвори уста, ала не можа да произнесе нито дума.

— В селото, където се грижеха за мен, живееше едно момиче... млада дама, скрила се там със семейството си. Аристократи, избягали от кървавата революция. Най-голямата им дъщеря е възхитително създание. Влюбих се в нея.

— Защо не ми каза?

— По същата причина като теб. Уплаших се. Не исках да ти причиня болка. Не намерих сили да разваля годежа ни. Не исках да

постъпя безчестно.

Лицето ѝ грейна. В сърцето ѝ нахлу облекчение.

— Значи и двамата сме смятали, че постъпваме благородно?

— Очевидно. Честно да ти призная, изпитах облекчение, като разбрах, че си дарила сърцето си на друг мъж. Сега вече мога да помоля Симон да се омъжи за мен. Моля те, не плачи повече. Не ме карай да се чувствам виновен.

Аурора се засмя тихо в батистената кърпичка, която той ѝ подаде. Джефри обаче остана сериозен.

— Ако съм научил нещо от ужаса на изминалата година, то е, че няма нищо сигурно. Не знаем какво ни готви бъдещето. Който е имал късмет да срещне истинската любов, не бива да я оставя да си отиде. Дори всичко да трае много кратко.

Тя кимна убедено и същевременно се укори, че е разбрала това твърде късно. Ако утре Никълъс умре, тя ще е отчаяна, но предпочиташе да е преживяла няколко кратки мига щастие с него, отколкото да влачи сиво, монотонно съществуване, както правеше, преди той да влезе в живота ѝ.

Все още не му бе признала любовта си. И тя като Дезире криеше истинските си чувства, докато... мили боже, дано вече да не е много късно!

— Какво има? — попита изненадано Джефри.

Аурора се поколеба. Не знаеше дали да посвети Джефри в плановете си, но си каза, че след като той е бил готов да жертва любовта си, за да не постъпи безчестно спрямо нея, значи е готов да поеме върху себе си позора на скандала, за да я защити. Можеше да му има доверие. Той не би причинил зло на мъжа, когото тя обичаше.

— Никълъс иска още тази нощ да отплава за Америка.

— И ти смяташ да тръгнеш с него?

Тя се вгледа страхливо в лицето му.

— Трябва, Джефри. Можеш ли да ме разбереш?

— Да, мила. — Той я целуна по челото. — Разбирам те. Ако това означава нещо за теб, знай, че имаш благословията ми.

— Твоята благословия означава за мен повече от всичко друго. — Аурора се усмихна благодарно, но после отново я обзе страх. — Надявам се само да не закъснея. Никълъс иска да отплава с отлива.

— Значи имаш още около час. Отливът ще започне към десет. Трябва да си събереш багажа. По-добре тръгвай.

— Да, прав си.

Аурора скочи. Мислите се надпреварваха в главата ѝ. Трябваше да си състави план. Първо ще се прибере вкъщи, за да си вземе дрехи и тоалетни принадлежности за седмиците в морето. Но имаше и други задължения.

— Искам да се сбoguвам с Хари. Трябва да му обясня защо си отивам. Дано да ме разбере. Той обожаваше Никълъс.

— Хари го познава? — попита смаяно Джефри.

Аурора го погледна несигурно.

— Никълъс пребиваваше в Лондон под името Брандън Девърил — това е негов американски братовчед.

— Аха. Ето кой бил този Девърил — усмихна се Джефри с лека ирония. — Хари не престана да ми разказва как новият му приятел го развеждал из Лондон и колко неща научил от него. Наистина го обожаваше.

— Боя се, че майка ти няма да ме разбере.

— Само защото още не знае нищо за Симон. Щом призна на мама, че съм срещнал любовта, тя ще разбере защо разваляме годеща. Знаеш ли, Аурора — продължи настойчиво той, — много бих желал да те придружа. Ще те изпратя до пристанището. Нали там ще намерим твоя Никълъс?

— Много ти благодаря, но не искам да ти създавам проблеми.

— С радост ще направя това за теб, Аурора. Освен това държа да се запозная с мъжа, който владее сърцето ти.

Аурора кимна и се запъти към вратата, трепереща от щастие и страх. Ами ако Никълъс вече е отплавал? Тогава просто ще го последвам, реши твърдо тя. Ако е заминал без нея, тя ще вземе следващия кораб за Америка. Няма да го изпусне. Сърцето ѝ му принадлежеше завинаги. Само това имаше значение.

След по-малко от час Аурора бързаше към пристанището. Погледът ѝ трескаво търсеше „Толън“, шхуната на Никълъс. Вдигащата се от Темза мъгла забулваше корабите и тя виждаше само очертания. От последното си посещение си спомняше горе-долу на кой

кей се намираще шхуната. След минута откри сред многото голи мачти кораб, чиито платна се белееха призрачно.

Стълбичката все още е спусната, установи облекчено Аурора. На палубата цареше оживление. Моряци тичаха насам-натам, катереха се по такелажа, вдигаха още платна.

Джефри положи доста усилия, докато се изкачи по въжената стълба. Стъпи на палубата с ранения си крак и болезнено изкриви лице. Един моряк ги посрещна и веднага ги отведе в капитанската каюта. Аурора си припомни как се бяха любили там и потръпна.

Вратата на каютата беше отворена. На койката бе полегнал едър мъж, но това не беше Никълъс, а братовчед му Люсиен Тримейн, лорд Уиклиф. На стол до него седеше лорд Клюни, протегнал дългите си крака.

Никълъс стоеше с гръб към вратата и се взираше в тъмната нощ. Сърцето на Аурора преля от любов. Слава богу, не бе закъсняла.

— Имате гости, сър — съобщи морякът, направи учтив поклон и се оттегли.

Никълъс остана неподвижен. Другите двама господата скочиха.

— Знаех си аз, че накрая ще спечеля — обади се развеселено Клюни.

— Браво на теб, Деър — кимна Люсиен. — Аз, от своя страна, се радвам, че изгубих. Добър вечер, милейди. Ние тъкмо се сбогувахме с нашия американски приятел.

Никълъс се обърна бавно. Все още не смееше да се надява. Прикова поглед в лицето ѝ.

Аурора направи крачка към него и спря. Не знаеше какво да каже. Как да изрази всичко онова, което изпълваше сърцето ѝ, пред тази мъжка публика?

Когато тя не каза дума, Никълъс огледа бегло пътническия ѝ костюм и едва тогава забеляза стоящия зад нея Джефри. Лицето му се вкамени. Очите му потъмняха.

— Значи си дошла да ми кажеш сбогом? — произнесе беззвучно.

— Не — възрази с пресекващ глас тя.

Джефри реши, че е време да се намеси.

— Мисля, че с вас още не се познаваме — рече той и направи крачка към Никълъс. — Аз съм Марч. — Подаде здравата си ръка, но Никълъс не я пое.

— Знам, че не съм добре дошъл — продължи Джефри, без да се обиди. — Но няма за какво да се тревожите. Аз не съм ви съперник. С Аурора постигнахме споразумение, приемливо и за двете страни.

— Споразумение? — повтори подозрително Ник.

— Да. Вижте, жена ви има да ви каже нещо.

Никълъс се обърна въпросително към Аурора.

— Не съм тук, за да се сбогувам — заяви твърдо тя и го погледна право в очите. — Тръгвам с теб.

В очите му пламна искра. Внезапно обаче лицето му помрачня. Погледът му откри нещо зад рамото на Аурора. И тогава тя чу глас, който ѝ причини смъртен страх.

— Значи не съм се излъгал — изрече със скърцащ глас капитан Джеръд. — Вие наистина сте Никълъс Сабрийн.

Аурора спря да диша. Хвърли поглед през рамо и видя Джеръд да стои на прага с пистолет в ръка. Дулото сочеше право към гърдите на Никълъс.

Едва сега разбирам: оковите на любовта са по-здрави от железни вериги. От тях не можеш да се освободиш. Той бе оковал сърцето ми с вериги, по-здрави от желязото.

Никълъс гледаше смъртоносното оръжие, без да помръдне. В гърдите му бушуваше луд гняв. Няма да позволи на Джеръд да го арестува. Не и сега, когато бе намерил щастието на живота си.

Стисна до болка кристалната чаша. От доста време пиеше коняк с приятелите си, за да забрави грижите, макар да знаеше, че нищо няма да изличи болката му от загубата на Аурора. Когато тя изведнъж застана на вратата като ангел от трескави фантазии, той изтрезня на минутата.

Очевидно Джеръд я е проследил до пристанището... или Марч го е уведолил, за да се отърве от съперника си. Не, невъзможно. А и сега не беше време да се пита как британският офицер го е намерил.

Джеръд избута Аурора и Марч настрана и влезе в каютата.

— В името на Короната — обяви тържествено той, без да крие злорадството си, — вие сте арестуван, Никълъс Сабрийн.

Никълъс бързо прецени на какво разстояние се намира врагът му. Сигурно ще успее да му изтръгне оръжието, но ако се нахвърли върху него, ще застраши Аурора. Да рискува ли? Освен това не знаеше дали може да разчита на подкрепата на приятелите си. Все пак те бяха поданици на британската корона и ако попречеха на един морски офицер да изпълни дълга си, можеха да ги обвинят в държавна измяна. Значи трябваше да се бие сам.

Понеже Никълъс не каза нито дума, Джеръд направи още една крачка към него.

— Какво ще каже в своя защита Морския дявол?

Никълъс се усмихна хладно.

— Незабавно напуснете кораба ми, капитане.

Джеръд го изгледа мрачно.

— Имам пълното право да ви арестувам. Ще ме придружите, или...

— Или какво? Ще ме застреляте, без да ви мигне окото?

— Ако ме принудите, няма да се поколебая. Но предпочитам да ви видя на бесилката. Войниците ми чакат на кея. Ще ви отведем в Нюгейт. Там ще изчакате изпълнението на присъдата.

Ник незабелязано премести тежестта си от единия крак върху другия и се приготви за скок. В същия момент обаче се обади братовчед му.

— Според мен се престаравате в изпълнението на служебните си задължения, капитан Джеръд — установи спокойно Люсиен. — Сбъркали сте човека. Джентълменът пред вас е мистър Девърил. Аз гарантирам за него.

— Аз също — подкрепи го провлечено Клюни.

— Както виждате, капитане, вашата дума стои срещу думата на двама членове на Горната камара.

— На трима — поправи го с усмивка Джефри.

Ник хвърли бърз поглед към Марч. Наистина ли е готов да заложи честта си, за да защити непознат човек? Ако е така, сигурно го прави заради Аурора. Обича я истински и поставя нейното щастие над своето. В сърцето му пламна симпатия към съперника. Защото знаеше какво означава да загубиш Аурора.

— Моите най-искрени благодарности, лорд Марч — промълви трогнато той.

— Трябва да признаете, че шансовете ви са лоши — обърна се Клюни към капитана с обичайния си безгрижен тон.

Лицето на Джеръд пламна от гняв. Премести поглед от единия лорд към другия и процеди през зъби:

— Значи наистина сте готови да излъжете, за да прикриете един пират? Който оказва помощ на престъпник, е виновен в предателство към родината.

— Лъжете се, драги — възрази все така спокойно Уиклиф. — Този човек не е престъпник. Той е американски роялист, потърсил и намерил закрила на английска територия. И вие, капитан Джеръд, нарушавате закона, като се опитвате да го арестувате.

Капитанът се вбеси. Вдигна пистолета и отново заплаши жертвата си. С угълчето на окото си Никълъс забеляза как Аурора направи някакво движение, но не посмя да отмести поглед от оръжието.

— Кълна се в бога — заяви пламенно офицерът, — този път няма да ми избягате! Аз ще ви...

Глух удар прекъсна думите му. Очите му се оцъклиха и той рухна на дъските.

Аурора застана над проснатото тяло на капитана с бутилка коняк в двете ръце. Беше го улучила точно в темето.

Решителната ѝ намеса слиса присъстващите господа. Аурора беше бледа, но напълно овладяна.

— Аз... убих ли го? Мъртъв ли е?

Никълъс се наведе над падналия, взе му пистолета и провери пулса му с два пръста на шията.

— Нищо му няма. Само е изгубил съзнание.

Погледна Аурора и кимна бавно.

— Ти не преставах да ме учудваш, ангеле.

— Веднъж ми каза, че понякога насилието е неизбежно — обясни с леко треперещ глас тя. — В този случай го сметох за уместно. Той искаше да те застреля.

— И сигурно щеше да го стори.

Никълъс се изправи и подаде пистолета на Ключи. Обърна се към Аурора, взе бутилката от ръцете ѝ и я сложи на масата. Направи крачка към любимата жена и я притисна в обятията си.

— Не можех да позволя да ти стори зло — промълви тя и плахо погледна в очите му.

— Благодаря ти, любов моя — засмя се развеселено той.

Джеръд се размърда, но не дойде на себе си.

— Колкото и да ми е неприятно да ви разваля идилията, влюбени гълъбчета — намеси се иронично Ключи, — бих искал да попитам как, според вас, трябва да постъпим с нашия свръхусърден приятел.

— Да намерим въже и да го вържем — предложи с усмивка Люсиен. — Скоро ще се разбеснее пак.

— Да го вържем? — разсмя се Ключи. — Гениална идея!

Люсиен го дари с иронична усмивка.

— Неволята винаги ражда гениални идеи.

Никълъс се отдели неохотно от Аурора и извади от едно чекмедже нож и дебело въже. Уиклиф коленичи пред капитана и върза ръцете му на гърба.

— Имаш ли план, Люсиен? — попита провлечено Деър, докато приятелят му стягаше въжетата.

— Ще го отведе на сигурно място и ще го държа там, докато приятелят ни Брандън излезе в открито море.

— А как ще минем покрай войниците? — попита Марч.

— Ще им заповядам да се върнат на постовете си и те няма да се противопоставят, особено като видят, че капитанът им е със запушена уста и не може да възрази срещу заповедта ми.

— Джеръд ще побеснее.

— И какво от това? Няма да му позволя да предаде Ник на палача.

— Според мен няма да се стигне дотам, ако Ник подаде молба за помилване до принц-регента — предложи замислено Деър.

— Какво предлагаш? — попита с интерес Никълъс.

— Ще си купиш помилване. Прини обича пиратите. Лесно ще го убедиш в невинността си, като понапълниш държавната хазна.

— Във всеки случай си струва да опиташ — подкрепи го Люсиен.

Джеръд изстена, вдигна вързаните си ръце и опипа цицината на главата си. Огледа се замаяно и установи, че граф Ключни е насочил собствения му пистолет към него.

— Вие ме ударихте! — изохка той. — Как посмяхте!

— Те не са виновни — възрази Аурора и очите ѝ светнаха злобно. — Аз ви ударих.

Смаяното лице на капитана предизвика весел смях.

— Направихте груба грешка, като ме заплашихте, Джеръд. Моят... — Той млъкна, за да не издаде самоличността си. — Лейди Аурора се превръща в тигрица, когато защитава приятел.

Джеръд го удостои с гневен поглед и се обърна към другите господа:

— Този престъпник ви е заблудил, милорди. Той не е Брандън Девърил, а осъден на смърт пират и...

— Подобни нелепи твърдения ми досаждат до смърт — прекъсна го Ключни. — Позволи ми да ти предложа средство, с което да запушиш

устата на добричкия капитан, Люсиен. — И подаде кърпичката си на Уиклиф.

Джеръд се отдръпна ужасено.

— Проклятие! Ще си платите за тази дързост! Ще ви изправа пред съда за държавна измяна!

— Съмнявам се, че ще ви се удаде — отвърна съвсем спокойно Люсиен. — Много скоро ще установите, че моето влияние в Адмиралтейството е в пъти по-голямо от вашето. Военният флот на негово величество ми дължи повече от една услуга. А лорд Марч е герой от войната, не забравяйте този дребен факт.

Джеръд изохка безсилно и се обърна към Аурора:

— Ще съжалявате горчиво, ако тръгнете с този престъпник, милейди. Ще ви бъде забранено да стъпите отново на английска земя.

Аурора потърси погледа на Никълъс.

— Това изобщо не ме притеснява — заяви тя и сините ѝ очи светнаха.

Никълъс бе готов да изкрещи от радост. Едва се удържа да не я грабне в прегръдките си.

Уиклиф се опита да пхне кърпата в устата на Джеръд. Капитанът побесня.

— Няма да ви позволя! — изсъска и започна да се бори яростно.

Люсиен сложи ръце на шията му и стисна лекичко.

— Надявам се да ми спестите усилието да ви предам отново в ръцете на създателя. Или желаете да дойдете в съзнание в открито море, без спасителна лодка надлъж и на шир?

Джеръд престана да се мята.

Варварско, но ефективно, помисли си злорадо Ник.

Джеръд изглеждаше така, сякаш е глътнал жлъчка. Люсиен пхна кърпата в устата му и го изправа на крака.

— Време е да се сбогуваме. Корабът скоро ще вдигне котва.

— Благодаря ви, милорди. — Аурора се поклони и се усмихна сърдечно. — Никога няма да ви забравя.

Люсиен вдигна вежди.

— Само защото позволяваме на един честен човек да си отиде с мир? За това не ми дължите благодарност. Аз харесвам този негодник, трябва да знаете. Ако желаете, ще предам сърдечните ви поздравии на

приятелите и познатите и ще ви извиня заради прибързаното отпътуване.

Аурора изведнъж посърна.

— Какво ти е, ангеле? — разтревожи се Никълъс.

— Рейвън... не успях да се сбогувам с нея. Как ще я оставя сама в Англия?

Ник се обърна към братовчед си:

— Ще се заемеш ли с младата дама, Люсиен?

— С най-голямо удоволствие.

— Аз също предлагам услугите си — закима усърдно Клюни.

— Прощавай, но да помоля теб да закриляш някоя дама, означава да пратя вълк за пазач на стадо овце — засмя се Никълъс.

— В този случай няма от какво да се опасяваш. Ще се отнасям към мис Кендрик като по-голям брат, заклевам се — увери го Клюни.

— Ако чуя нещо неприлично, ще те намеря и ще те сложа на масата за мъчения — заплаши го шеговито Ник.

— Няма да забравя предупреждението ти. Е, скъпи приятели, довиждане и добър път!

Люсиен и Клюни хванаха пленника от двете страни и излязоха от каютата. Аурора се втурна към Джефри, прегърна го и нежно го целуна по бузата.

Ник с мъка се удържа да не се намеси, макар да знаеше, че вече няма причини да ревнува от Марч. В крайна сметка победата беше за него. Аурора щеше да остане негова жена.

Джефри също целуна Аурора и се обърна към Никълъс:

— Грижете се добре за Аурора, Сабрийн, иначе ще се видя принуден да ви посетя в Америка.

— Бъдете уверен, че ще я пазя и ако трябва, ще дам живота си за нея — отговори съвсем сериозно Ник.

Джефри се обърна отново към Аурора:

— Желая ти цялото щастие на света, мила моя.

— И аз ти желая същото. Бъди щастлив със Симон. Надявам се един ден да се запозная с нея.

С последна усмивка Марч излезе от каютата и затвори вратата зад гърба си.

Никълъс въздъхна дълбоко. Всяко мускулче по тялото му се напрегна. Аурора се обърна към него и той потърси погледа ѝ.

— Не съм се излъгал, нали? — попита тихо. — Ти ме обичаш...

— Да, Никълъс, обичам те.

Опиянен от щастие, той я прегърна и впи устни в нейните. Целуна я страстно, погълна я цялата. Пиеше от нея като умиращ от жажда, езикът му изследваше устата ѝ. По някое време се отдели от останалата без дъх Аурора и дрезгаво прошепна до устните ѝ:

— Каж ми го още веднъж.

— Обичам те — прошепна страстно тя и отново се изгуби в пламенната целувка.

След безкрайно дълго време Никълъс се отдръпна, но не я пусна от прегръдката си. Примиращ от щастие, опря чело в нейното.

— Какво предизвика тази промяна? — попита тихо.

— Разбрах, че не мога да живея без теб — обясни просто Аурора.

— Наистина ли искаш да останеш моя жена? — погледът му търсеше отговора по лицето ѝ.

— Да, Никълъс, искам... при едно условие.

В погледа му светна подозрителност.

— Какво условие?

— Обещай ми да се откажеш от приключенията.

— Какви приключения?

— Откакто те познавам, постоянно се излагаш на опасности, и то съвсем съзнателно. Не искам да овдовея прекалено бързо.

— А аз много държа да избегна тази възможност.

— Преди минута каза, че ще ме защитаваш, ако трябва, и с живота си. Освен това видях как гледаше пистолета на Джеръд. Ти щеше да се хвърлиш върху него, ако не те бях изпреварила.

— Щях да измисля друго решение. Не бих рискувал да те изложам на опасност — отговори с усмивка Ник. — Джеръд ще умре от мъка. Беше сигурен в победата си. Изобщо не очакваше подобна намеса от моята смела съпруга.

— Не съм смела. Треперех от страх да не те загубя. Не бих понесла да живея без теб, Никълъс. — Тя потрепери и кимна решително. — Затова искам да ми обещаеш, че занапред ще полагаш всички усилия да не се излагаш на опасност.

— Обещавам ти, любов моя. Приключенията остават в миналото, кълна ти се. Аз също не искам да те загубя.

Той погледна в сините ѝ очи. Все още не можеше да осъзнае щастието си.

— Искам да прекарам остатъка от живота си с теб, Аурора. Искам да имаме деца и да остареем заедно. Искам да заспивам до теб, да споделяме сънищата си, да се будим заедно...

Никога през живота си Аурора не беше чувала толкова красиви думи.

Изведнъж корабът се раздвижи. Моряците вдигаха котвата. Никълъс се ослуша, после сведе глава към нея и отново я целуна.

— Чака ни дълъг път. Студено ли ти е, любов моя?

Пулсът на Аурора се ускори. Перспективата да прекара няколко седмици сама с Никълъс я изпълни с неописуемо щастие. Прегърна го и го погледна дълбоко в очите.

— Някое пътуване не е достатъчно дълго, когато си до мен — прошепна тя и сърцето ѝ преля от блаженство.

Ето че наистина плаваше с Никълъс към Вирджиния. Ала съдбоносното решение вече не я тревожеше. Очакваше бъдещето с радост, възбуда и надежда.

Никълъс беше нейният живот. Единственият мъж, когото обичаше истински.

Когато устните им се сляха, Аурора си припомни един ред от дневника: *Той бе оковал сърцето ми с вериги, по-здрави от желязото.*

Тя въздъхна тихо и се отдаде на опияняващите целувки. Сърцето ѝ му принадлежеше. Знаеше, че се намира едва в началото на едно прекрасно пътуване. Очакваше ги бъдеще, пълно с обещания. Те бяха мъж и жена, съединени от неустоимата сила на любовта.

ЕПИЛОГ

Част от дневник, 4 февруари 1814 г.

Сега виждам истината напълно ясно. Преди срещата с теб животът ми беше само съществуване в сянка. Държах реалността на разстояние, не си позволявах да живея истински.

Ти ме освободи от затвора. Само ти успя да проникнеш достатъчно дълбоко в мен, за да откриеш зърното на страстта ми. Само ти успя да погледнеш в сърцето ми и да ми покажеш колко дълбок е моят копнеж.

Ти ме научи на страст, а после и на любов...

Аурора спря да пише и погледна към вратата на салона, която водеше към съседната спалня. Никълъс. Моментално бе усетила присъствието му. Той беше част от нея.

Облегнат небрежно на вратата, той изглеждаше толкова красив, че сърцето ѝ преля от любов. Ослепителната зимна светлина играеше в косата му, отново руса и на вълни.

Аурора се усмихна, замаяна от любов и желание.

— Откога стоиш там?

— Отскоро.

— Създал си си навика да ме наблюдаваш.

— Ами да. Обичам да гледам красивата си съпруга. — Никълъс отиде при нея и надникна над рамото ѝ. — Пак ли пишеш за мен?

— За нас — поправи го сериозно тя.

Бе започнала да води дневник и му поверяваше най-интимните си мисли. Имаше желание да изследва дълбините на чувствата си към Никълъс.

Той беше единственият, получил разрешение да чете записките ѝ. От него нямаше тайни. Той я бе повел по обърканите пътища на

сърцето. Одисеята им продължаваше. Всеки ден носеше нови чудеса, всеки миг — ново щастие.

— Извини ме за нахлуването, скъпа — рече Ник и ѝ подаде дебело писмо. — Това пристигна преди малко. От Люсиен е и ще те зарадва.

Аурора остави перото и отвори писмото. Като видя печата на английския принц-регент, нададе радостен вик.

— Помилвали са те!

— Да, на безсрамно висока цена. Два търговски кораба и една шхуна. Срещу това имам право да посещавам Англия, когато си поискам, без да се страхувам от дългата ръка на палача. А ти ще видиш отново родината си, любов моя.

Аурора беше безкрайно щастлива, главно заради него. Вече няма да живее в страх, че един ден ще го арестуват и ще ѝ го отнемат.

— Щом войната свърши, ще подготвим плаване до Англия.

Аурора го погледна замислено. Англия и Америка все още бяха във война. Боеве се водеха в опасна близост до бреговете на Вирджиния. Прекосяването на океана в такъв момент криеше много опасности.

Тя се усмихна благодарно и поклати глава.

— Нямам особено желание да се върна в Англия, Никълъс — отговори нежно. — Моята родина е тук. Всички скъпи на сърцето ми хора са тук. Само Рейвън ми липсва... Уиклиф пише ли нещо за нея?

— Споменава я само накратко. Все още е най-желаната жена в Лондон. Годеежът ѝ с херцог Халфорд я е направил още по-търсена.

Лицето на Аурора помрачня.

— Загрижена съм за нея. Безпокоя се, че Халфорд ще я направи нещастна. Можеше да избере друг път...

— Аз също не съм особено щастлив от решението ѝ, Аурора, но вече много пъти сме говорили за това и се съгласихме, че не бива да ѝ забраняваме да се омъжи за Халфорд.

— Знам, но... Във всеки случай постъпи правилно, като ѝ изпрати дневника. Дано да го прочете внимателно и да разбере какво пропуска, ако избере живот без страст и любов. Много искам Рейвън да се запита от какво се готви да се откаже, както и да проумее, че заради любовта си струва да понесеш болка и страдание.

— Имаш предвид прозренията на Дезире, нали?

— Да. — Ник вдигна вежди и Аурора се засмя. — Трябва да призная, че ти беше прав. В крайна сметка Дезире изгуби любимия си, но не съжали, че се е научила да обича. — Аурора въздъхна тежко. — Много ми се иска Рейвън да разбере, че ще бъде много по-щастлива, ако се омъжи по любов.

— Ние с теб също не се оженихме по любов, ако си спомняш. Ти изпита съчувствие към един осъден пират и в крайна сметка ми спести съдба, много по-страшна от смъртта: да не опозная любовта ти.

При мисълта за странните обрати на съдбата Аурора потрепери. Никълъс обаче се усмихна иронично.

— Колкото и да не ми се ще да го призная, ние с теб трябва да сме благодарни на Джеръд. Без него никога нямаше да се срещнем.

Аурора кимна неохотно. Тя бе намерила щастието си — имаше до себе си прекрасен съпруг, който всеки ден радваше сърцето ѝ. Семейството му я прие сърдечно. Майка му и сестрите му я обичаха и уважаваха. Въпреки това се гневеше, когато си спомняше омразата на капитан Джеръд, който неумолимо преследваше Никълъс и желаше смъртта му.

— Има ли още новини от Уиклиф? — попита тя, за да смени темата. — Напредва ли в избора на бъдеща съпруга?

— За това не се споменава нищо. — Никълъс я гледаше жадно. — Мога само да се надявам, че той ще е поне наполовина толкова щастлив колкото съм аз.

Аурора се засмя и прибра писмото.

— Смятам, че трябва да отпразнуваме помилването ти.

Той се наведе над нея и целуна ъгълчето на устните ѝ.

— Мисля, че знам как ще го отпразнуваме — прошепна в ухото ѝ. — Не мога да измисля нищо по-добро от това да прельстя невероятната си съпруга.

— Посред бял ден? — възкликна тя с добре изигран ужас. — Колко скандално!

Чувствената усмивка на Никълъс развълнува кръвта ѝ. Зърната на гърдите ѝ се втвърдиха, жадни за милувките му. Той я вдигна на крака, привлече я към себе си и я целуна жадно. Силата и горещината на тялото му я замаяха. Вдигна ръце и ги уви около шията му.

Без да говори, Никълъс я отведе в спалнята и заключи вратата.

Двамата се разсъблякоха взаимно, без да бързат, наслаждаваха се на докосванията си, целуваха се с нарастваща страст. Той я положи гола върху леглото и в очите му пламна желание. Аурора плъзгаше поглед по великолепното му тяло и сърцето ѝ преливаше от любов. Проследи с вълнение как той се наведе над нея и въздъхна доволно, когато го усети върху себе си.

Мускулестите му гърди се притиснаха върху бюста ѝ, силните му бедра разтвориха краката ѝ. Ала той все още не беше готов да се изгуби в нея. Искаше първо да я подложи на сладки мъчения.

Очите му се замъглиха от страст. Премести тежестта си, наведе се над нея и започна да обсипва тялото ѝ с нежни, еротични целувки. Устните му раздразниха чувствителните зърна на гърдите ѝ и продължиха надолу към слабините. Горещият и мокър език я отвори и тя се разтрепери под напора на страстта му. Тялото ѝ пулсираше в очакване на сливането.

Накрая не понесе напрежението и дрезгаво зашепна името му.

— Никълъс, моля те...

Ерекцията му нетърпеливо се притисна в бедрата ѝ. Той зарови ръце в косата ѝ и я зацелува жадно, докато бавно потъваше в нея.

Горещата ѝ плът го погълна и той простена дрезгаво. Аурора се надигна насреща му и го прие дълбоко в себе си. Беше готова да плаче от щастие. Всеки път, когато Никълъс я докосваше и се сливаше с нея, тя го приемаше като нещо безкрайно красиво...

Много скоро от дълбочината на утробата ѝ се надигнаха горещи вълни и е повлякоха към екстаза. Очите ѝ се напълниха със сълзи.

Двамата се движеха в пълно съзвучие и заедно стигнаха до върха. Сякаш една душа се бе разделила само за да се обедини отново и да се разтопи в неопишуема сладост.

Без да бързат, двамата се върнаха от опиянението в действителността. Телата им все още се разтърсваха от тръпки, които удължаваха насладата. После дълго лежаха нежно прегърнати, напълно изтощени.

— Ти си моят живот — прошепна Никълъс до ухото ѝ като ехо на нейните мисли. — Ти си моята душа.

Аурора въздъхна с дълбоко задоволство. Любовта бе поискала от нея да вземе съдбоносно решение и я бе дарила с неопишуемо щастие.

Двамата бяха предопределени един за друг и нищо нямаше да ги раздели.

Притисна лице върху топлото рамо на съпруга си и отново си припомни дневника на Дезире. Сърцето неизбежно разпознава единствения истински спътник.

Никълъс беше нейният спътник в живота, сега и във вечността. Той бе пробудил скритата страст на сърцето ѝ и я даряваше с неизмерима радост. Той беше нейната истинска, голяма любов. Той осъществяваше всички желания на живота ѝ.

Издание:

Автор: Никол Джордан

Заглавие: Страст

Преводач: Ваня Пенева

Издание: първо

Издател: „Ирис“

Град на издателя: София

Година на издаване: 2014

Тип: роман

Националност: американска

Редактор: Правда Панова

Коректор: Виолета Иванова

ISBN: 978-954-455-082-8

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/3585>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.